

Chiêu Quân

Phúc
Mai

sống

chờ

Mục lục

Mở Màn

Chương 1.1

Chương 1.2

Chương 1.3

Chương 2.1

Chương 2.2

Chương 2.3

Chương 3.1

Chương 3.2

Chương 3.3

Chương 4.1

Chương 4.2

Chương 4.3

Chương 5.1

Chương 5.2

Chương 6.1

Chương 6.2

Chương 6.3

Chương 7.1

Chương 7.2

Chương 8.1

Chương 8.2

Chương 9.1

Chương 9.2

Chương 10.1

Chương 10.2 - [Hoàn]

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Mở Màn

Đàm gia, gia tộc nổi danh ở Lạc Dương, không phải bởi vì giàu có nhất nhì nước, mà là bởi vì Đàm gia có ba mỹ nhân.

Đàm lão gia Đàm Phan An, anh tuấn phong độ, đẹp hơn Phan An, cưới một vợ và hai thiếp, đáng tiếc thê thiếp đều mất sớm, chỉ sinh hạ ba vị thiên kim, không thể sinh con trai cho ông.

Ba vị nữ nhi đã lớn, sắc đẹp chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, tuy rằng tính tình có điểm bất đồng nhau, nhưng đối với cha, các nàng đều rất hiếu thuận, không trách dù có bao nhiêu danh môn quý công tử đưa người tới cửa cầu thân, Đàm lão gia đều nhẹ lời khéo léo từ chối, chỉ nói nữ nhi còn nhỏ, luyện tiết để cho các nàng lấy chồng sớm như vậy.

Đại đa số mọi người đều quân tử, thực thức thời, vô phương thôi! Nếu nói tuổi còn nhỏ quá, vậy thì chờ tam mỹ nhân lớn hơn một chút, trở lại cầu thân là được, vẫn còn cơ hội!

Nhưng là, không phải ai cũng đều quân tử như vậy!

Nghe nói, tể tướng đương triều Chu Lệ rất háo sắc, trong tướng phủ mặc dù đã có vô số mỹ nhân, vẫn vơ vét mỹ nhân chung quanh vào phủ.

Tri phủ mới nhậm chức một năm ở Lạc Dương là Trần Định Bang, chính là học trò của Tể tướng Chu Lệ, là một tên "thượng đội hạ đập" (nịnh người ở trên, hà khắc với người ở dưới), một lần ngẫu nhiên, nhìn thấy thứ nữ Đàm gia Đàm Ngu Cơ, lập tức giật nảy mình, sau đó cũng nghe đồn biết tam đại mỹ nhân Đàm gia.

Vì nịnh bợ Chu Lệ, Trần Tri phủ sai người vẽ bức họa mỹ nhân, cho người đưa tới kinh thành dâng cho Chu Lệ, cũng ở trong thư cổ tình nhắc đến ba vị nữ nhi Đàm gia như tiên nữ giáng trần, trên trời dưới đất vền vện chỉ có ba mỹ nhân này, ý tứ muốn đưa tới Tướng phủ. Đồng thời Trần Tri phủ đến Đàm gia, bỏ ra ba trăm lượng bạc làm sinh lễ, chỉ đơn giản báo cho biết tướng gia muốn "Cưới" ba vị tiểu thư làm thiếp, liền muốn đem người mang đi.

Vốn tưởng rằng dễ dàng, ai ngờ, lọt vào chuyện của ái nữ, Đàm lão gia nhất quyết cự tuyệt. Đàm lão gia dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt làm cho Trần Tri phủ không có mặt mũi, cản trở tiền đồ của hãn, vì thế hãn liền động chân động tay, làm xuất hiện tội danh cấu kết với đạo tặc, đem tất cả tài sản Đàm gia sung công, cũng bắt giữ Đàm lão gia để tra xét. Đàm lão gia vì bảo vệ bàn thờ tổ tiên, nợ nần chồng chất, rơi vào cảnh nhà chỉ còn bốn bức tường, cuối cùng, còn vướng vào tù tội, cho nên giận dữ đến sinh bệnh, ốm đau trong lao ngục.

Gia cảnh đang êm đẹp bỗng biến động, ba tỷ muội Đàm gia trước kia sống an nhàn sung sướng, vì nghĩ cách cứu cha ra, vì khôi phục Đàm gia, chia ra ba đường. Đại tỷ Đàm Tây Thi, ở lại Trần Tri phủ, nghĩ biện pháp kiếm tiền nuôi sống một đại gia đình; nhị tỷ Đàm Ngu Cơ giả xấu bán mình tới phủ tướng quân, mục đích thuyết phục Hỏa tướng quân gạt đầu đồng ý cùng chống lại Tế tướng, giúp phụ thân các nàng rửa sạch oan khuất; tiểu muội Đàm Chiêu Quân có chút công phu quyền cước thì đến gặp chủ nợ là Bích Liễu sơn trang tìm cách thương lượng, tranh thủ càng nhiều thời gian càng tốt.

Chỉ hy vọng tất cả mọi chuyện còn chưa quá muộn.

Mọi người đi qua thì follow với bình chọn, bình luận cho vui nhà vui cửa cái nà, lấy động lực cho mì đăng bài hi hi ^_^

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 1.1

Bích Liễu sơn trang

Doãn Thức Câu ngồi sau bàn lớn gần cửa sổ, một tay cầm bút, đang phê duyệt công văn của các hiệu buôn mà Nhị đệ Doãn Thức Hoa vừa mới đưa tới. Trên bàn lớn, ngoài công văn, còn một đồng hồ sách xếp như núi cùng với bản đồ, đơn đặt hàng cùng hóa đơn.

Từ ba năm trước đây bởi vì một tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, hãn liền ru rú trong nhà, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là hãn không quan tâm đến chuyện nhà, chỉ là đem toàn bộ việc đối ngoại giao cho hai vị đệ đệ xử lý, còn mình lui ở phía sau màn thôi.

Đem công văn cuối cùng phê duyệt xong, tùy tay xếp lại một đồng hồ công văn cho gọn, hãn lại bắt đầu thẩm tra sổ sách.

Thừa dịp Nhị đệ hãn còn đang nhìn sổ sách, có thời gian, hãn ngừng đầu quay cổ vài vòng, giãn cơ bắp đang mỏi đến cứng ngắt, theo thói quen tầm mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, bỗng nhiên hãn như nhìn thấy mỹ nhân trong bức họa trân quý của chính mình - Hạnh Hoa tiên tử trong hư ảo trở thành sự thật, xuất hiện dưới tàng cây ở Hạnh Hoa sân của hãn.

Hãn không phát hiện bút lông trên tay đã rơi xuống, một ít mực rơi xuống sổ sách, xuất hiện vài vết đen, chính là đang mãi suy nghĩ, miệng mở rộng, kinh ngạc nhìn phía hình ảnh yếu điệu thoát tục kia xuất hiện.

Hạnh Hoa sân giống như đang có mưa, từng giọt rơi tí tách. Trong cơn mưa Hạnh hoa, xuất hiện một hình dáng thướt tha nhanh nhẹn. Kia quần

trắng, áo đỏ sẫm, cùng bộ dạng mỹ nhân trong bức họa trân quý của hãn không mấy sai biệt.

Nhưng là, làm sao có thể được? Hay là hãn thật ra đang trong mộng?

Trong khoảng thời gian ngắn, hãn lại có chút nghi ngờ, không phân biệt rõ hình ảnh kia hiện tại là cảnh trong mơ, hay là sự thật.

Đột nhiên, tầm mắt của nàng nhìn sang phía hướng này, hãn không kịp dời đi tầm mắt, cứ như vậy cùng nàng mắt đối mắt, sau đó, nàng giống như mỉm cười một chút, hướng hãn hơi hơi quỳ gối khẽ chào, sau đó liền xoay người nhanh nhẹn rời đi.

Khi hình ảnh nàng biến mất trong tầm mắt, Doãn Thức Câu theo bản năng muốn đứng lên đuổi theo, cho đến khi hai chân truyền đến cảm giác vô lực, hãn mới nhớ tới, chính mình không đứng lên nổi.

A..... Là sự thật.

Thật sự là buồn cười, cũng đã ba năm rồi, hãn thế nhưng bởi vì thấy một cái ảo ảnh, mà đã quên tình trạng của bản thân mình!

Không, giai nhân kia không phải ảo ảnh, điệu bộ nàng linh động hơn trong bức họa, càng thêm xinh đẹp, ánh mắt kia, cái mỉm cười kia, cái giơ tay nhắc chân kia thật sinh động, hãn cảm giác được rất rõ ràng, nàng là thật!

Như vậy nàng là ai? Tại sao lại xuất hiện ở trong viện của hãn? Vì sao..... tương tự như trong bức tranh mỹ nhân vậy?

"Đại ca?" Doãn Thức Hoa khẽ gọi, nhặt lên bút lông rút trên sổ sách, tránh cho vết mực lan rộng, hãn phải tốn công viết lại một lần.

Doãn Thức Câu lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn Nhị đệ, há miệng thở dốc muốn nói cái gì rồi lại thôi.

"Làm sao vậy? Là sổ sách phẩm hương phường có vấn đề sao?" Doãn Thức Hoa hỏi: "Là tiền bạc tính không đúng sao?"

"Không, không phải, sổ sách không thành vấn đề." Hãn lắc đầu."Thức Hoa, đệ mới vừa rồi có thấy...". Nói một đoạn, hãn bỗng nhiên không biết phải hỏi như thế nào?

Thức Hoa cùng Thức Kiều cũng biết hãn vẽ một bức họa mỹ nhân, là bảo bối cực kỳ trân quý, ngay cả bọn họ muốn nhìn, hãn cũng không đồng ý.

Nếu hãn hỏi Thức Hoa có nhìn thấy Hạnh Hoa tiên tử mới vừa rồi đứng dưới tàng cây giống như trong bức tranh của hãn hay không..., Nhị đệ nhất định sẽ lập tức gọi đại phu tới cửa, nhưng lúc này khám không là thân của hãn, mà là đầu của hãn.

"Thấy cái gì?" Doãn Thức Hoa nghi hoặc.

"Không, không có gì." Hãn suy tư trong chốc lát, mới nói: "Trong trang có khách sao?" Khí chất của nàng không giống như là người trong trang, cho nên rất có thể là khách trong trang.

"À! Đúng, thiếu chút nữa đã quên rồi." Doãn Thức Hoa đột nhiên nhớ tới."Sáng sớm hôm nay, Đàm Tam cô nương đã tới, vốn định y theo ý tứ của đại ca đem nàng an bài ở tại Lan viện, nhưng sau lại đổi thành Hà viện."

"Vì sao?" Hãn nghi hoặc, Hà viện ngay tại cách vách, tuy nói từng cái sân đều là độc lập, diện tích cũng rộng lớn, cho dù là "cách vách", vẫn có một khoảng cách không nhỏ, nhưng vì sao là Hà viện?

"Đàm Tam cô nương nói nàng thích Hạnh Hoa, sơn trang chúng ta ngoại trừ chính viện chỉ có vài cây thì Hạnh viện đại ca có rất nhiều, đệ nghĩ Đàm cô nương đương nhiên không thể vào ở Hạnh viện, vì thế liền an bài nàng ở tại Hà viện, cũng có thể ngắm hoa."

Đàm Tam cô nương cũng yêu Hạnh Hoa sao? Tựa như Hạnh Hoa tiên tử của hã.....

Đột nhiên, trong lòng Doãn Thức Câu chấn động, chẳng lẽ mới vừa rồi Hạnh Hoa tiên tử, chính là..... Đàm Tam cô nương?!

"Thức Hoa, Đàm Tam cô nương mặc trang phục quần trắng, áo đỏ sẫm sao?" Hã thử hỏi.

Doãn Thức Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Hình như là vậy, như thế nào? Đại ca đã gặp qua Đàm Tam cô nương rồi?"

Quả nhiên là nàng!

Trong lòng hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, hã ngàn vạn lần không dự đoán được, Đàm gia Tam cô nương lại có bộ dáng giống với mỹ nhân trong bức họa của hã, nếu hã sớm biết rằng như vậy..., liền...

Suy nghĩ một chút. Liền như thế nào?

Nếu biết được Tam đệ Thức Kiêu đối với nàng có ý, hã thân làm đại ca, đương nhiên biết làm chủ, chẳng lẽ sớm biết rằng như vậy..., hã sẽ không để ý tới cảm giác Thức Kiêu sao?

Bỏ qua một bên suy nghĩ phức tạp hỗn loạn trong lòng, Doãn Thức Câu thái độ so với bình thường lại lạnh hơn.

Bất kể như thế nào, hã sẽ làm cho Thức Kiêu ôm được mỹ nhân về, cho dù Đàm Tam cô nương kia cùng người trong bức họa hã yêu thương

những năm là cùng một bộ dáng, hẳn cũng phải xem chuyện này như không.

Dù sao, bằng bộ dáng hẳn như thế này, cũng không xứng đôi với mỹ nhân!

Mỹ nhân, nên hợp với Thúc Kiều hoặc Thúc Hoa, có năng lực bảo hộ nàng mới được.....

"Nếu Đại ca cảm thấy Đàm cô nương ở tại Hà viện không ổn, đệ sẽ an bài nơi khác."

"Không cần." Doãn Thúc Câu khôi phục đạm mạc, nhẹ giọng đánh gãy lời nói của Nhị đệ. "Để cho nàng ở nơi đó đi."

"Đại ca, ý nguyện của huynh so với Đàm cô nương quan trọng hơn, nếu đại ca không thích, đệ sẽ cùng Đàm cô nương nói rõ ràng."

"Ta không sao cả, người tới là khách, nếu nàng là cô nương Thúc Kiều yêu thích, ta sẽ bao dung nhiều chút, dù sao trong viện ngắm hoa cũng không sao, nhưng nhớ chuyển lời với Đàm cô nương đừng đến gần lâu chính."

Doãn Thúc Hoa gật đầu, đáy mắt lóe tia sáng không rõ: "Đệ sẽ chuyển lời."

Mà Doãn Thúc Câu tâm tư đang không thể tập trung, cũng không có phát hiện.

"Thúc Kiều đâu?"

"Phẩm hương phòng xảy ra một chút việc, đệ bảo Thúc Kiều đi xử lý rồi."

"Chuyện gì?" Doãn Thúc Câu nhíu mày. Phẩm hương phòng là hiệu buôn thuộc Bích Liễu sơn trang, chuyên mua bán lá trà, hơn nữa là các loại

lá trà nổi tiếng của Bích Liễu sơn trang tự trồng tự chế.

"Phẩm hương phường phái người tới thông báo, một vị thương nhân từ Giang Nam đến đây, kiên trì muốn mua Vân Đình trà, phái rất nhiều thủ hạ vây quanh phẩm hương phường, nếu mua không được sẽ không rời đi, tính làm cho phẩm hương phường không có cách nào khác phải bán." Doãn Thức Hoa không thể không khẩn trương thuật lại.

"Đệ bảo Thức Kiều đi xử lý chuyện này, căn bản chính là tính giết gà dọa khỉ sao?" Hần lắc lắc đầu, thay người gây náo loạn kia rơi nước mắt. "Người nọ là lần đầu tới Hàm Dương sao?" Chỉ có chưa từng cùng Bích Liễu sơn trang bàn bạc làm ăn mới sẽ như vậy không biết sống chết, gặp phải bọn họ.

Doãn Thức Hoa chẳng hề để ý nhún vai. "Hần là như vậy, đệ không biết rõ ràng lắm."

"Thức Hoa, đệ cũng qua đó đi, đừng để Thức Kiều gây ra án mạng." Mặc dù đôi phương gây chuyện trước, nhưng cũng đừng làm sự tình quá nghiêm trọng.

"Được, lát nữa đệ sẽ qua." Doãn Thức Hoa gật đầu.

"Không cần chờ một chút, bây giờ lập tức đi qua, sổ sách thẩm tra xong, hóa đơn đã thẩm tra tốt, sẽ cho Giang Dung đem trở về phòng trước, chờ khi đệ trở về lại xử lý."

"Vậy phiền đại ca."

"Nhanh đi, xử lý tốt rồi cùng Thức Kiều về, để cho đệ ấy....." Doãn Thức Hoa ngừng một chút, mới tiếp tục nói: "Cùng Đàm Tam cô nương gặp mặt, nhớ rõ đừng để cho Thức Kiều biết tính toán của ta."

"Được, vậy đệ đi đây." Doãn Thức Hoa xoay người vội vàng rời đi.

Nhìn Nhị đệ bước đi như bay, khinh công bay vút chỉ thấy bóng lưng, tay Doãn Thức Câu không tự giác sờ sờ chân của mình, cho đến khi không thấy bóng dáng Nhị đệ, mới thu hồi tầm mắt.

Từ nhỏ, trong ba huynh đệ bọn họ, có lẽ bởi vì hắn là trưởng tử, đặc biệt thân cận với cha, trong cảm nhận của hắn cha vẫn là anh hùng, bởi vậy, cho dù sau này vâng theo di ngôn mẫu thân, ba huynh đệ chưa từng giao thiệp với giang hồ, sửa đường mà theo thương nhân, nhưng một thân võ công là cha truyền thụ cho bọn họ, bọn họ vẫn như cũ chăm chỉ luyện tập, không một ngày bỏ qua, giống như có thể như vậy mà nhớ đến cha, cũng có thể chứng minh trong lòng hắn, anh hùng chân chính vẫn tồn tại.

Nhưng hôm nay, hắn lại phải từ bỏ việc luyện võ, loại cảm giác này thật giống như..... hắn vứt bỏ cha mình vậy.

Than khẽ, hắn một lần nữa cầm bút, tiếp tục lật xem sổ sách, một bên sử dụng bàn tính tính toán tiền bạc, một bên thẩm tra trưởng mục.

Không bao lâu sau, một quyển sổ sách đã thẩm tra xong, hắn đem sổ sách đã thẩm tra tốt chất lên một ít sổ sách khác, ai ngờ sơ sẩy một cái, hai chồng sổ sách cao lập tức đổ, còn thuận tiện làm ngã một bên công văn xếp như núi, nháy mắt sổ sách và công văn một bàn rơi tứ tung trên đất.

Hắn vội vã muốn đỡ lại, không cẩn thận quét đến bàn tính trên bàn, bàn tính bay xuống, trượt ra xa mấy trượng.

"Giang Dung!" Hắn gọi người hầu bên người, muốn hắn đến thu dọn, trong chốc lát mới nhớ tới, hắn đã bảo Giang Dung đi làm việc khác.

Doãn Thức Câu đành phải khom người lượm lại các sổ sách công văn rơi ngay tại chỗ hắn trước, thật là tốt, không chỉ có cái đã xem qua cùng cái chưa xem qua rơi xuống tất cả đều xen lẫn vào nhau, cùng lắm thì dùng nhiều thời gian phân loại lại, chỉ là nhìn bàn tính rơi ở khoảng cách xa như vậy, hắn thở dài nghĩ, cho dù hắn đem hai tay nối lại cũng sờ không đến.

Hiện phải làm sao bây giờ? Công việc trên bàn còn rất nhiều, chỉ là rút bàn tính, chẳng lẽ lại khiến cho hãn khoanh tay đứng nhìn không có cách nào khác hay sao?

Trừng mắt nhìn bàn tính thành thoi nằm trên mặt đất, tay nắm chặt thành quyền đặt ở trên đùi, Doãn Thức Câu bởi vì chính mình vô năng mà cảm thấy tức giận!

Thở dài, đang muốn mạo hiểm vận khí lực, di động ghế dựa, lại đột nhiên thấy một đôi giày thêu đứng ở chỗ bàn tính, tiếp theo một cái tay mềm tinh tế cầm lấy bàn tính.

Tầm mắt của hãn đi theo bàn tính mà hướng lên, nhìn thấy dáng người trong trang phục quần trắng, áo đỏ sẫm, sau đó là dung nhan xinh đẹp với ánh mắt trong suốt, linh động, phảng phất ý cười.

Trong lòng có một chấn động kịch liệt, thần trí nháy mắt đột nhiên có chút choáng váng, trong khoảng thời gian ngắn hãn như ngừng hô hấp, người ngậy ra.

Là nàng!

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Đàm Chiêu Quân cầm bàn tính, mỉm cười nhẹ nhàng tiến lên trước, cố ý không đem bàn tính đặt lên bàn, mà trực tiếp đưa cho hắn.

"Bàn tính của người." Nàng nói rồi chờ hắn tiếp nhận.

Doãn Thức Câu phục hồi tinh thần lại, tay đưa ra tiếp nhận bàn tính, tầm mắt cũng chật vật dời đi.

"Cô nương đến Bích Liễu sơn trang làm khách, chẳng lẽ không có người báo cho cô nương biết, nếu Hạnh viện chưa gọi đến thì không được bước vào sao?" Hắn giả bộ lạnh lùng, che dấu trái tim đang đập nhanh đến nỗi không khống chế được của mình.

"Không có nha, Doãn nhị thiếu gia chỉ nói mời ta tùy ý, không có gì ngăn trở hay cấm đoán, cho nên ta liền tùy ý đi dạo." Về mặt nàng đơn thuần chỉ lắc lắc đầu, vờ như không nghe thấy ý chỉ trích trong lời nói của hắn. "Ta được mời đến quý trang, ở tạm Hà viện kế cận, bởi vì thấy bên này Hạnh Hoa nở đẹp quá, chỉ muốn ngắm hoa, đi tới đi tới, không ngờ lại bước đến nơi này."

"Muốn ngắm hoa, thì ở trong vườn là được, sao lại tự tiện xông vào trong phòng, đây là phép ứng xử đúng đắn khi làm khách?" Hắn châm chọc.

"Bởi nghe thấy tiếng kêu ta mới bước vào, thật ra chỗ này của người không thể đến sao?" Đàm Chiêu Quân cố ý dùng giọng điệu thất vọng nói, thừa dịp hắn không có nhìn nàng, một đôi mắt đẹp trộm nhìn mặt hắn.

Dọc theo con đường này, nàng cũng không phải rảnh rỗi đến Hàm Dương chơi, mà bởi vì Bích Liễu sơn trang phí nhiều công sức thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia, còn chỉ đích danh muốn "Đàm Tam cô nương" tự mình tiến đến thương lượng, hiển nhiên chính là nhắm vào nàng.

Như vậy vô tình lại hợp với toan tính của nàng, dù sao nàng vốn quyết định tự xử lý việc nợ nần, nếu bọn họ chỉ định đại tỷ hoặc nhị tỷ, ngược lại nàng mới phiền não.

Vì thế, sau khi nhận được thư báo bình an của nhị tỷ, nàng chỉ mang theo vền vện tỷ nữ bên người - Thu Phong - liền xuất phát.

Tuy rằng không biết vị Doãn trang chủ này làm như vậy có mục đích gì, nhưng đối với đối thủ sắp đối mặt, đương nhiên nàng sẽ thăm dò tin tức xung quanh, gọi là biết người biết ta, trong lòng có một chút chủ ý, mới có thể biết được nên đối mặt như thế nào.

Cũng bởi vậy, nàng cũng đã thăm dò không ít tin tức, đồng thời, cũng nghe được rất nhiều lời đồn đãi.

Nghe nói, Bích Liễu sơn trang từng là võ lâm thế gia danh chấn giang hồ, đương gia chủ tử đời trước - Doãn Thiên Bạch chính là một thiếu niên anh hùng, liên tiếp hai nhiệm kỳ đảm nhận chức minh chủ võ lâm. Thế nhưng anh hùng lại không sống thọ, năm ấy mới ba mươi chín tuổi, vốn được nhờ hòa giải một trận tranh cãi võ lâm, bất hạnh rơi xuống núi mà chết, ngay cả thi thể cũng không tìm được, để lại ba người con trai, lúc đó trưởng tử Doãn Thức Câu chỉ mới mười lăm tuổi.

Từ đó về sau, Bích Liễu sơn trang do một tay Doãn phu nhân tự mình lo liệu, nuôi lớn ba người con trai. Khi bước ra giang hồ, tuy rằng nhân sĩ giang hồ phần lớn đối với bọn họ có kính nể ba phần, nhưng mấy năm gần đây giang hồ loạn lạc, bởi vì minh chủ võ lâm đời trước Doãn Thiên Bạch

chưa cống hiến cho võ lâm đồng đạo công lao lớn nào, do đó đối với Bích Liễu sơn trang thiếu vài phần tôn trọng.

Ba huynh đệ Doãn gia lại ngoài ý muốn mọi người, chưa từng gia nhập giang hồ, nhưng trên thương trường lại thành lập một thế lực mạnh mẽ khác, trong đó ngành sản xuất trà của Bích Liễu sơn trang kiếm lợi nhiều nhất, có nhiều sáng tạo độc đáo, sản phẩm danh tiếng tốt, làm cho Bích Liễu sơn trang trở thành đại thương gia đứng đầu sáu phủ ở Thiểm Tây.

Chỉ tiếc, ba năm trước đây xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, khiến Doãn phu nhân chết, bản thân trưởng tử Doãn Thức Câu bị trọng thương. Từ đó, thứ tử Doãn Thức Hoa cùng con trai thứ ba Doãn Thức Kiều đứng ra lo liệu mọi việc, Doãn Thức Câu chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người.

Có lời đồn nói, Doãn Thức Câu bị tàn phế, khuôn mặt bị hủy, bởi vậy tính tình thay đổi lớn, tự nhốt mình trong phòng không gặp người.

Cũng có lời đồn nói, Doãn Thức Câu thương thế quá nặng, trở thành người bại liệt, tê liệt ở giường không thể nhúc nhích.

Còn có lời đồn nói, huynh đệ sinh đôi Doãn Thức Hoa cùng Doãn Thức Kiều nhân cơ hội này đoạt quyền, đem huynh trưởng bị trọng thương giam lỏng.

Cuối cùng thậm chí có lời đồn nói, kỳ thật Doãn Thức Câu đã chết từ lâu.

Hiện tại xem ra, nàng cuối cùng cũng biết lời đồn nào là thật, lời đồn nào là giả. Diện mạo Doãn Thức Câu không có vấn đề gì, nhưng thật ra cặp chân kia, đúng là đã bị phế.

Nghe nói, Nhị thiếu gia Doãn gia cùng tam thiếu gia là song sinh, diện mạo rất giống nhau. Mà nghe bên ngoài nói, hắc không tuấn mỹ giống song sinh, mà là uy vũ mạnh mẽ, anh khí bừng bừng.

Đối với Đàm Chiêu Quân mà nói, từ nhỏ đã nhìn diện mạo người trong nhà quá mức tinh xảo đẹp đẽ, nên với vẻ tuấn mỹ của Doãn Thức Hoa, nàng lại cảm thấy không hề đặc sắc gì, ngược lại bộ dáng Doãn Thức Câu này lại vô cùng anh tuấn so sánh với vẻ đẹp duyên dáng của nàng hợp hơn.

Đáng tiếc tính tình của hắc có điểm lạnh lùng, thái độ có chút không tốt... Được rồi, là cực kì không tốt, nhưng mà không quan hệ, những điều này có thể cải thiện được.

"Thời gian về sau cô nương làm khách trong trang, có thể đến viện này ngắm hoa, nhưng xin đừng vào trong nhà." Doãn Thức Câu cố gắng nói bằng giọng lạnh lùng lạnh nhạt, tay bận rộn sắp xếp lại đồng hồ sách và công văn trên bàn, bắt buộc tầm mắt của mình cố định ở trên mặt bàn, không cho phép bản thân đem tầm mắt đặt trên người nàng.

Nhưng hắc lại cảm giác được ánh mắt của nàng giống hai mũi tên nhọn nhắm thẳng vào người hắc, không phải bởi vì ánh mắt của nàng lợi hại, mà là cảm giác hắc đối với nàng quá mức sâu sắc.

Nàng đang nhìn cái gì? Nhìn một đại nam nhân như hắc lại bị một cái bàn tính làm khó sao?!

Một loạt cảm giác khó chịu xuất hiện, làm hắc lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách: "Đàm cô nương, mời ra ngoài."

"Thì ra Doãn trang chủ biết ta là ai nha!" Đàm Chiêu Quân trêu chọc cười khê, làm như không nghe thấy lệnh đuổi khách của hắc, ngược lại đi đến, đem một đồng hồ sách công văn rút ở đây nhặt lên chuyển đến tay hắc.

Bởi vì động tác nàng rất tự nhiên, cũng quá mức đương nhiên, trong khoảng thời gian ngắn Doãn Thức Câu cũng không có phát hiện không đúng, rất thuận tay nhận từng cái.

"Là ta cho mời Đàm cô nương đến sơn trang làm khách, sao lại không biết cô nương là ai." Hãn như trước lạnh giọng nói.

Đàm Chiêu Quân một bên giúp hãn sắp xếp công văn, một bên mở miệng giống như nói chuyện phiếm: "Ta có vấn đề này, không biết có nên hỏi hay không?"

Cơ thể Doãn Thức Câu phút chốc cứng đờ. Là muốn hỏi chân hãn như thế nào tàn phế sao? Dù sao có thể mở miệng như vậy, không phải là tự biết đối phương có thể không trả lời sao?

"Nếu ta nói, Đàm cô nương có nghi vấn không thích đáng, cô nương sẽ không hỏi nữa sao?"

"Chuyện này..... Ta vẫn sẽ hỏi." Nàng nhún vai cười.

"Một khi đã như vậy, có cần hỏi thêm câu hỏi đó nữa không?" Hãn lạnh lùng trào phúng.

"Được rồi! Vậy như lời Doãn trang chủ nói, sau này ta sẽ không hỏi lại "có nên hay không", mà có vấn đề liền trực tiếp hỏi."

Hãn có nói như vậy sao?

Doãn Thức Câu rất cục nịnh không được đem ánh mắt nhìn về phía nàng, ai ngờ vừa vặn nàng lại vẫn chưa dời tầm mắt đi, nhìn thấy đáy mắt nàng không có ý trêu chọc nào, càng thêm chật vật vì thái độ không tốt của mình đối với nàng.

"Đàm cô nương có vấn đề gì cứ hỏi đi!" Hắc nghiêng đầu dờn tầm mắt, không muốn nhìn thẳng vào mắt nàng. Hai ánh mắt chạm nhau nhưng ánh mắt của nàng lại rất thẳng và mạnh mẽ, giống như muốn xuyên thủng qua lớp ngụy trang của đối phương, làm cho người ta..... run sợ.

Dù sao cho dù hắc không nói, chỉ cần nàng đợi thêm mấy ngày nữa, lời đồn đãi bên ngoài cũng sẽ truyền vào tai nàng.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

"Doãn trang chủ biết được tình cảnh trước mắt của Đàm gia ta không?" Đàm Chiêu Quân thuận tay lật quyển sổ sách cuối cùng lên, liền đứng dậy tiến đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Doãn Thức Câu ngẩn ra. Như thế nào... việc nàng muốn hỏi là chuyện này sao?

Không tự giác lại giương mắt nhìn nàng, chống lại cặp mắt sáng kia, trong lòng lại là một trận run rẩy. Từ trước đến nay hắn vẫn rất kiêu ngạo là người luôn tự chủ được, nhưng bây giờ chỉ cần thấy nàng thôi, thì sự bình tĩnh cùng sự tự chủ tất cả đều không cánh mà bay rồi, tựa như một cọng lông nhỏ dễ dàng bị gió thổi bay.

"Đương nhiên." Hai tay của hắn giao nhau chống cằm, cố giữ vững trấn định.

"Một khi đã như vậy, vì sao Doãn trang chủ lại mạo hiểm dám đắc tội với Tế tướng Chu Lệ, phải biết rằng trong tình huống này càng không nên có quan hệ gì với Đàm gia, mà hiện tại lại thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia?"

Doãn Thức Câu nhìn nàng, vốn là muốn để nàng cùng Thức Kiêu ở chung một thời gian, hắn tin tưởng với điều kiện của Thức Kiêu, không có cô nương nào không yêu thương hắn, đến lúc đó sẽ cùng nàng ra điều kiện, hắn là chuyện dễ dàng, nhưng mà.....

Hắn thả tay xuống, ngón trỏ gõ nhẹ trên mặt bàn, trong chốc lát mới gật gật đầu.

"Vốn tưởng an bài một thời gian nữa mới thảo luận với người, bất quá người đã tự động đề cập đến chuyện này, vậy hiện tại nói luôn đi." Hắn hít một hơi thật sâu. "Về nợ nần của Đàm gia, chúng ta có thể một bút xóa bỏ."

"Điều kiện đâu?" Nàng hỏi thẳng, biết rõ đồ trong thiên hạ không có gì cho không.

"Điều kiện là....." Doãn Thức Câu nhìn nàng, há mồm rồi lại ngậm lại, cái điều kiện kia sớm đã được quyết định, thế nhưng đến lúc này lại chậm chạp không nói nên lời. "Điều kiện là....."

"Doãn trang chủ?" Đàm Chiêu Quân có chút nghi ngờ nhìn hắn. Hắn tựa hồ..... khó có thể mở miệng?

Nàng không hiểu, bọn họ không phải là vì "Điều kiện" này mới phải bỏ một số tiền lớn đến thế kia sao? Vì sự tình gì mà đến lúc này, hắn lại dường như không thể mở miệng được, thật là rất kỳ quái đi!

Doãn Thức Câu trong lòng rất ảo não, vì chính mình lâm trận lại lùi bước. Hắn biết rõ là vì cái gì, không phải bởi vì chính mình có tư tâm sao? Cũng bởi vì biết nguyên nhân, cho nên hắn mới càng thêm ảo não.

"Đàm Tam cô nương chưa gặp qua Tam đệ ta, phải không?" Hắn hít vào một hơi, mới mở miệng một lần nữa.

"Là chưa gặp qua." Cùng lão Tam Doãn Thức Kiêu có liên quan sao? "Nhưng nghe nói Doãn Tam Thiếu gia cùng nhị thiếu gia là cặp song sinh, diện mạo như cùng một khuôn mẫu đúc ra."

"Đúng vậy, Thức Hoa và Thức Kiêu rất giống nhau, cho nên, người gặp qua Thức Hoa, đại khái sẽ biết bộ dáng Thức Kiêu như thế nào rồi,

Đàm cô nương cảm thấy..... như thế nào?"

"Doãn trang chủ là nói...?"

"Đàm cô nương cảm thấy Tam đệ ta như thế nào?"

"Ta cũng chưa gặp qua Doãn Tam Thiếu gia, mà ta cho rằng, nếu chỉ biết diện mạo của một người, cũng không thể phán định người kia "như thế nào"." Chỉ cần xem thái độ của hắn, nàng đại khái đã đoán được điều kiện của người này là như thế nào."Doãn trang chủ, có điều kiện gì cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng lãng phí thời gian."

Doãn Thức Câu phút chốc giận tái mặt. Lãng phí thời gian? Cùng hắn nói chuyện là lãng phí thời gian, phải không?

"Một khi đã như vậy, ta liền nói thẳng." Hắn liền lạnh lùng nói. "Chỉ cần Đàm Tam cô nương gả cho Tam đệ ta, nợ nần Đàm gia liền một bút xóa bỏ."

Đàm Chiêu Quân khẽ cười một tiếng, quả nhiên nàng đoán trúng.

"Thật có lỗi, Doãn trang chủ, ta không cho rằng giá trị ta rẻ như vậy."

Nghe vậy, hắn nhíu mày. "Đàm Tam cô nương có biết tổng nợ nần của quý phủ là bao nhiêu không?"

"Hai mươi ba vạn sáu ngàn sáu trăm tám mươi hai lượng bạc." Nàng bình tĩnh nói ra một chuỗi con số.

Doãn Thức Câu gật đầu. Hắn còn tưởng rằng nàng không biết Đàm gia thiếu bao nhiêu tiền chứ!

"Cho nên Đàm Tam cô nương cho là giá trị của mình có thể cao hơn con số này sao?"

Đàm Chiêu Quân miễn cưỡng liếc hắt một cái. "Đây là đương nhiên."

"Như vậy Đàm Tam cô nương thử nói giá xem?" Hai tay của hắt ôm ngực, trực tiếp hỏi rõ.

Nàng ngạo nghễ nói: "Vô giá, cho dù là hoàng đế, cũng mua không được ba nữ nhi của Đàm gia."

"Phải không?" Doãn Thức Câu cười lạnh một tiếng. "Mỗi người đều có giá, chỉ là giá cả khác nhau, tùy người mua mà có giá tốt hay không tốt mà thôi."

"Như vậy Doãn trang chủ giá có giá bao nhiêu?" Nàng hỏi lại.

"Ta?" Hắt tự giễu cười. "Vô giá." Ý hắt nói là không hề có giá trị.

"Doãn trang chủ không phải nói mỗi người đều có giá đấy sao?" Đàm Chiêu Quân nhún mày. Đáp án "Vô giá" này, dùng để thể hiện loại thái độ tự giễu sao? Thật giống như "Vô giá" của hắt cùng "Vô giá" của nàng là hoàn toàn bất đồng.

Nàng là "Vật báu vô giá", vậy hắt thì sao?

"Đàm Tam cô nương, hiện tại chúng ta đang thảo luận là giá của người, ít nhất, hiện tại người đang có khoản nợ khổng lồ là Đàm gia người, mà không phải ta." Hắt không trả lời, chính là đem đề tài cần nói quay về. "Ta không ép người lập tức quyết định, ta cho người thời gian suy nghĩ ba ngày, đến lúc đó nếu đáp án của người vẫn không thay đổi....."

"Đáp án của ta sẽ không thay đổi." Nàng sẽ không vì tiền mà bán đứt cuộc đời của mình.

"Nói lời từ chối có quá nhanh không, tốt nhất người nên suy ngẫm lại trong ba ngày, nếu không đáp ứng điều kiện ta nêu ra, người biết sẽ có hậu

quả gì rồi chứ, dù sao trước mắt, trừ bỏ người tự nhận mình có giá trị cao, nhưng trên thực tế không xu dính túi, căn bản không có khả năng hoàn lại khoản nợ khổng lồ này, đến lúc đó không biết ta sẽ dùng thủ đoạn gì để thu hồi khoản nợ của Đàm gia đâu?"

"Nhưng ta muốn trả nợ theo từng giai đoạn được không?"

Hắn cười lạnh lắc đầu. "Ta chỉ nhận hai phương thức trả nợ thôi, thứ nhất, chấp nhận điều kiện ta nêu ra, giấy nợ liền một bút xóa bỏ; thứ hai, trả một lần tất cả khoản nợ. Trừ bỏ hai phương thức này, tất cả các cách khác ta một mực cự tuyệt."

Đàm Chiêu Quân trừng mắt nhìn hắn. Nói vậy là muốn nàng bán đứt mình!

Không nói đến tình hình hiện tại, cho dù là trước đây thì Đàm gia cũng khó có thể một lần xuất ra một khoản tiền khổng lồ như vậy!

"Không cần phải gấp gáp quyết định, ta cho người thời gian ba ngày, người có thể chậm rãi suy nghĩ." Doãn Thức Câu cầm một quyển sổ mở ra, một lần nữa cầm bút: "Những gì ta muốn nói đã nói xong, còn có rất nhiều chuyện phải làm, Đàm cô nương có thể ra ngoài."

Nàng tức giận vội vàng cãi lại. "Người nói xong, nhưng ta chưa nói xong!"

"Đàm Tam cô nương muốn nói cái gì nữa?" Để bút xuống, vẻ mặt hắn biểu hiện như là đang nhẫn nại khi đối phương cố tình gây sự.

"Tại sao là ta? Vì sao chỉ đích danh ta?"

"Nguyên nhân ta không thể nói cho người biết, ít nhất không thể từ ta thổ lộ, Đàm cô nương nếu muốn biết, có thể tự mình đến hỏi Thức Kiêu." Nói xong, hắn lại rũ mắt xuống, không cho đáy lòng buồn bã hiện lên mặt.

Cho nên, vấn đề đẩy sang người Doãn Thức Kiều là được rồi!

Đàm Chiêu Quân đại khái có thể đoán được, tám phần là Doãn Thức Kiều không biết khi nào đã gặp qua nàng, sau đó không biết vì sao lại thích nàng, để cho hấn - vị đại ca này biết được, liền thừa dịp Đàm gia gặp nạn mà xông vào, đúng lúc nắm được vận mệnh của Đàm gia.

Không hổ là đệ nhất thương nhân của sáu tỉnh Thiểm Tây, quả nhiên không gian không phải là thương nhân!

"Còn có vấn đề gì nữa sao?" Doãn Thức Câu hỏi.

Không cần nói rõ cũng biết là muốn đuổi khách.

"Không... có!" Nàng cắn răng giận dữ nói.

"Nếu không có, xin mời Đàm cô nương rời đi, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm." Cúi đầu, tầm mắt của hấn trở về sổ sách, ngay cả liếc nàng một cái đều không có, ý tứ rõ ràng là không muốn nói chuyện nữa.

Nàng tức giận cắn phần đứng lên, trừng hấn liếc mắt một cái, rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhưng vừa đi ra khỏi sân, dọc theo đường mòn Hạnh Hoa rơi bay tán loạn như mưa, bước chậm lại, Đàm Chiêu Quân đang phần nộ tâm tình cũng dần bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên nàng bị nam nhân xua đuổi, hơn nữa là hai lần liên tục, còn là cùng là một người, như vậy thật sự là quá khó nhìn!

Mang theo một chút không cam tâm quay đầu trừng nam nhân kia một cái, kết quả lại ngoài ý muốn chống lại tầm mắt hấn không kịp dời đi.

Tim lại nhảy nhót một chút, đột nhiên, nàng kiềm chế tức giận, cố ý cười lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, nâng bàn tay trắng nõn nhỏ bé lên hướng

hắn quơ quơ, sau đó nhìn thấy hắn có chút không được tự nhiên cũng hướng nàng phất phất tay.

Ha! Nàng nhin cười không được, không nghĩ tới hắn thế nhưng ngay ngốc đáp lại, thật sự là rất thú vị!

Không hiểu sao cảm thấy như hòa làm một, tâm tình nàng cuối cùng tốt lên một chút, xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Doãn Thức Câu nhìn theo nàng rời đi, sau đó cái tay đang quơ quơ phút chốc cứng đờ, lập tức thu hồi nắm tay, vì chính mình mới vừa rời giống như là đáp lại động tác của nàng, có chút quần bách vuốt mặt.

Đáng chết! Đều là bởi vì nàng đột nhiên cười với hắn đến sáng lạn như vậy, làm cho hắn quá mức kinh ngạc, mới có thể nhất thời vô ý mất hồn.

Có thể hồi tưởng lại thấy nụ cười vui vẻ cùng lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng mới vừa rời, đôi mắt của hắn đang giận dữ lạnh lẽo bỗng nhiên lại ánh lên một tia ấm áp.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 2.1

Đàm Chiêu Quân vừa mới bước ra khỏi Hạnh viện, ở góc khuất bỗng xuất hiện một bóng người, dọa nàng nháy dừng, trong nháy mắt, á huyết của nàng đã bị điểm trúng.

"Đàm cô nương." Doãn Thức Hoa gọi nhỏ, chấp tay làm lễ với nàng. "Thật có lỗi, điểm á huyết của người, ta sợ việc này hù người, làm người hét chói tai." Hãn ôn tồn giải thích.

Bình ổn nhịp tim, nàng tức giận trừng mắt nhìn hãn.

Doãn Thức Hoa xác định nàng đã ổn định cảm xúc....., ít nhất thấy nàng không còn hoảng sợ, mới giải huyết cho nàng.

"Ta không phải cô nương động một chút sẽ hét chói tai, cho nên, tốt nhất lần sau đừng có làm như vậy nữa." Khi nói được, nàng lập tức trừng mắt nhìn hãn, nghiêm túc thanh minh.

Doãn Thức Hoa sửng sốt, trong lòng rất kinh ngạc. Bộ dáng nàng so với mới vừa rồi, khí chất, khác xa nhau.

Đúng vậy, mới vừa rồi ở trong phòng đại ca, hãn đương nhiên cũng thấy nàng, khi đại ca hỏi, sợ dĩ giả ngu, tất nhiên là có dụng ý.

Mà trước mắt vị cô nương Đàm Chiêu Quân này lại nghiêm túc lạnh nhạt, cùng với nữ tử mới vừa rồi trong cơn mưa hạnh hoa xinh đẹp ngọt ngào, cách biệt một trời một vực, rốt cuộc người nào mới thực sự là nàng?

"Doãn nhị thiếu gia ngăn cản đường đi của ta, không phải là muốn xem ta ngăn người đấy chứ?" Đàm Chiêu Quân nhú mày. Mới vừa rồi bị đại ca của hã chọc giận, giờ phút này nàng tuyệt đối không có ý định che dấu tâm tình của mình.

Doãn Thức Hoa lấy lại tinh thần, nhìn thấy nàng không che dấu chút nào ánh mắt phiến chán.

"Đàm cô nương không cảm thấy ta rất anh tuấn sao?" Doãn Thức Hoa vẫn duy trì chiêu bài mỉm cười, bình thường thì mười người thì đã có thể mê đảo đến chín người - không phân biệt già trẻ, mà còn lại một người kia, thì lại là người mù.

Nhưng nàng chỉ liếc mắt một cái rồi hỏi "Doãn nhị thiếu gia cho rằng bộ dạng mình so với ta ai đẹp hơn?"

"Vấn đề này..... Đàm Tam cô nương mỹ mạo không ai có thể không công nhận. Huống chi dung mạo của nam nhân so với nữ nhân là có khác biệt."

"Ta lại thấy so ra ta đẹp hơn lại tuyệt không thua khí khái của nam nhân, hơn nữa từ nhỏ đến lớn hầu như mỗi ngày đều nhìn, cho nên Doãn nhị thiếu gia cảm thấy ta sẽ cho rằng dung mạo người như vậy là tuấn mỹ sao?" Đàm Chiêu Quân khõe miệng khinh thườngnhếch lên. "Không cần ếch ngồi đáy giếng lâu liền cho rằng vùng trời trên đầu kia chính là khắp thiên hạ, cho dù bản thân gặp không nhiều lắm, biết không rộng, cũng không cần vội vã bộc lộ ra sự thiếu hiểu biết của mình, được không?"

Doãn Thức Hoa nghe vậy, không chỉ không có chút nào tức giận, trong lòng ngược lại cảm thấy có chút vui vẻ cùng với vạn phần chờ mong. Nếu Đàm Chiêu Quân đối với gương mặt này của hã hoàn toàn không có một sự yêu thích nào, như vậy kế hoạch của hã và tam đệ có thể thành

công được một phần rồi. Kế tiếp chỉ cần có thể thuyết phục được nàng là được.

"Nếu Doãn nhị thiếu gia không có việc gì, ta phải đi." Thật sự là nhàm chán! Nàng hiện tại tin tưởng, lời đồn đãi từ ba năm trước đây, Bích Liễu sơn trang do cặp song sinh làm chủ tuyệt đối là giả dối! Tin rằng cặp con song sinh này chỉ phụ trách đi ra ngoài xuất đầu lộ diện, bán ra da mặt thôi, người chủ trì chân chính vẫn như cũ là Doãn Thức Câu lui ở phía sau màn, nếu không Bích Liễu sơn trang đã bị hủy từ sớm rồi.

"Đàm cô nương xin dừng bước." Doãn Thức Hoa đột nhiên gọi nàng lại. "Chúng ta có việc muốn cùng với Đàm cô nương thảo luận, có thể đi theo ta không?"

"Chúng ta?" Đàm Chiêu Quân khẽ nhếch lông mày. Cho nên, trong đó có thêm một người là Doãn Thức Kiêu kia nữa sao?

"Là ta cùng Thức Kiêu."

Tốt lắm, nàng cũng đang muốn cùng Doãn Thức Kiêu nói chuyện cho rõ ràng đây.

"Dẫn đường." Ở Hạnh viện nàng đã bị đại ca chọc giận, cho nên bọn họ đành phải chịu sự bức bối cùng gương mặt lạnh như tiền của nàng.

Doãn Thức Hoa dẫn nàng đi vào Trúc viện của hắc, vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy trong phòng ngồi sẵn một vị nam nhân có bộ dạng giống hắc như đúc.

Nói vậy đây chính là Doãn Thức Kiêu.

"Mời ngồi." Doãn Thức Hoa khách khí nói, sau đó đến ngồi bên cạnh đệ đệ.

Đàm Chiêu Quân ngồi xuống phía đối diện bọn hăn, xong nhìn sang phía Doãn Thức Kiều đang đánh giá nàng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy có chút kỳ quái, trong mắt hăn, nàng chỉ nhìn thấy sự đánh giá, dò xét, giống như là đang đánh giá giá trị của nàng, không thấy được cảm xúc gì giống như là "Thích" hay đại loại như vậy.

Sự tình giống như có điểm gì là lạ.

Ba người đều không có mở miệng, sau khi trà được mang lên, Doãn Thức Hoa lập tức cho người hầu lui xuống hết, trong phòng lúc này chỉ còn lại có ba người bọn hăn.

Đàm Chiêu Quân cũng vẫn bình thản, bưng lên tách trà thơm mới vừa rồi được đưa lên, tinh tế nhắm nháp.

Ah, trà ngon. Nàng thỏa mãn nhắm mắt lại, thưởng thức hương vị đọng lại trong miệng. Đã lâu không uống được trà ngon như vậy rồi, hơn nữa mùi vị kia giống như đã từng quen biết.

A..... Nàng nghĩ tới! Trà nàng này từng được ở chỗ một người bạn giang hồ uống qua một lần, khi đó nàng còn muốn xin chút trà này mang về nhà, lại bị người bạn luôn luôn hào phóng này khéo léo từ chối rồi nói trà này ngàn vàng khó mua, nàng kia nói nàng cũng thật vất vả mới xin được có ba lượng, pha trà mời nàng nhắm nháp đã là bạn tốt tri kỷ lắm mới có đãi ngộ như vậy, tha lỗi cho nàng không thể phân cho được nữa.

Không nghĩ tới Bích Liễu sơn trang lại hào phóng như thế, pha trà đắt tiền như vậy mời khách.

"Xin hỏi, đây là trà gì?" Mở mắt ra, nàng nhẹ giọng hỏi.

"Trà Vân Đình." Doãn Thức Hoa trả lời.

"Gì? Đây là Trà Vân Đình?" Nàng càng thêm kinh ngạc. Loại trà này, không phải là nàng đáp ứng anh em kết nghĩa của nàng - Quý Đầu Tử phải tìm mua giúp cho hẵn sao?

"Đúng vậy, trà này chính là đặc sản của Bích Liễu sơn trang - Trà Vân Đình, chỉ cung ứng cho người trong nhà hoặc tặng cho bạn tri giao dùng để uống mà thôi." Doãn Thức Hoa nói, trong giọng nói không khỏi mang theo sự kiêu ngạo.

Đàm Chiêu Quân ngẩn người, "Người muốn nói, trà này bên ngoài mua không được?"

"Đúng vậy, cho dù có bạc cũng mua không được."

Đáng giận! Nàng chỉ biết Quý Đầu Tử kia khôn khéo thật sự, làm sao có thể làm chuyện lỗ vốn được!

Thảo nào nàng muốn hẵn làm một cái mặt nạ da người mang về bị phỏng da thật, hẵn lại chỉ muốn nàng đến Hàm Dương mua một cân Trà Vân Đình mang về là được. Nàng còn cảm kích mà nói nàng sẽ mua thêm mấy cân cho hẵn, không nghĩ tới loại này trà là loại trà vô cùng trân quý căn bản là có bạc cũng mua không được.

Hiện tại nàng cuối cùng đã hiểu, lúc ấy nghe nàng nói như vậy thì Quý Đầu Tử kia cười quỷ dị là có ý gì.

Hiện tại cái mặt nạ kia trên có vết sẹo do bị phỏng, dịch dung dùng là da thật, nàng đã đưa cho nhị tỷ dùng rồi, điều này làm nàng thật sự phiền não.

"Như thế nào? Trà này..... không hợp vị Đàm cô nương sao?" Nhìn ra nàng khác thường, Doãn Thức Hoa hỏi.

"Không, đây là trà ngon." Đàm Chiêu Quân là thật lòng khen ngợi, nhàn nhã nghĩ thôi thì thưởng thức trà ngon và giải quyết chuyện Bích Liễu sơn trang trước đã, còn việc giao dịch với Quý Đầu Tử có thể để sau.

Hai huynh đệ nhìn nhau, thấy nàng vẫn giữ được sự bình thản như vậy thực sự là có chút ngoài ý muốn.

Lại đợi một lát, Doãn Thức Hoa nhìn không được mở miệng trước. "Đàm Tam cô nương không hỏi có chuyện gì sao?"

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Buông tách trà tinh xảo, nàng giương mắt nhìn hai người.

"Nếu Doãn nhị thiếu gia đặc biệt chặn đường ta, nhất quyết mời ta tới đây, tự nhiên sẽ chủ động nói, ta cần gì phải hỏi?" Nàng đùa cợt cười khẽ.

"Được rồi, chúng ta sẽ nói thẳng." Doãn Thức Hoa gật đầu. "Về nợ nần của Đàm gia, chúng ta có thể một bút xóa bỏ."

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhin không được bật cười.

"Có cái gì buồn cười?!" Doãn Thức Kiêu cuối cùng mở miệng, giọng điệu mang vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt lại thể hiện sự phiến chán.

Nàng nhú mày. Nghe đến đây, nàng xác định trăm phần trăm, Doãn Thức Kiêu hoàn toàn không có ý với nàng, thậm chí rất có thành kiến với nàng, một khi đã như vậy, vì sao Doãn trang chủ lại muốn nàng gả cho hắn?

Huynh đệ bọn họ có ân oán sao? Mà nàng lại bị cuốn vào tranh chấp giữa huynh đệ bọn họ sao?

Như vậy..... việc này càng không thể giải thích được nghi vấn "Tại sao là nàng".

"Thức Kiêu, để huynh nói." Doãn Thức Hoa đột nhiên đặt tay lên vai đệ đệ mình trầm giọng trấn an, nhất quyết ngăn không cho hắn nói tiếp.

Doãn Thức Kiều trừng liếc nàng một cái, nhưng cũng nghe lời im lặng, không nói nữa.

"Đàm cô nương vì sao lại cười?" Doãn Thức Hoa khách khí hỏi.

"Ta cười là vì cái câu Doãn nhị thiếu gia mới vừa nói kia, trước đó ta đã được nghe từ miệng đại ca các người, không sai một chữ." Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm, kỳ thật nàng cảm giác được, đáng lẽ cặp song sinh này hẳn cũng phải biết chuyện này mới đúng chứ.

"Chúng ta biết đại khái đại ca đã nói gì với người." Hãn quả nhiên gật đầu. "Đại ca của ta lấy điều kiện người phải gả cho Thức Kiều để xóa bỏ toàn bộ nợ nần, đúng không?"

"Đúng vậy, hẳn cho ta thời gian ba ngày suy nghĩ." Nàng cười nhạt.

Doãn Thức Kiều lập tức nghiêng răng nghiêng lợi khàn giọng cảnh cáo. "Người không được đáp ứng!"

"Thức Kiều!" Doãn Thức Hoa lại ngăn lại, sau đó nhìn Đàm Chiêu Quân: "Đàm cô nương, chúng ta muốn đưa ra một giao dịch khác với cô nương, đợi chúng ta giải thích ngọn nguồn, rồi Đàm cô nương hãy suy nghĩ cho kỹ."

"Cũng tốt, nói nghe một chút." Dù sao Doãn Thức Hoa đưa ra "Biện pháp trả nợ" nàng không thể không nghe, dù sao cũng nên nghe cặp song sinh muốn nói gì đi.

"Kỳ thật điều kiện của chúng ta cùng đại ca không sai biệt lắm, nhưng đối tượng lại khác, chúng ta muốn cô nương gả cho đại ca của ta." Doãn Thức Hoa nói thẳng ra điều kiện của bọn hắn.

Này thật thú vị rồi! Ba huynh đệ này là như thế nào, thay nhau tìm tân nương tử cho đối phương, hơn nữa lại nhất định phải là nàng, cũng quá cổ

quái đi!

"Nói thực ra, ta hiện tại không hiểu ra sao, mời các người đem sự tình từ đầu tới đuôi giải thích rõ, bằng không ta cũng không muốn lo lắng suy nghĩ nữa."

"Được rồi! Sự tình có chút phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không biết nói từ đâu, hay là, Đàm cô nương có nghi vấn gì cứ hỏi thẳng, ta sẽ xem xét trả lời từ từ."

"Tốt. Đầu tiên, tại sao Doãn trang chủ muốn ta gả cho Doãn Tam Thiếu gia?"

"Bởi vì chúng ta nói cho đại ca, Thức Kiêu yêu thích Đàm cô nương, cho nên đại ca mới có thể làm như vậy."

"Hừ!" Doãn Thức Kiêu hừ mũi một tiếng, dường như rất bất mãn với điều này.

Đàm Chiêu Quân khẽ nhếch miệng. Nếu là như vậy, cũng không phải như nàng nghĩ là huynh đệ bọn họ có thù hận sao!

"Doãn Tam Thiếu gia không cần hừ, ta biết đây là nói dối, cho nên vấn đề kế tiếp chính là, vì sao các người muốn lừa gạt Doãn trang chủ?"

"Người chủ trì Bích Liễu sơn trang, ở mặt ngoài là huynh đệ chúng ta, nhưng trên thực tế, người chủ trì chân chính vẫn là đại ca....."

"Nhìn ra được." Nàng thẳng thắn.

Doãn Thức Hoa đột nhiên dừng một chút, cùng đệ đệ thoáng nhìn nhau, cuối cùng quyết định không cần phỏng đoán ý tứ nàng khi nói câu kia.

"Vì muốn mời người tới Bích Liễu sơn trang, chúng ta nghĩ đến phương pháp thu mua giấy nợ của Đàm gia, nhưng lập tức muốn chi một khoản bạc khổng lồ, làm động tác lớn như vậy, muốn giấu diếm được đại ca của ta là không thể nào, cho nên chúng ta liền tìm lý do, để cho đại ca ta tự mình chỉ đạo chuyện này." Doãn Thức Hoa nhún vai.

"Ta hiểu." Đàm Chiêu Quân cuối cùng lý giải được." Ngay từ đầu các người chính là nhằm vào ta, cho nên, vấn đề thứ ba muốn hỏi, tại sao là ta? Mà không phải đại tỷ hoặc là nhị tỷ ta? Nói thật, các nàng so với ta đều thích hợp làm vợ hơn, tính tình cũng tốt hơn ta, vì sao các người không chọn các nàng?"

"Chính là không phải người thì không được, nhưng nguyên nhân chúng ta không thể nói cho người biết, người chỉ nên biết, chuyện này về sau tùy đại ca ta có nguyện ý nói cho người biết hay không, hoặc là chính người có thể phát hiện ra hay không."

Quả nhiên có nguyên nhân đặc biệt nào đó, hơn nữa cũng xác nhận đối tượng nhất định phải là nàng, như vậy sự tình trở nên dễ dàng hơn.

Cùng thương lượng điều kiện với Doãn Thức Câu thì nàng không thể thắng, bởi vì hắn đã đem đường lui của nàng phong kín rồi, nhưng với cặp song sinh này sẽ không giống như vậy, chỉ xem biểu hiện của Doãn Thức Kiêu, thì khẳng định rằng bọn họ càng lo lắng sợ nàng sẽ đáp ứng điều kiện của đại ca bọn họ, kể từ đó, người không có đường lui ngược lại là bọn họ.

"Khi ta hỏi Doãn trang chủ vấn đề này, hắn cũng trả lời như vậy." Nàng rũ mắt xuống, che lại đáy mắt hiện ra tinh quang. "Cho nên, Doãn trang chủ nghĩ lầm là Doãn Tam Thiếu gia yêu thích ta, đây là thuộc chuyện riêng tư của Tam đệ hắn, cho nên hắn không thể nói cho ta biết. Các người thì sao? Chẳng lẽ không nghĩ tới Doãn trang chủ sẽ hiểu lầm, mà các người chẳng lẽ cũng không hiểu lầm ý tứ của Doãn trang chủ sao?"

"Đương nhiên không phải." Doãn Thức Hoa đột nhiên nói chắc chắn. "Đại ca hiểu lầm, là chúng ta cố ý lừa gạt, nhưng chúng ta không thể hiểu sai ý của đại ca được, chúng ta có bằng chứng chắn chắn cho chuyện này."

Còn nói không thể nói cho nàng biết nguyên nhân, đây không phải là đã bị nàng moi ra rồi sao? Đàm Chiêu Quân giấu nụ cười đắc ý.

Cho nên, ý của bọn hắn là Doãn Thức Câu thật sự yêu thích nàng.

Nói thật, so với cặp song sinh tuần mỹ này, Doãn Thức Câu có vẻ vừa mắt nàng hơn, tuy rằng tính tình có chút lạnh lùng, bất quá đại khái chính là trong lòng hắn bị giằng co - nếu hắn thật yêu nàng.

Còn về tình trạng thân thể của hắn, cũng không trong phạm vi nàng cần để ý, dù sao chỉ là một cuộc giao dịch.

"Lúc trước khi Doãn trang chủ đưa ra điều kiện này cho ta, ta liền cự tuyệt." Đàm Chiêu Quân nhìn hai huynh đệ, thấy bọn họ biểu tình kinh ngạc, trong lòng nhin không được cười nhạo một tiếng. Như thế nào, tự tin cao như vậy, cho là nàng sẽ nhanh chóng gật đầu sao?

"Vì sao?" Doãn Thức Hoa kinh ngạc hỏi. Cho dù vẻ ngoài nàng rất đẹp, cho dù bộ dạng Thức Kiêu vô cùng xấu xí, nhưng với tình cảnh nhà nàng trước mắt, cùng với lợi thế hiện giờ của Bích Liễu sơn trang, nàng hẳn phải vội vã đáp ứng không phải sao? Vì sao lại cự tuyệt điều kiện tuyệt vời như thế?!

"Ta đã trả lời hắn, giá ta không rẻ như vậy, hiện tại, ta cũng trả lời như vậy cho các người, hơn hai mươi vạn lượng bạc không thể bán đứt cuộc đời của ta." Nàng ngạo nghễ nói. "Nhưng mà....." Lại cố ý để lại một cái đuôi.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 2.3

Doãn Thức Kiều không kiên nhẫn lại nói: "Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần thừa nước đục thả câu!"

"Thức Kiều." Doãn Thức Hoa lại dùng tay đè lại năm tay đệ đệ đặt trên tay ghế, ngăn lại hẳn.

"Hừ!" Hẳn hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, mím môi không nói lời nào, bất quá năm tay nắm chặt chậm rãi thả lỏng ra.

Thấy thế, Doãn Thức Hoa lại trầm giọng nói: "Đàm cô nương mời nói."

"Một năm." Đàm Chiêu Quân vươn một ngón tay.

Hai huynh đệ hồ nghi: "Có ý tứ gì?" Không phải là ý tứ bọn họ tưởng kia chứ?

"Ta gả cho lệnh huynh một năm, đổi lại toàn bộ giấy nợ của Đàm gia, trước khi thành thân phải đưa trước hưu thư, dự phòng khả năng sau này xảy ra chuyện xấu."

Lời này vừa nói ra, hai huynh đệ quả thực không dám tin, thật đúng là ý bọn họ tưởng kia! Nào có người nào còn chưa thành thân lại muốn hưu thư trước? Còn nói cái gì dự phòng khả năng sau này xảy ra chuyện xấu, căn bản là nói người khác sẽ nuốt lời, quả thực là xem thường người ta nha!

"Người đừng hiếp người quá đáng!" Doãn Thức Kiều phẫn nộ vỗ tay vịn, đứng lên, tay vịn bằng gỗ thực dày kia nháy mắt vỡ thành hai mảnh.

"Doãn Tam Thiếu gia tức giận như vậy, ta nghĩ là đã hiểu lầm ý của ta." Đàm Chiêu Quân liếc tay vịn gỗ kia đã biến thành hai, âm thầm nghĩ cổ của mình có thể cứng hơn cái tay vịn kia không.

Chắc! Nhất định không có.

"Ta hiểu lầm cái gì?!" Doãn Thức Kiều cũng không nhận ra. "Người trước cần hưu thư, nói sợ ngày sau sẽ có chuyện xấu, căn bản ý người chính là cho rằng đại ca bọn ta thế nào cũng không thể không có người sao?"

"Chuyện tương lai không ai có thể biết trước được, ta nói cái gọi là "chuyện xấu", khả năng là rất nhiều, vẫn chưa hẳn chính là ý đó, Doãn Tam Thiếu gia không cần nói quá đáng như vậy." Đàm Chiêu Quân bình thản nói, không đem cơn giận của hân để vào mắt.

"Đàm cô nương." Doãn Thức Hoa nhíu mày nhìn nàng. "Bây giờ người nói cho chúng ta biết, bản thân mình cho rằng thân thể của người giá rất cao đến chỉ "bán mình" một năm là đủ hơn hai mươi vạn lượng bạc kia sao?"

"Ta lúc trước cũng đã nói rồi, hơn hai mươi vạn lượng bạc, không thể bán đứt cuộc đời của ta, lại nói, ta vốn là không có ý thành thân, nên sẽ không vì bạc bán đi chung thân của ta." Lời nàng nói rất thật, cũng không phải chán ghét nam nhân, mà là bởi vì Đàm gia không có đàn ông, đại tỷ lại quá mức ngây thơ, nhị tỷ cũng quá mức hiền lành, đều chỉ thích hợp ở khuê phòng làm thiên kim tiểu thư hoặc là lập gia đình giúp chồng dạy con, cho nên nàng đã sớm quyết định suốt đời không lấy chồng, gánh lấy nghiệp nhà, trừ phi có nam nhân nguyện ý ở rể Đàm gia, lại vừa thuận mắt nàng.

Doãn Thức Hoa kéo tay muốn đệ đệ bình tĩnh chớ nóng, hân vội vã ngồi xuống lần nữa.

"Cuộc sống con người tám chín phần mười là không thể như ý, có rất nhiều lý do khách quan không thể tự do mình được. "Ý hẩn nói ví dụ như thời điểm này nàng đang đeo món nợ khổng lồ nên không thể theo ý mình được. Doãn Thức Hoa nhìn nàng.

"Cho nên, ta bắt đắ dĩ đành phải bán đi chính mình một năm, không phải sao?" Nàng cười nhẹ, cố ý khiêu khích nói: "Các người nếu không có chấp nhận điều kiện tương đối khá này, ta có thể trực tiếp đáp ứng điều kiện của đại ca các người nói, dù sao hẩn mới là người chủ trì, có bảo đảm hơn, không phải sao?"

Lời này vừa nói ra, nàng lập tức có thể cảm giác được Doãn Thức Kiêu phát ra tức giận mãnh liệt. Ha ha!

"Năm năm, cũng phải sinh được ít nhất hai nam một nữ."

"Cái gì?!" Doãn Thức Kiêu không dám tin kêu lên. Không nghĩ tới nhị ca lại có thể thỏa hiệp!

Đàm Chiêu Quân trầm mặc một hồi, tuy rằng nàng là một hoa cúc khuê nữ, nhưng nàng có giao du rộng rãi, các bằng hữu muôn hình muôn vẻ, các giai cấp nhân sĩ đều có, nàng cũng không phải là không biết.

"Ý của người là, Doãn trang chủ vẫn như cũ có thể..... nổi dôi tông đường?" Cho dù kiến thức rộng rãi, nàng dù sao vẫn là một cô nương, do dự một chút, lựa chọn từ để có hiểu được lại sẽ không quá khó có thể mở miệng dùng.

Doãn Thức Kiêu tức giận lại rộng."Người cho là đại ca ta bị làm sao?"

"Lúc trước ta đã thấy lệnh huynh, hai chân hẩn đã bị phế, không phải sao?" Nàng nói thẳng.

"Là không có sai, nhưng đại phu nói, đại ca ở..... phương diện kia cũng không có vấn đề." Doãn Thức Hoa trên mặt bị lây một tầng mỏng choáng váng, nhìn phía đệ đệ, phát hiện hắc cũng giống nhau, chuyện như vậy hai người cũng không ngờ tới sẽ nói cùng một cô nương.

Nhưng thật ra Đàm cô nương.....

Hắn nhìn Đàm Chiêu Quân, nàng là một cô nương, nhưng vẻ mặt lại bình thản.

Đàm Chiêu Quân gật gật đầu. Chậc! Còn tưởng rằng hắn không được, có thể làm vợ chồng hữu danh vô thực, bất quá cũng không thành vấn đề, nàng cũng không nhất quyết phải giữ trong sạch.

"Hai năm, sinh một đứa nhỏ, không phân biệt nam nữ." Nàng nói.

"Bốn năm, ít nhất một nam một nữ." Doãn Thức Hoa tiếp tục cò kè mặc cả.

Nàng nhú mày."Doãn nhị thiếu gia, người cho là sinh con cũng giống như chọn giống heo sao? Có thể sinh được còn không biết chắc bao nhiêu phần, còn tùy người chỉ định nam nữ nữa hay sao?" Nàng lạnh nhạt liếc nhìn hắn. "Ta chỉ có thể hứa hẹn, có thể trong lời mà nói..., ít nhất đã hứa có thêm đứa nhỏ nữa rồi, sao Doãn trang chủ không chịu thua kém chút, ta cũng sẽ không cự tuyệt. Cho nên, ba năm, ít nhất một đứa nhỏ, không phân biệt nam nữ, đây là giá cuối cùng ta đưa ra."

Hai huynh đệ lại đỏ mặt, thậm chí giống như đứng ngòai không yên.

"Được rồi, đồng ý ba năm, ít nhất một đứa nhỏ." Khi mặt bớt nóng, Doãn Thức Hoa mới gật đầu."Nhưng nếu ba năm đến, chưa có đứa nhỏ, nhất định phải đợi cho có đứa nhỏ mới được, điểm ấy Đàm cô nương hắn là đồng ý chứ?"

Đàm Chiêu Quân suy tính một lát, cuối cùng gật đầu."Được, ta đồng ý. Đúng rồi, ta còn có một điều kiện."

"Người nói xem." Hai huynh đệ cảnh giác đáp lại.

"Cái hiệp nghị này, đừng để cho tỳ nữ của ta biết." Đàm Chiêu Quân vẻ mặt nghiêm túc. "Tốt nhất chuyện thành thân này không cần truyền đến Lạc Dương, để cho người nhà ta biết."

Doãn Thức Kiêu tức giận trào phúng."Rõ ràng lén lút lút lút gả vào, ngay cả tân nương tử là ai đều giữ bí mật đi!"

"Cũng tốt, liền y theo ý tứ của Doãn Tam Thiếu gia." Nàng thản nhiên cười."Tuy rằng ta không tính mai danh ẩn tích, nhưng là cũng không cần cố ý nhắc tới ta là ai."

"Người... nữ nhân này không nên quá đáng quá, chẳng lẽ gả vào Doãn gia chúng ta cứ mờ mờ ám ám như vậy sao?! Người là xem thường đại ca của ta có phải hay không?!" Doãn Thức Kiêu rất tức giận trừng nàng. Nữ nhân này thật đúng là quá đáng, còn dám trả lời như thế, còn dám nói người khác hiểu lầm ý tứ của nàng!

"Xem ra Doãn Tam Thiếu gia thực dễ dàng hiểu lầm ý tứ người khác!" Thấy hấn lại thay đổi sắc mặt, nàng nhin không được cười.

Quả nhiên, lại là câu này! Doãn Thức Kiêu hừ một tiếng.

"Ta đây là vì Bích Liễu sơn trang suy nghĩ, đừng quên tình cảnh trước mắt Đàm gia chúng ta, ta tin tưởng hai vị cũng không muốn tự nhiên đâm ngang, chọc thêm phiền toái mới đúng."

"Tùy người!" Doãn Thức Kiêu lửa giận bùng bùng, căn bản không tin tưởng lời nàng, cho nên tức giận đến không muốn cùng nàng chấp nhặt, cũng lười nói với nàng rằng chỉ là một gã Tri Phủ Lạc Dương, căn bản

không có quyền cũng không thể trông nom đến Hàm Dương, cho dù hãn có bản lĩnh thông thiên, cứ cho là hãn có thể đụng đến Hàm Dương thì Bích Liễu sơn trang bọn họ cũng không để vào mắt!

Doãn Thức Hoa bất đắc dĩ nhìn hai người, hướng Đàm Chiêu Quân gật gật đầu, chợt nhớ tới cái gì gọi là công bằng: "Đúng rồi, Đàm cô nương, hiệp nghị của chúng ta, cũng không thể cho đại ca ta biết."

"Ta đây có thể hiểu, Doãn trang chủ sẽ không từ ta mà biết được nội dung hiệp nghị, nhưng các người đừng quên, hãn nhận định ta là người mà Doãn Tam Thiếu gia yêu thích, các người làm như thế nào để thay đổi ý nghĩ này của hãn?"

"Điểm ấy rất đơn giản, ta chỉ cần nói cho đại ca, khi ta và người ở chung, sau biết người chính là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, tốt mã rã đám, cá tính cực kỳ kém cỏi, ta chịu không nổi, nhiều lần đều muốn bẻ gãy cổ của người, tin tưởng đại ca ta cũng sẽ không nhắc tới chuyện muốn ta cưới người." Doãn Thức Kiêu dường như là muốn phun ra oán khí.

Đàm Chiêu Quân nhin cười không được, nàng tin tưởng những lời này đều là lời thật lòng của hãn.

"Không nghĩ tới người còn có một chút đầu óc, cũng không tệ lắm."

"Người - nữ nhân này!" Doãn Thức Kiêu tức giận đến nhảy dựng lên.

"Thức Kiêu!" Doãn Thức Hoa nhanh chóng ngăn lại.

"Huynh không nghe thấy nữ nhân này vừa mới nói gì sao?"

"Ta nghe thấy, tương tự, ta cũng nghe người nói, cho nên, ngồi xuống." Doãn Thức Hoa vẫn như cũ trầm giọng nói.

"Đáng giận!" Doãn Thức Kiêu mắng một tiếng, vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Đàm cô nương chê cười." Doãn Thức Hoa mỉm cười nói, trở lại chuyện chính. "Đại ca đã có thông báo, cùng Đàm cô nương thương lượng, điều kiện không thể để cho Thức Kiêu biết, cho nên chỉ cần Thức Kiêu cho thấy ảo tưởng đối với Đàm cô nương tan biến, đại ca hẳn là cũng không nhắc tới hôn sự này."

"Cũng đúng, trừ phi huynh đệ các người có thù oán gì." Đàm Chiêu Quân cười khê. "Nhưng mà... nếu hiệp nghị này cần giữ bí mật với đại ca người, liền cho thấy ta không thể trước đó lấy được hưu thư rồi?" Điểm này có chút phức tạp.

"Đúng vậy, hưu thư người phải tự mình nghĩ biện pháp, bất quá không cho phép dùng phương thức tổn thương đại ca của ta!" Doãn Thức Kiêu cảnh cáo. "Người nếu dám làm tổn thương đại ca ta, ta sẽ bẻ gãy toàn bộ xương người!"

Đàm Chiêu Quân nhú mày, nhột nhạt cười. Đây là cho thấy huynh đệ song sinh thực sự che chở đại ca bọn họ.

"Bên ngoài đồn đãi hai huynh đệ song sinh Doãn gia đem huynh trưởng bị thương nặng giam lỏng, nhân cơ hội đoạt quyền, xem ra đồn đãi không thật, phải không?" Nàng cố ý nói.

Doãn Thức Kiêu vừa nghe, lập tức giận dữ nhảy dựng lên. "Đây là lời đồn đãi chó má gì! Là ai nói lung tung, ta đi cắt đầu lưỡi của hắn!"

"Ai biết được, cái gọi là đồn đãi, chính là truyền đến truyền đi, không người biết được ngọn nguồn ngôn luận, không phải sao?" Nàng không thèm để ý nhún vai.

Doãn Thức Kiều trừng nòng. Quên đi, lời đồn bên ngoài cứ để sau hãy giải quyết, trước mắt xử lý nữ nhân này!

"Lời ta vừa cảnh cáo người tốt nhất nghe theo, hơn nữa nhớ kỹ cho ta!"

"Đã biết." Ngử điệu nàng lười đáp. Muốn cho một người nam nhân bỏ vợ phương pháp còn nhiều, rất nhiều, về điểm này nàng có thời gian ba năm có thể từ từ nghĩ, không vội. "Nếu đã không thể lấy được hươu thư, như vậy để tránh nói không giữ lời, phiền toái giấy trắng mực đen đem giao dịch chúng ta mới vừa thương lượng viết xuống, khi hai bên tranh chấp, cần có bằng chứng."

Nàng nhìn hai huynh đệ, hai người lại lần nữa lấy ánh mắt trao đổi trong chốc lát.

"Thành." Cuối cùng, Doãn Thức Hoa gật đầu, chuẩn bị giấy mực, đem hiệp nghị mới vừa bàn luận viết xuống, đưa cho Đàm Chiêu Quân xem qua.

Nàng tiếp nhận, xác nhận không sai, mới ở phía dưới viết tên, đè xuống dấu tay, chờ hai huynh đệ Doãn gia trước sau cũng viết xuống tên, đóng dấu của họ ở phía dưới, mỗi bên giữ một bản.

"Hiện tại, chỉ còn lại có một vấn đề." Doãn Thức Hoa thu thỏa ước, sau đột nhiên thở dài.

"Ta đều đáp ứng rồi, còn có vấn đề gì?" Đàm Chiêu Quân nhíu mày.

"Đàm cô nương, vấn đề ở chỗ, phải như thế nào để cho đại ca gật đầu cùng Đàm cô nương thành thân."

Đàm Chiêu Quân nhíu mày. Nàng hẳn cảm thấy đã bị vũ nhục, dù sao nam nhân muốn kết hôn với nàng - Đàm Chiêu Quân nhiều như nước sông, lúc này nàng đã nguyện ý gật đầu gả cho rồi, bọn họ lại vẫn buồn rầu sợ đại

ca bọn họ có thể cự tuyệt, hơn nữa lúc trước bọn họ còn chắc chắn cho rằng đại ca bọn họ ái mộ nàng!

Doãn Thức Hoa tựa hồ nhìn ra cảm giác của nàng, lập tức giải thích."Đàm cô nương chớ nên hiểu lầm, nguyên nhân tuyệt đối không ở trên người người, là bởi vì ta đại ca sớm quyết định suốt đời không thành thân."

"Vì sao?"

"Bởi vì....." Doãn Thức Hoa vừa mới mở miệng liền bị đệ đệ cắt lời:

"Nhị ca!"

Đàm Chiêu Quân nhìn người này, lại nhìn người kia, cuối cùng giận tái mặt.

"Nếu có chuyện ta phải biết, các người tốt nhất nên nói ra đi."

Hai huynh đệ lại bắt đầu dùng ánh mắt trao đổi ý kiến, chỉ thấy bọn họ trong chốc lát lại nhíu mày, trong chốc lát lại lắc đầu, tiếp theo lại liếc mắt một cái, thương lượng một chút, một hồi lâu sau, cuối cùng thấy Doãn Thức Kiêu rất cục không cam lòng gật đầu, xem ra là đã bằng lòng cho Doãn Thức Hoa nói ra.

Chắc! Lợi hại, chỉ là dùng ánh mắt có thể nói chuyện, tâm linh tương thông nha!

"Đàm cô nương hẳn là nghe qua ba năm trước đây phát sinh tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn chứ?" Cái tai nạn này ngoài ý muốn đồn đại thật lâu không giảm, phổ phưởng trên dưới mọi người đều say sưa nói.

Nàng gật đầu."Đã nghe qua."

"Ba năm trước đây sự cố tai nạn xe ngựa, không chỉ có cướp đi mạng mẹ ta, đại ca của ta cũng quả thật bị trọng thương, tuy rằng thương thế đã khỏi, nhưng lại để lại khuyết điểm không thể chữa trị - hai chân bị phế, từ đó về sau hẳn chưa từng bước ra khỏi viện của mình một bước.

"Kỳ thật đại ca hai chân không phải là không có khả năng phục hồi như cũ, đại phu nói rồi, chỉ cần chuyên cần tập luyện, cũng có khả năng một ngày có thể đứng lên." Doãn Thức Hoa nhẹ giọng nói.

Đàm Chiêu Quân nhú lại lông mày. Loại cách nói này nghe qua cảm giác không hay chút nào!

"Hẳn cam chịu?" Nàng chưa từng thấy người nào lại muốn tàn tật mãi, nhất là người như hẳn, sau sự cố có thể so với người thường càng hận đời, cảm thấy khắp thiên hạ dường như đều thiếu nợ hẳn.

"Không, đại ca thực rất chuyên cần tập luyện, chính là đến nay vẫn không có khởi sắc."

Quả nhiên! Nàng đã cảm thấy "Khả năng một ngày có thể đứng lên" loại cách nói này, nghe qua cũng biết chỉ là nói để an ủi người ta thôi.

"Cho nên hẳn bởi vì chuyện này, liền quyết định suốt đời không lấy vợ?"

"Không, trừ lần đó ra, cũng bởi vì tai nạn ngoài ý muốn kia còn làm suy giảm nội lực cùng với gân mạch toàn thân đại ca, làm cho đại ca cũng đã không thể luyện võ, nếu không sẽ có nguy hiểm tính mạng...."

"Người nói như vậy ta càng hồ đồ, không thể luyện võ liền quyết định suốt đời không cưới, nói vậy các dân chúng tầm thường kia không phải người người đều phải độc thân sao?" Hai người này như thế nào lại nói ra lý do này? Thật sự là không nghĩ ra a!

Doãn Thức Hoa thầm than, "Đó là bởi vì ta còn chưa nói xong." Nàng thật nhanh mồm nhanh miệng xen vào nha!

"..... Vậy thật sự xin lỗi, mời tiếp tục."

"Đại ca từ nhỏ đã có đính hôn, vị hôn thê kia toàn tâm toàn ý muốn đại ca đi tranh ngai vàng mình chủ võ lâm kia, nói cái gì hi vọng đại ca có thể kế thừa tiên phụ, nhưng trên thực tế là nàng muốn làm Minh Chủ phu nhân, cho nên sau khi xảy ra chuyện, biết được hai chân đại ca phế đi, cũng không thể luyện võ nữa, lập tức đơn phương trả tín vật, giải trừ hôn ước. Đại ca từng mời nàng đến Bích Liễu sơn trang, cùng với nàng giáp mặt nói rõ ràng, kết quả nàng chỉ sai người đưa tới một phong thư, đại ca sau khi xem thư, liền tự nhốt mình trong viện, từ đó về sau không hề bước ra khỏi cửa." Hắc cuối cùng nói xong.

"Sau khi từ hôn không đến hai tháng, người đàn bà kia lại gả cho đối thủ một mất một còn của đại ca - Tư Mã Ẩn!" Doãn Thức Kiêu cảm giận bổ sung.

Đàm Chiêu Quân gật gật đầu. Mỗi người đều có mục tiêu theo đuổi của chính mình, nàng không có quyền đi bình luận hành vi của vị tiền hôn thê kia.

"Các người không biết nội dung lá thư đó sao?"

"Chúng ta hỏi qua rồi, nhưng đại ca không nói, thư cũng đốt rụi, còn ngăn cản chúng ta đi tìm người đàn bà kia để hỏi rõ ràng, thậm chí sau đó chúng ta tính mời bà mối thay đại ca tìm cuộc hôn nhân khác, đều bị đại ca cự tuyệt. Đại ca không nói nguyên nhân, chỉ nói hương khói Doãn gia có chúng ta truyền thừa là được, ý tứ này không phải cho thấy hắc đã quyết định suốt đời không thành thân sao?"

Đàm Chiêu Quân gật đầu. Xem ra nội dung lá thư này, khẳng định đã làm tổn thương Doãn trang chủ rất lớn.

Nhưng, bất kể là vị hôn thê trước kia, hoặc là thuyết phục Doãn trang chủ, đều không quan hệ với nàng.

"Ta nghĩ, chuyện thuyết phục lệnh huynh, là vấn đề của các người, dù sao ta cho các người thời gian ba năm, chính các người từ từ xem xét đi."

"Đàm Tam cô nương, người lầm rồi, kỳ hạn ba năm là tính từ ngày thành thân." Doãn Thức Hoa thanh minh.

"Không, là người lầm rồi, kỳ hạn ba năm, là tính từ thời điểm lập hiệp nghị, bằng không các người tiêu tốn một năm hay nửa năm mới có thể thuyết phục đại ca các người, chẳng lẽ ta còn phải lãng phí ở trong này một năm nửa năm nữa hay sao?" Nàng hướng bọn họ cười. "Cho nên, các người liền thêm chút sức nghĩ cách thuyết phục đại ca các người đi!"

"Đàm Chiêu Quân, người đã chiếm hết lợi thế, không cần được một tắc lại muốn tiến một thước!" Doãn Thức Kiêu tức giận.

"Ta chiếm hết lợi thế?" Nghe vậy, nàng biểu tình hơi trầm xuống, tức giận vỗ tay vịn, đương nhiên không muốn làm gãy tay vịn. "Doãn Tam Thiếu gia, hơn hai mươi vạn lượng bạc đối với Bích Liễu sơn trang mà nói là không đáng kể, mà ta trả giá, ở ngoài thoát nhìn chính là thời gian ba năm, nhưng trên thực tế cũng là cả đời hạnh phúc của một cô nương, càng đừng nói còn muốn vì Doãn gia sinh một đứa bé, cùng với cả đời lưng đeo ô danh bị hù, cọc giao dịch này, rốt cuộc là ai chiếm hết lợi thế?!"

"Muốn bị hù là do người chính mình yêu cầu, đừng mơ tưởng lấy nó làm lý do mà nói!"

"Tốt lắm, Doãn Tam Thiếu gia nếu thật cho là ta được một tắc lại muốn tiến một thước, như vậy giao dịch này từ bỏ cũng được, cùng lắm thì ta đi đáp ứng điều kiện Doãn trang chủ, sẽ tiết kiệm được phiền toái, không cần Doãn Tam Thiếu gia cho là ta chiếm hết lợi thế!"

"Đàm cô nương, Thức Kiêu nhanh mồm nhanh miệng, xin Đàm cô nương đừng cùng hăn chấp nhặt." Doãn Thức Hoa lập tức nói ngăn lại.

"Nhị ca!" Doãn Thức Kiêu phát hỏa, tuyệt không có cảm giác mình nói sai cái gì.

"Thức Kiêu!" Doãn Thức Hoa ngăn hăn, ghé vào lỗ tai hăn quát khê, "Suy nghĩ cho đại ca một chút!"

Miệng Doãn Thức Kiêu mở rộng, gương mặt phần nộ đỏ lên, nhưng là cuối cùng vẫn nén xuống, tức giận gạt tay Doãn Thức Hoa ra, một lần nữa ngồi trở lại ghế dựa.

Đàm Chiêu Quân thấy thế, cũng lui từng bước."Nếu Doãn nhị thiếu gia đã nói như vậy, ta liền không cùng lệnh đệ so đo." Nàng vờ như không thấy sắc mặt khó coi của Doãn Thức Kiêu.

Trong lòng nàng rõ ràng, bọn họ song phương đều muốn phải hoàn thành giao dịch này, nếu Doãn Thức Hoa cho bậc thang, nàng đương nhiên liền theo bậc thang xuống.

"Ta thấy việc thuyết phục Doãn trang chủ cứ giao cho ta, các người chỉ cần phụ trách làm cho Doãn trang chủ biết Doãn Thức Kiêu tiêu tan ý niệm đối với ta, ta sẽ phụ trách làm cho lệnh huynh gật đầu đáp ứng hôn sự này." Xem bọn hăn hai huynh đệ bộ dáng buồn rầu, nói vậy muốn bọn họ thuyết phục được huynh trưởng sẽ tốn không ít thời gian. Cá tính của nàng xưa nay không vui khi áp chế người khác, cũng thói quen đem vấn đề giải quyết nhanh gọn, vì thế rõ ràng sẽ ôm nhiệm vụ này.

Nghe vậy, Doãn Thức Hoa nhú mày, Doãn Thức Kiêu hai tay vòng ngực, hoài nghi nhìn nàng.

"Người tính kéo dài thời gian sao?" Doãn Thức Kiêu chất vấn.

Chắc! Thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Đàm Chiêu Quân trong lòng coi thường nghĩ.

"Cho ta thời gian một tháng, cứ để Doãn trang chủ biết Tam đệ hăn không còn ý đối với ta nữa hăn tính, trong vòng một tháng nếu Doãn trang chủ không cưới ta, như vậy kỳ hạn ba năm liền tính từ ngày thành thân, như thế nào?" Nàng không cho rằng làm cho một người nam nhân đáp ứng cưới nàng có gì khó khăn."Hoặc là, nếu các người cảm thấy các người có thể ở trong vòng một tháng thuyết phục Doãn trang chủ, như vậy ta liền không lăm chuyện."

"Thành!" Doãn Thức Hoa lập tức đáp ứng, "Vây giao cho người."

"Như vậy....." Nàng đột nhiên cười một chút. "Ta hăn là miễn cưỡng xem như "người trong nhà" chứ?"

Hai huynh đệ đồng thời cảnh giác nhìn nàng.

"Đàm cô nương có lời gì cứ nói thẳng." Doãn Thức Hoa đại diện mở miệng.

"Nếu là "người trong nhà", ta nghĩ hăn là có thể được phát hai cân Trà Vân Đình, phải không?" Ha ha, nếu nàng có thể lấy hai cân Trà Vân Đình cho Quỷ Đầu Tử..., khẳng định làm cho Quỷ Đầu Tử kia giật mình rất cảm!

"Da mặt của người quả thực dày hơn cả tường thành!" Doãn Thức Kiêu không dám tin châm chọc nói. "Một hai cân đặc sản của Bích Liễu sơn trang Trà Vân Đình, ở chợ giá có thể lên đến ngàn lượng, còn không phải có bạc có thể mua được, thế nhưng người một lúc muốn hai cân?!"

"Đúng vậy, không phải là người trong nhà mới được hưởng ưu đãi tốt sao?" Đàm Chiêu Quân ha ha cười."Ta nghĩ chính là hai cân, hăn là được chứ?"

"Đúng vậy, là có, năm trước tuy rằng bởi khí hậu không tốt nên sản lượng thấp một chút, bất quá "chỉ" hai cân, chúng ta vẫn có." Doãn Thức Hoa mỉm cười.

"Vậy có thể cho ta chứ?" Nét tươi cười của hắn làm cho nàng có một loại cảm giác không ổn, sự tình sẽ không thuận lợi như nàng hi vọng.

Doãn Thức Hoa tươi cười càng lớn."Đương nhiên có thể."

Nghe vậy, nàng rất kinh ngạc, rõ ràng ngoài ý muốn.

"Chờ Đạm cô nương không nên "miễn cưỡng là", mà chân chính biến thành người trong nhà, tự nhiên hai tay dâng."

Chắc, nàng biết sự tình không đơn giản như vậy!

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 3.1

"Tiểu thư!" Thu Phong tìm toàn bộ Hà viện cũng tìm không ra Tam tiểu thư, vừa thấy chủ tử đi vào cửa vườn Hà viện, lập tức xông đến. "Tiểu thư đã chạy đến đâu vậy? nô tì tìm khắp nơi đều không thấy, sợ đến muốn chết rồi."

"Có cái gì gấp vậy? Nơi này cũng không phải đầm rồng hang hổ, người nghĩ rằng ta và người sẽ bị như thế nào?" Đàm Chiêu Quân cười một tiếng, đến Bích Liễu sơn trang ngày thứ tư rồi, nàng nào có ngày nào ngoan ngoãn ở trong Hà viện? Thu Phong như thế nào còn chưa biết?

"Nô tì sợ tiểu thư sẽ bị người nơi này đem giam lỏng, lấy giấy nợ ép tiểu thư đáp ứng cái điều kiện xấu xa gì thì sao?" Thu Phong rất nổi giận, chính mình gấp đến độ thiếu chút tóc bạc trắng, nhưng mà vẻ mặt tiểu thư mấy ngày nay đều là thư giãn thích ý, ở trong sơn trang "Du sơn ngoạn thủy", nàng đoán tiểu thư hẳn là đã đi dạo hết toàn bộ Bích Liễu sơn trang rồi!

Làm cho nàng từng nghĩ thầm là, tiểu thư đã bỏ nàng, chạy trốn không còn thấy bóng dáng.

"Không có chuyện đó, ba vị chủ tử Bích Liễu sơn trang đều rất hòa nhã, nếu mọi người đều nói không cần khách khí, mời tùy ý, dù sao ta vốn là ngồi không yên, ra ngoài đi dạo thưởng hoa". Nàng cười khẽ, vỗ vỗ vai Thu Phong, bước qua đường mòn, đi vào trong nhà.

"Ngắm hoa?" Thu Phong đi theo phía sau vào nhà, vẻ mặt hồ nghi. "Tiểu thư từ lúc nào bắt đầu thích ngắm hoa?" Làm như nàng có cùng hứng

thú với đại tiểu thư và nhị tiểu thư sao?

"Khi bắt đầu tới Bích Liễu sơn trang." Đi đến bên cửa sổ ngồi xuống trên giường êm, nàng một tay chống cằm dưới, một tay chỉ phía trên đầu tường cao Hạnh Hoa nở rộ phấn trắng. "Người xem, Hạnh Hoa kia thật đẹp, nở đầy đầu cành, thật đẹp, khi gió thổi qua, Hạnh Hoa giống như bông tuyết bay xuống, lại có một vẻ thê lương khác."

Thu Phong miệng ngậy ngốc mở rộng. Đúng vậy, Hạnh Hoa kia thật là đẹp, nhưng..... nhưng hiện tại nàng không có tâm tình ngắm hoa, tiểu thư lạ lòng làm nàng sợ nha.

Nàng nhin không được vươn tay sờ trán tiểu thư. Kỳ quái, độ ẩm thực bình thường, không có nóng lên nha!

"Thu Phong, người đang làm gì vậy?" Chịu đựng xúc động mắt tròn to, Đàm Chiêu Quân thu hồi tầm mắt, liếc ngang nhìn nha hoàn nhà mình.

"Tiểu thư, người không sinh bệnh chứ? Nói như thế nào đây, giống như đang bị nhị tiểu thư ám hay sao đó?" Nàng cực kỳ lo lắng, khẩn trương hỏi.

"Thu Phong, người đây là đang nguyên rủa nhị tỷ sao?" Đàm Chiêu Quân hừ lạnh. Tình thơ ý họa ngẫu nhiên của nàng bỗng nhiên bay mất, dám nói nàng bị bệnh! Muốn chết!

"A?!" Thu Phong kinh ngạc, lập tức kinh hoảng hô to oan uổng. "Không có không có, nô tì làm sao có thể nguyên rủa nhị tiểu thư! Tiểu thư người đừng oan uổng nô tì"

"Nếu không, người cho rằng dưới tình hình gì mà cho là ta bị người khác ám đây?" Hai tay vòng ngực, nàng ung dung hỏi.

"Chính là....." Thu Phong sững sốt, lý giải ý tứ của tiểu thư, cuống quýt lắc đầu. "Không phải,..... nô tì thật sự không có ý tứ kia mà. Tiểu thư phải tin tưởng nô tì, từ lúc nô tì bảy tuổi đã bán mình vào Đạm gia, có thể nói là cùng các tiểu thư cùng nhau lớn lên, lão gia cùng các tiểu thư đều đối xử tốt với nô tì như vậy, nô tì làm sao có thể có ý định nguyện rửa nhĩ tiểu thư? Nô tì sẽ không như vậy, thật sự! Nô tì tình nguyện chính mình chết cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện này."

"Được rồi, Thu Phong, ta chỉ là đùa với người mà thôi." Đạm Chiêu Quân nhanh chóng cắt đứt lời của nàng. Thiếu chút nữa đã quên khi Thu Phong quýnh lên thì sẽ thao thao bất tuyệt, thật là sai lầm rồi!

Thu Phong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cả người hết hơi ngồi xuống.

"Tiểu thư, người thật sự là..... Làm nô tì sợ muốn chết!"

"Được rồi -- là ta không đúng, ta xin lỗi người." Đạm Chiêu Quân cười khẽ, đứng dậy tự tay rót ly trà đưa đến trước mặt nàng. "Uống ly trà an ủi đi."

"Tiểu thư, người đừng để nô tì mang tội." Thu Phong nhanh nhẹn đứng dậy, vội vàng xua tay không dám nhận.

Đạm Chiêu Quân cười cười, cố ý lại đem trà đưa đến phía trước. "Thu Phong, tay của ta mỏi."

"Tiểu thư....." Thu Phong vẻ mặt đau khổ, nhanh tay nhận lấy, biết tiểu thư thích trêu chọc nàng.

"Tốt lắm, đừng mang khuôn mặt buồn khổ như vậy, rất giống như ta đang cho người uống độc dược." Nàng cười khẽ, nhẹ nhàng bước trở lại giường êm ngồi xuống.

"Tiểu thư, người có cùng Doãn trang chủ nói qua chuyện nợ nần chưa? Kết quả như thế nào? Chúng ta rốt cuộc phải ở chỗ này ở bao lâu?" Thu Phong thở dài. Tiểu thư không nói gì, chỉ nói muốn tạm thời ở lại, làm nàng thật lo lắng.

Nàng nhún vai. "Không biết, một khoản bạc lớn như vậy, dù sao cũng phải có gì đó thuyết phục bọn họ rằng chúng ta có năng lực trả nợ, người nói có phải không? Cho nên, chúng ta đành ở lại đến lúc đó thôi.

"Nói như vậy cũng đúng." Thu Phong gật đầu, mặc kệ tiểu thư nói cái gì đều cũng có đạo lý."Tiểu thư nghĩ ra chưa?"

"Vẫn chưa." Đàm Chiêu Quân lười biếng nhìn ngoài cửa sổ kia giam không được sắc xuân đầy vườn, Hạnh Hoa đầu cành xuân, cảnh đẹp quá.....

Chắc! Nàng như thế nào thật sự giống như bị nhị tử ám vậy.

Nhất định là chơi bởi lêu lổng rất nhàm chán, nhưng mà cả vườn Hạnh Hoa mới nở, cảnh sắc thật sự rất đẹp..... Cái gì, lại tới nữa! Nàng có chút phiền não đứng dậy.

Tốt nhất bây giờ đến chỗ người kia quấy rầy một chút, vừa đúng hôm nay là ngày nàng phải đưa ra đáp án cuối cùng.

Nhớ lại chuyện lúc nãy, ánh mắt nàng chợt lóe lên. Mới từ chỗ Doãn Thức Kiêu trở về, hắn nói hôm qua hắn và đại ca của hắn đã nói chuyện với nhau, cam đoan đại ca của hắn hiện tại đã biết rõ cảm giác hắn đối với nàng.

Hì hì, nàng thực chờ mong hắn sẽ có phản ứng gì. "Thu Phong, ta muốn đi ra ngoài đi dạo một chút."

"Tiểu thư người vừa mới trở về....."

"Người không cần đi theo." Đàm Chiêu Quân lại nói.

"A? Làm sao lại làm như vậy! Tiểu thư mỗi lần đi đều bỏ lại Thu Phong."

"Bởi vì địa phương ta muốn đi, người không thể đi." Đối với chuyện mình chuẩn bị "Câu dẫn" Doãn Thức Câu, tuyệt đối không thể để cho Thu Phong biết, tránh để bị đâm ngang, hỏng chuyện của nàng."Người hãy ngoan ngoãn ở lại chỗ này, không cần lo lắng, Bích liễu sơn trang thực an toàn, ta không có việc gì."

Vẫy vẫy tay, không đợi Thu Phong phản ứng, nàng đã bước nhanh "Thoát đi".

Nhẹ nhàng bước đi vào Hạnh viện, qua đường mòn đá phiến, nhìn phía cửa sổ kia, hắc quả nhiên vẫn ngồi ở chỗ đó.

À, cũng đúng! Nơi đó là nơi hắc làm việc, mà gia nghiệp Bích Liễu sơn trang rất lớn, hắc phải xử lý công việc hóa đơn sổ sách và các việc vặt vãnh khác nữa, rất nhiều, xem trên bàn hắc luôn tràn đầy giấy tờ, nói vậy một ngày mười hai canh giờ, bỏ đi thời gian ngủ, thời gian còn lại hắc đều ngồi ở đằng kia rồi?

Đàm Chiêu Quân không tự giác lộ ra tươi cười, chậm bước hướng mục tiêu đi đến, tầm mắt khóa chặt hắc, cẩn thận coi phản ứng của hắc.

Hắc phát hiện có người tiếp cận, hơn nữa biết là nàng. Nàng muốn cái gì?

Chỉ thấy thân hình hắc đột nhiên cứng ngắc, tạm dừng một chút lại tiếp tục cầm bút viết, sau đó lại không có ý định ngừng đầu, tình hình như vậy cũng đủ để chứng thật phán đoán của nàng.

Đàm Chiêu Quân chịu đựng cười, ba ngày nay mỗi lần nàng tới, đều mở màn như vậy, đã có thói quen biết hẳn cố ý xem nhẹ, không chỉ không hờn giận, ngược lại bởi vì dạng này mà lại có chút vui vẻ, bởi vì hẳn biểu hiện rất rõ ràng, nói cho nàng biết, sự tồn tại của nàng đủ để ảnh hưởng đến hẳn, chuyện này đối với nàng mà nói lại là hiện tượng tốt nha!

Đi đến phía trước cửa sổ, khuỷu tay dựa vào cửa sổ, hai tay chống cằm, nàng nhìn thấy hẳn vẫn cúi đầu như cũ, "còn thật sự" thẩm duyệt sổ sách.

"Doãn trang chủ, ta lại tới nữa." Nàng vui vẻ mở miệng.

Nhịn xuống xúc động thở dài, Doãn Thức Câu để bút xuống, lúc này mới ngẩng đầu, đầu tiên đón nhận nàng cười khanh khách xinh đẹp, lời nói nghiêm khắc chuẩn bị nói như thế nào cũng phun không ra.

"Ta chưa vào phòng nha!" Nàng cố ý nói. Ngày đầu tiên khi gặp mặt hẳn đã có nói, Hạnh viện nàng có thể tùy ý vào dạo, chỉ cần không vào phòng là được.

Lúc này Doãn Thức Câu thật sự thở dài.

"Đàm cô nương mỗi lần tới đều thanh minh một lần, nhưng ta nhớ rõ chính mình chưa từng đuổi Đàm cô nương."

"Nhưng là ta xem biểu tình trên mặt người rất muốn đuổi người nha!" Nàng cười khẽ.

"Lời ta đã nói ra sẽ không thay đổi, nhưng Đàm cô nương, xin đừng quấy rầy ta."

"Nếu nói sẽ không đổi ý, lúc này ta cũng chưa đi vào phòng nha"

"Đàm cô nương biết rõ "không vào phòng" không chỉ là không vào trong phòng, ý là không cần quấy rầy ta, Đàm cô nương không phải là

người chậm hiểu, không phải không biết ý của ta, cho nên người là cố ý nhiều loạn công việc của ta, phải không?" Đối gương mặt tươi cười của nàng, hắn cũng không thể không bày ra sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, ngăn cản chính mình gần gũi nàng.

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân ý cười phút chốc biến mất, đáy mắt hiện lên một chút vẻ bị thương tổn, sâu kín nhìn hắn."Ta thực khiến người chán ghét sao?"

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phước Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

Doãn Thức Câu nháy mắt có chút luống cuống, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng có vẻ mặt này. Hắn không nghĩ tới nàng sẽ cảm thấy bị thương tổn, nàng hẳn là rất tự tin, cho dù có bị cự tuyệt, cũng sẽ nhận định đó là vấn đề của người khác mới đúng!

"Đàm cô nương, ta cũng không phải có ý tứ này....."

"Quên đi, Doãn trang chủ không cần giải thích cái gì với ta, là do ta rất không biết có chừng mực, về sau ta....." Nàng cúi đầu, quay lưng lại. "Ta về sau sẽ không lại đến quấy rầy Doãn trang chủ, thực xin lỗi....." Nàng bước đi, ở trong lòng âm thầm đếm lấy, một, hai.....

"Đàm cô nương." Doãn Thức Câu hoảng hốt gọi nàng lại.

Nàng vẫn chưa quay người lại. "Doãn trang chủ yên tâm, ta lập tức rời đi."

"Người không có quấy rầy ta, mời người ở lại!" Hắn thỏa hiệp rồi, ai bảo hắn không có cách nào thấy nàng thất vọng rời đi như vậy chứ.

Nàng như cũ đưa lưng về phía hắn. "Nhưng mà ta không phải thực khiến người ta chán ghét sao? Doãn Tam Thiếu gia thấy ta, bộ dạng giống như nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung vậy, Doãn trang chủ thấy ta cũng vậy, vẻ mặt cũng như muốn đuổi ta đi, đi đến chỗ nào cũng không được hoan nghênh, ta không biết ta cuối cùng làm sai cái gì, cũng không phải bản thân mong muốn đến Bích Liễu sơn trang....." Khóe miệng nàng hơi cong lên, nhưng thanh âm lại có vẻ thống khổ đáng thương.

Đúng rồi, Thức Kiêu!

Hôm qua hẳn thử hỏi Thức Kiêu cảm thấy nàng như thế nào, không nghĩ tới Thức Kiêu đối với nàng thật sự thay đổi thái độ, nói cảm giác đối với nàng hoàn toàn tan biến, mỗi lần cùng nàng gặp mặt không đến một khắc đồng hồ, cũng muốn một đao chém nàng, thậm chí còn hỏi hẳn tại sao muốn thu mua giấy nợ Đàm gia, làm ra quyết định sai lầm này, chỉ thấy trăm hại mà không mang lại ích lợi gì, muốn hẳn hãy mau đem nợ nần thu hồi, đem người đuổi đi, miễn cho hẳn sai người đi giết nàng.

Hẳn không biết hai người bọn họ trong lúc đó xảy ra vấn đề gì, nhưng mặc cho hẳn tưởng tượng như thế nào, cũng không có cách biết rõ Thức Kiêu tại sao lại đối với nàng lại bài xích như vậy, nàng rõ ràng tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến hẳn phải dùng hết năng lực cùng ý chí, mới có thể khắc chế bản thân không tiết lộ là yêu thích nàng a.....

Nhưng Thức Kiêu lại đối với nàng vô tình, hẳn không thể lừa gạt bản thân hẳn không có cảm giác tức giận, nhưng nếu bởi vì Thức Kiêu đối với nàng vô lễ, làm nàng bị tổn thương nhiều như vậy, thế cho nên hẳn chỉ mới nói đơn giản có mấy câu đã có thể xúc phạm tới nàng, vậy thì Thức Kiêu làm hơi quá đáng.

"Không phải, Đàm cô nương, người tốt lắm, là vấn đề của ta, mời người....." Thấy nàng khổ sở như vậy, hẳn lại bức bản thân: "Ta không có cách đứng dậy giữ lại, cho nên mời người ở lại đi!"

Đàm Chiêu Quân ngẩn ra, trong lòng lại áy náy rồi, hốc mắt không hiểu nóng lên. Nàng diễn quá mức rồi, thế nhưng lại làm cho hẳn mở miệng nói ra lời này!

Nàng lập tức xoay người trở lại phía trước cửa sổ, "Người đừng nói như vậy, ta..... Thực xin lỗi! Ta....."

"Được rồi, chúng ta đều đừng nói nữa." Doãn Thức Câu biết được nàng vì sao xin lỗi, thật là một cô nương thiện lương.

Nàng không cần xin lỗi, bởi vì hắn cố ý nói như vậy, vì muốn giữ nàng lại.

"Được rồi." Đàm Chiêu Quân gật đầu, lộ ra nụ cười xinh đẹp, muốn bỏ đi đáy lòng đang rầu rĩ, không hiểu sao lại đau đớn.

"Kỳ thật ta hôm nay tới là để trả lời Doãn trang chủ."

Đúng rồi, hôm nay là ngày thứ ba, đến kỳ hạn hắn cho nàng.

Nhưng hiện nay Thức Kiêu căn bản không có khả năng cưới nàng.....

Nếu nàng đáp ứng thì sao? Hắn phải giải quyết như thế nào? Trực tiếp nói cho nàng biết Thức Kiêu sẽ không cưới nàng sao?

Hắn nhú mào, nhanh chóng phủ định việc gây thương tâm cho nàng. "Đàm cô nương, mời người quên điều kiện ta đưa ra đi, chuyện này đối với người cũng không công bằng, là ta thiếu suy xét."

Tốt lắm, tên Doãn Thức Kiêu kia quả nhiên đã xử lý tốt, không biết hắn nói như thế nào đối với đại ca hắn?

Nói vậy nghe không tốt chút nào, mà Doãn Thức Câu nghe xong, đối với nàng lại có cảm xúc gì?

Nếu tên kia hại nàng "Săn phu" càng khó khăn..., thì nàng sẽ tìm hắn tính sổ!

"Thật vậy chẳng?" Âm thầm cân nhắc, ngoại trừ đáy mắt nàng lóe tinh quang, vẻ mặt lại có chút kích động nằm úp sấp tựa vào trên bệ cửa sổ, trong suốt nhìn hắn. "Ta thật sự..... Thật sự không cần gả cho đệ đệ đã man tính tình nóng nảy kia của người sao?"

Doãn Thức Câu hơi kinh ngạc. Hẳn biết Thức Kiều tính tình tương đối kém, nhưng nóng nảy? Dã man? Ba ngày nay Thức Kiều cuối cùng đối với nàng đã làm cái gì, làm nàng lại có cảm giác này đối với hắn? Hơn nữa giống như sợ tới mức không nhẹ, nhìn hình dạng của nàng giống như đem hắn trở thành tấm gỗ cứu mạng đi.

"Là thật sự, coi như không có chuyện này." Hắn lập tức gật đầu.

"Thật tốt quá....." Đàm Chiêu Quân giả bộ ra bộ dạng nhẹ nhàng thở ra, nở ra nụ cười xinh đẹp, cũng không biết vì sao, nhưng lại cảm thấy hốc mắt nóng lên, trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ.

"Đàm cô nương....." Doãn Thức Câu thấy nàng chảy xuống nước mắt an tâm, trong lòng vụn phần áy náy.

Nàng kinh ngạc, mạnh mẽ quay lưng lại, lung tung lau đi nước mắt. Kỳ quái, nàng không định dùng chiêu nước mắt này, làm sao có thể..... không hiểu làm sao lại khóc?

"Ta....." Thanh âm có chút nhỏ vụn, nàng càng hoảng càng nghiêm trọng. Tại sao có thể như vậy, nàng thật sự không muốn khóc mà "Thực xin lỗi, ta không sao, ta cũng vậy không biết tại sao lại khóc, thật sự là..... Thật kỳ quái, đôi mắt của ta..... Hồng mắt....."

"Đàm cô nương chẳng qua cuối cùng có thể yên tâm rồi." Doãn Thức Câu nhẹ giọng nói, nhìn bóng dáng nàng, thấy nàng liếc mình lau nước mắt, ngực càng thêm thấy đau. "Ta thật xin lỗi."

"Không nên nói như vậy." Đàm Chiêu Quân quay người lại, nước mắt đã ngừng, nhưng trên mặt còn nước mắt, hốc mắt hiện hồng, có vẻ diễm đạm đáng yêu, mềm mại làm người thương tiếc, nhưng bản thân lại hoàn toàn không tự biết.

"Là ta yêu cầu Đàm cô nương quá đáng." Thấy bộ dáng này của nàng, Doãn Thức Câu trong lòng tràn đầy thương tiếc cùng áy náy đối với nàng. Nàng chẳng qua chỉ là một cô nương mới mười tám tuổi, thành linh gia cảnh xảy ra biến cố lớn, đã làm nàng đủ hoảng loạn rồi, ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, lại phải đối mặt hăn - thương nhân lãnh huyết này. Chỉ cho nàng thời gian ba ngày suy nghĩ, trên thực tế là muốn cho nàng biết không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chôn vùi hạnh phúc cả đời của chính mình, làm nàng bị dày vò ba ngày, làm mất đi ý chí của nàng, nàng đương nhiên không thể thừa nhận.

"Không, không phải như thế." Nàng lắc lắc đầu. "Thiếu nợ thì trả tiền, đương nhiên, Doãn trang chủ kỳ thật đã giúp Đàm gia một đại ân, nếu không có Doãn trang chủ thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia, Đàm gia chúng ta hăn đã bị chủ nợ cắt thành từng mảnh nhỏ rồi. " Đây là sự thật, cũng là lời thật lòng của nàng."Doãn trang chủ, ta thật sự thực cảm tạ người."

"Đàm cô nương không cần nói lời cảm tạ, động cơ của ta không phải phải trợ giúp Đàm gia, ta là có mục đích mà." Doãn Thức Câu quay mặt sang một bên, giọng điệu có chút nhỏ nhẹ.

Nàng nhú mày. Cái gì! Nàng là thật tâm nói lời cảm tạ, hăn đây là có thái độ gì?

Trong lòng có chút không vui, đang muốn nói lời mĩa mai, lại phát hiện hăn trên mặt hiện lên một tầng đỏ sậm, chẳng lẽ..... Hăn nếu được người khác mang lòng biết ơn, sẽ cảm thấy không được tự nhiên?

Trong lòng không vui nhất thời trở thành hư không, ngược lại cảm thấy vô cùng thú vị, nàng cố ý tiến đến cửa sổ thăm dò, càng thêm tới gần hăn.

"Tuy vậy, ta vẫn vô cùng cảm tạ Doãn trang chủ."

"Không cần, ta chỉ coi đây là một thủ đoạn."

"Doãn trang chủ." Nàng ngắt lời hắn, nghịch ngợm cười, híp lại đôi mắt hạnh nhìn tăng đồ sộ kia mở rộng đến cổ. Quả nhiên như nàng đoán, hắn không có thói quen nhận lòng biết ơn của người khác.

"Chuyện gì?" Hắn chật vật nói.

Nàng thấp giọng cười khẽ. "Doãn trang chủ chỉ cần nhận lòng biết ơn, nói tiếng không cần khách khí là được."

"Người!" Nghe thấy tiếng cười, Doãn Thức Câu rất quẫn bách, nhin không được trờng nàng liếc mắt một cái, nhưng nhìn thấy bộ dáng nàng tươi cười chân thành, mới vừa rồi ngực vẫn buồn đau xót khi nhìn thấy nước mắt của nàng, liền dần dần trở lại bình thường.

Nàng..... Vẫn nên thích hợp cười như vậy.

"Xin lỗi, ta không nên cười, nhưng mà....." Đàm Chiêu Quân rất muốn cố nén cười, nhưng thật sự nhin không được, nàng không bao giờ dám nghĩ tới đại nam nhân mạnh mẽ này sẽ có một mặt đáng yêu như thế.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 3.3

"Vì sao ta cảm thấy ta không muốn biết Đàm cô nương sau từ "nhưng mà" muốn tiếp nói cái gì?" Hắc trầm tĩnh lại, nhìn đến con người đang tràn đầy lo lắng cùng lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng, khóe môi cũng không tự giác gợi lên một chút ôn nhu.

"Doãn trang chủ xác định thật không muốn biết?" Nàng nghiêng đầu, bướng bỉnh cười nhìn hắc, nhìn thấy ánh mắt hắc ôn nhu, trái tim bỗng dưng bình "bịch bình" đập nhanh hơn.

"Tuyệt không muốn." Doãn Thức Câu nhin không được cười khẽ.

Oa! Đàm Chiêu Quân trong lòng hô nhỏ, sững sờ trừng mắt nhìn hắc. Thì ra hắc khi cười lộ lên là bộ dáng này nha!

Xoắn lấy vạt áo, nàng ngơ ngác nghĩ, trái tim làm chi đập nhanh như vậy? Nhưng là... lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nguy rồi, mình bị làm sao vậy?

"Như thế nào?" Doãn Thức Câu phát hiện bị nàng nhìn chăm chú một cái chớp mắt cũng không có, không được tự nhiên ngưng cười.

"Doãn trang chủ cười lộ lên thật là đẹp mắt." Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm, nghĩ rằng hắc nhất định sẽ lại càng không được tự nhiên.

Quả nhiên.

"Chớ nói bậy!" Hãn quay mặt qua hướng khác, giọng điệu như muốn trách mắng.

Không ngoài ý muốn, khuôn mặt kia hiện lên tầng đỏ ửng lại bị nàng nhìn thấy.

"Ha ha..." Nàng lại nhin không được cười ra tiếng.

Sau đó, Đàm Chiêu Quân trở nên thực thích đến Hạnh viện, chỉ có điều đều luôn tìm được chút lý do hợp lý.

"Công việc của người thiệt nhiều, giống như không bao giờ có thể xử lý hết được." Lại nằm úp sấp tựa vào trên bệ cửa sổ, đây là vị trí mỗi lần tới nàng thường đứng, hơn nữa cạnh cửa sổ từ mấy ngày trước đã được đặt một cái ghế, trên trải nệm êm, độ cao vừa vặn thích hợp với nàng, có thể ghé vào trên bệ cửa sổ, nàng biết việc này là do hãn căn dặn người làm, là cách hãn săn sóc nàng.

"Các cửa hàng của Bích Liễu sơn trang rất nhiều nên mỗi ngày sẽ có rất nhiều việc phải xử lý." Doãn Thức Câu tạm thời để bút xuống. Nàng đến, hãn kéo dài thời gian nghỉ ngơi, mà gần đây thời gian nghỉ ngơi hình như trở nên nhiều hơn.

"Doãn nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia đều không có khả năng chia sẻ một ít công việc với người sao?" Nàng hơi nhú mày, cảm thấy giận dữ bất bình thay hãn.

"Nhị đệ cùng Tam đệ đã phải xử lý chuyện ngoài các cửa hàng, còn phải đi bàn bạc làm ăn, bọn họ cũng đã rất bận rộn." Cảm giác được sự quan tâm của nàng, Doãn Thức Câu không tự giác lộ ra mỉm cười vui vẻ.

Vậy nhưng so thấy việc cặp song sinh kia mỗi ngày xử lý các việc bên ngoài, nàng cũng không tin công việc quản lý các cửa hàng này lại nhiều đến nỗi hai người bọn họ tự mình không thể không xử lý hết được!

Bất quá nàng là người ngoài, hẳn lại yêu quý hai đệ đệ này nên nàng không thể nói xấu bọn họ được.

"Nhìn người bạn rợn như vậy, ta cũng không thể không ý tứ tiếp tục quấy rầy người." Nàng ra vẻ thờ dãi. "Hôm nay ta tới là muốn mượn Doãn trang chủ văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), mượn được ta lập tức rời đi không quấy rầy Doãn trang chủ nữa."

Doãn Thức Câu nhú mày. Thì ra hôm nay muốn mượn văn phòng tứ bảo?

"Không thành vấn đề, chỉ có điều xem ra Bích Liễu sơn trang đã sơ suất, thậm chí ngay cả văn phòng tứ bảo cũng để cho Đàm cô nương chính mình đi hỏi mượn, thật sự rất không phải."

"Doãn trang chủ, ta tuyệt không phải muốn tìm lý do mà tới chỗ này hỏi dùng mà hại tới tứ quý sơn trang gặp họa." Thấy hắc kính ngạc giương mắt nhìn, nàng nhin không được chiêu trêu chọc của mình, ha ha bật cười. "Được rồi! Ta tự thú tội, Doãn trang chủ đừng trách tội người hầu, bọn họ thực vô tội."

"Đàm cô nương....." tim Doãn Thức Câu bỗng lệch mất một nhịp. Như vậy không được, tiếp tục như vậy, hẳn sẽ kìm lòng không nổi tự phá vỡ rào cản phòng thủ thì tình cảm của hẳn lại càng không thể cứu vãn được nữa!

"Thật ra ta thật sự cần văn phòng tứ bảo, hiện tại cũng đã gặt nhiều thời gian của Doãn trang chủ, hoa cũng đã ngắm qua bây giờ có thể cho ta mượn văn phòng tứ bảo được không?" Thấy đáy mắt hẳn lại hiện lên vẻ xa cách, Đàm Chiêu Quân kịp thời lui từng bước, không cho hẳn nổi lên cảnh giác.

Hắn giật mình. Thì ra nàng giải thích lý do tới chỗ này chỉ là đến ngắm hoa, mà không phải.....

Trong lòng âm thầm bật cười, hắn đã không khỏi tự đề cao mình, làm sao có thể nghĩ lầm nàng là vì hắn? Đã biết rõ có khoảng cách, làm sao nàng có thể là vì hắn, hắn rốt cuộc mơ mộng hão huyền cái gì?!

"Vậy mời Đàm cô nương tự mình vào lấy, hiện giờ không có Giang Dung." Hắn khôi phục trầm tĩnh, quyết tâm che đậy nỗi thất vọng nồng đậm.

Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu trêu chọc, "Ta có thể vào nhà sao?" Nói đến việc này, từ ngày ấy cho tới bây giờ, chính xác nàng thật sự chưa lại bước vào trong nhà.

Doãn Thức Câu có chút xấu hổ. "Đàm cô nương đừng chê cười ta."

"Vậy... ta đi vào nha?" Nàng lại xác nhận.

"Mời vào đây đi!" Hắn cho nàng xác nhận rõ ràng.

"Cám ơn." Đàm Chiêu Quân nở nụ cười, xoay người tiến đến cửa phòng.

Doãn Thức Câu thấy nàng tươi cười rực rỡ mà lại thất thần, không ngờ chỉ như vậy mà làm cho nàng thoải mái, thế nhưng lại không ngờ chính mình cũng bởi vì nàng thoải mái mà trái tim cũng theo đó nhảy nhót không ngừng.

Hắn biết rõ là chính mình đã quá mức để ý nàng, hắn phải làm như thế nào để ngăn chặn cơn sóng tình đang cuộn cuộn ào ạt tới đây?

"Doãn trang chủ, văn phòng tứ bảo của người đặt ở chỗ nào?" Đàm Chiêu Quân xoay người, hé ra khuôn mặt tươi cười ngay trước mặt hắn, kéo về thần chí của hắn đang trôi xa.

Doãn Thức Câu thầm hít một hơi, lập tức nghiêng mặt sang bên khác, cấp bách nói: "Ngay bên trong tủ sách kia."

"Ta lại làm cho người sợ sao?" Nàng biết rõ còn cố hỏi.

"Không có, xin Đàm cô nương sau khi lấy được văn phòng tứ bảo thì liền mời rời đi..." Lệnh đuổi khách mới nói xong, phát hiện giọng điệu của mình không bình thường, hăn lại hấp tấp nói, "Đàm cô nương không nên hiểu lầm, bởi vì ta còn có rất nhiều việc cần phải xử lý, cần im lặng và chuyên tâm cho nên....."

"Doãn trang chủ không cần giải thích, ta không có hiểu lầm, nhận thấy trên bàn người chồng chất nhiều sổ sách như vậy là biết người còn có nhiều việc phải làm, ta lấy xong sẽ bước ra ngay." Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng cắt đứt giải thích của hăn.

Doãn Thức Câu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn nàng đi đến tủ sách, trước hết cầm một chồng giấy, sau đó lựa vài nghiên mực cùng bút lông.

"Đàm cô nương, trong ngăn kéo đầu tiên phía bên tay phải có một nghiên mực, nếu không chê..., trong thời gian Đàm cô nương ở sơn trang làm khách, để lại cho người sử dụng." Hăn không nghĩ nhiều liền cho nàng mượn nghiên mực rất quý của hăn.

Đàm Chiêu Quân rất kinh ngạc, trong lòng không kiềm chế được mở ra ngăn kéo, khẳng định vật này rất quý báu.

Nàng ngồi chồm hổm xuống, theo lời mở ra ngăn kéo đầu tiên, liền thấy một cái hộp dùng gỗ tử đàn chạm khắc thành, bề ngoài giản dị tự nhiên, nhưng chỉ cần nhìn bên ngoài hộp liền có thể nhận thấy chứa đựng một vật rất quý giá.

Không hiểu sao hai tay nàng run nhẹ, thật cẩn thận mở nắp hộp ra, bộ nghiên mực kia đập vào mắt, nàng lập tức hít vào một hơi.

"Đây là song long hí châu!" Nàng cầm hộp từ từ đứng lên, vui sướng mở to mắt, ánh mắt phát sáng hưng phấn nhìn hần. "Đây là do Thư Phong lão nhân tỉ mỉ khắc tạo, khắp thiên hạ chỉ có chừng hai bộ nghiên mực song long hí châu này thôi, đúng hay không?!"

Nói không kinh ngạc là gạt người, Doãn Thức Câu không nghĩ tới nàng cũng biết, thấy nàng hưng phấn như vậy, hần cũng lộ ra tươi cười.

"Đúng." Chẳng biết tại sao, hần lại có loại cảm giác, biểu hiện trước mắt của nàng như vậy là thật tình.

"Trời ạ! Ta lại có may mắn nhìn thấy tác phẩm tỉ mỉ của đại sư!" Phát hiện hai tay mình run rẩy kịch liệt, nàng vội vàng đem hộp gỗ để ở trên bàn. "Ta..... Ta không thể sử dụng nó, ta sẽ làm hỏng nó mất!"

"Người không thích?" Doãn Thức Câu cố ý hỏi, thấy bộ dạng nàng vui vẻ, hần đã quyết định phải đưa nó cho nàng, nó có thể được nàng yêu thích đến như vậy, cho dù không cẩn thận làm hỏng, hần hần cũng sẽ không tiếc nuôi.

"Trời ạ, ta đương nhiên thích! Ta rất yêu thích, nhưng ta không thể nhận." Đàm Chiêu Quân chìa ra mười ngón tay tiến đến trước mặt hần." Người nhìn tay của ta, hưng phấn run rẩy thành như vậy, không chỉ có thể sẽ làm hư chúng nó, ngay cả viết cũng không được, như vậy ta còn có thể sử dụng chúng nó sao?"

Nhìn mười ngón thon dài tinh tế trắng nõn kia, hần không chút nghĩ ngợi vươn tay nắm chặt.

"Người chẳng qua mới gặp nên mới rất hưng phấn, chờ quen rồi, tiếp thu rồi sẽ không có vấn đề gì." Hần ngẩng đầu, nhìn nàng mỉm cười.

Hần không nhận ra, Đàm Chiêu Quân cũng không, hai tay bị cầm kia truyền độ ấm đến hai tay hần, hơi lạnh lạnh không giống của nàng ấm áp,

nhưng không hiểu sao làm cho nàng nóng lên, truyền từ hai bàn tay, trực tiếp đốt cháy gương mặt của nàng.

Xong đời, tại sao nàng lại có loại phản ứng này?

Rõ ràng đang trong lúc thực hiện kế hoạch săn chồng, như thế nào lại giống như vừa mới bắt đầu, ngược lại chính mình rơi trước vào cạm bẫy?

Là ảo giác đi? Nếu không, bình thường nam nhân săn đón nịnh bợ nàng rất nhiều, rất nhiều, nàng cũng không hề động tâm, mà hắn cũng chưa làm cái gì, lại khiến lòng nàng như nai con chạy loạn.

Đây chẳng qua bởi vì thấy nghiêng mực song long hí châu nổi tiếng nên mới rất hưng phấn kéo dài mà gây ra ảo giác!

Đúng vậy, nhất định là như vậy...

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 4.1

Nàng thật sự..... Đẹp quá!

Doãn Thức Câu nhìn người trước mặt, mấy ngày nay chung sống với nàng, hẳn biết rõ nàng không phải là kẻ có mưu đồ xấu xa.

Nàng thông minh như vậy, hoạt bát xinh đẹp,... rõ ràng cảm giác của hắn đối với nàng cùng không giống cảm giác đối với bức tranh mỹ nhân, hoàn toàn không giống nhau.

Rạng mây đỏ trên mặt làm nàng có vẻ càng thêm kiều diễm động lòng người, vẻ ngượng ngùng trong mắt càng làm nàng thêm phần mềm mại thú vị, rất khó thấy được bộ dạng ngượng ngùng của nàng.

Mà, cho dù là linh hoạt xinh đẹp hay là nhu mì xấu hổ, đều làm hắn say đắm, làm rối loạn lòng của hắn; giống như ở trước mặt nàng, tình cảm của hắn, lý trí của hắn, thậm chí là thần hồn của hắn đều hoàn toàn thoát khỏi sự điều khiển, bị nàng tác động hoàn toàn, vì nàng vui mà vui, vì nàng lo sầu cũng lo sầu.

Trầm luân, thật sự quá dễ dàng, nhưng mà...

Lòng bàn tay truyền đến một sự ngọt ngào nhỏ, cắt đứt suy nghĩ đang mê man hỗn loạn của Doãn Thức Câu.

Hắn nghi ngờ cúi xuống, lọt vào trong tầm mắt là một đôi bàn tay to lớn đang nắm một đôi bàn tay mềm nhỏ còn khẽ vuốt ve, thậm chí hắn còn

có thể cảm nhận được đôi tay này rất mềm mại mịn màng đầy xúc cảm, cùng với sự nóng bỏng truyền ấm áp vào lòng hăn.

Hăn đột nhiên nhận ra chính mình đang nắm chặt tay nàng!

Vội vàng buông ra, một tầng đỏ sậm lại nổi lên trên mặt hăn.

"Thất lễ, ta..... không phải cố ý mạo phạm Đàm cô nương....." Bây giờ nói lời này dường như là ngụy biện, lại không có người cầm dao đặt trên cổ buộc hăn mạo phạm con gái người ta, vả lại, chẳng lẽ hăn dám nói với nàng là do hăn kìm lòng không nổi sao? Vậy không phải thừa nhận là hăn có tình ý với nàng sao?

Không thể!

"Không sao..." Đàm Chiêu Quân cố kìm lòng không muốn đỏ mặt, bây giờ tuyệt không hay ho khi bị thấy xấu hổ, nhất là với cá tính của mình mà nói, hiếm khi bởi vì bị sờ tay một chút, loại "việc nhỏ" này mà cảm thấy thẹn thùng, thế nhưng... vì sao mặt nóng như vậy thế nào cũng chưa giảm?!

Mặt nàng càng cúi thấp, trong lòng cảm xúc ngượng ngùng không chỉ không có biến mất mà ngược lại không hiểu sao ngày càng gia tăng.

"Ta...không quấy rầy Doãn trang chủ làm việc nữa, cáo từ." Cuối cùng nàng lại có động tác "chạy trốn chết", cầm lấy bộ nghiên mực quý giá trên bàn kia cùng một chồng giấy, vội vàng cáo từ, vội vã rời đi.

Doãn Thức Câu mở miệng nhưng không có lên tiếng, cuối cùng ảo não giơ tay vuốt mặt, vì chính mình mạo phạm mỹ nhân mà buồn phiền.

Nàng tức giận sao? Trong lòng hăn tự hỏi rồi chợt tự đáp. Nàng đương nhiên tức giận, nên tức giận, hành động của hăn rõ ràng là sai trái, khó trách nàng cũng không thèm nhìn hăn một cái, giống như gặp quỷ mà chạy trốn hăn!

Đáng giận! Hắn làm sao lại sơ suất sai lầm như vậy? Hắn khẳng định mãi mãi sẽ không được gặp lại nàng...

"Doãn trang chủ....." Tiếng nói dịu dàng đột nhiên truyền đến.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người xuất hiện ở ngoài cửa sổ, người con gái kia vẫn cúi đầu đứng ở nơi thường lệ.

Nhanh chóng nhận lỗi với nàng, xin nàng không phiền lòng nữa, cam đoan với nàng tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa! Hắn mới mở miệng, "Đàm cô nương, ta --"

"Doãn trang chủ." Đàm Chiêu Quân ngắt lời hắn, chỉ có điều không hề ngẩng đầu: "Lần khác lúc Doãn trang chủ không bận rộn quá, ta còn có thể đến nơi này ngắm hoa được nữa không?"

Doãn Thức Câu ngăn người. Nàng là nói..... nàng vẫn muốn lại đây nữa sao?

Không nghe thấy hắn trả lời, nàng cúi đầu hỏi lại: "Không được sao?"

"Đương nhiên có thể, hôm nay trước lúc chạng vạng, ta đã có thể xử lý xong toàn bộ công việc!" Lấy lại tinh thần, hắn vội vàng nói.

Đàm Chiêu Quân mỉm cười vui sướng, hắn vội vàng làm nàng cảm thấy rất vui vẻ.

"Đàm cô nương, sao còn không ngẩng đầu lên?" Doãn Thức Câu nhìn đỉnh đầu của nàng, không thấy được vẻ mặt của nàng, hắn không thể xác định ý nghĩ của nàng.

Nàng lại lập tức cự tuyệt. "Không cần."

"Sao..... Đàm cô nương còn giận cử chỉ mạo phạm của ta sao?" Vậy tại sao còn muốn lại đây? Cũng chỉ bởi vì nàng yêu thích Hạnh Hoa, vì

ngắm hoa nên cố chịu đựng hăn sao?

"Ta không có giận người." Tên ngu ngốc này, cũng bởi vì nghĩ đến nàng đột nhiên chạy đi sẽ làm hăn nghĩ lầm nàng tức giận, cho nên nàng mới kìm chế sự ngượng ngùng quay lại chỗ này giải thích, thì ra đúng là hăn nghĩ như vậy!

Hăn nghi hoặc. "Vậy vì sao không ngẩng đầu lên? Không phải bởi vì tức giận nên không muốn nhìn thấy ta sao?"

Đại ngu ngốc! "Bởi vì ta then thùng, không được sao?!" Nàng vẫn không ngẩng đầu, xấu hổ dậm chân, quát to giận dữ xong xoay người bỏ chạy.

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn theo bóng nàng. Nàng nói..... Nàng then thùng?!

Thì ra... là như vậy!

Toàn bộ cảm xúc tiêu cực liền biến mất, nhìn bóng dáng duyên dáng của nàng, bước chân gấp gáp, khoe miệng hăn gọi lên vẻ ôn nhu, cũng đã hiểu rõ tâm ý nàng khi quay trở lại.

Nàng thật sự là một cô nương lương thiện lại khéo hiểu lòng người.

Khoảnh khắc khi bóng dáng nàng sắp biến mất nơi khúc quanh, hăn thấy nàng quay đầu nhằm vào hăn làm một cái nhăn mặt thật xấu trên hăn, tiếp theo liền biến mất nơi khúc quanh.

Nhất thời ngạc nhiên, sau hăn bỗng dưng lớn tiếng cười vui vẻ.

Phụng mệnh đi làm việc Giang Dung vừa vặn làm xong việc trở về, vừa mới bước vào cửa Hạnh viện, liền nghe chủ tử cười to vui vẻ, thoáng

chốc bởi vì quá mức kinh ngạc mà bị vấp chân, té một cái đập đầu xuống đất.

Hắn kinh ngạc đến không có cảm giác đau đớn, dùng cả tay chân đứng lên vọt vào trong viện, đối diện đụng đến một cô nương đang vội vàng chạy đi, hắn lập tức nhận ra đó là khách quý trong sơn trang.

"Đàm cô nương." Giang Dung chấp tay hành lễ với nàng, hoài nghi nhìn ra trên khuôn mặt xinh đẹp kia có một tầng đỏ tươi.

Đàm Chiêu Quân qua loa gật gật đầu, liền vội vàng đi ngang qua hắn rồi Hạnh viện.

Giang Dung mơ hồ không rõ ràng gãi gãi đầu, lập tức quăng đi nghi hoặc, thi triển khinh công cấp tốc hướng phương hướng phòng chủ tử lao đến.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 4.2

Nhún người chạy nhanh khỏi đường mòn, tiến đến gian phòng nhìn lại, quả nhiên thấy bộ dáng trang chủ đang cười to.

Là thật, không phải hấn nghe nhầm, cũng không phải ảo giác!

Lúc trước, chuyện này cũng không hề hiếm lạ, trang chủ vốn là người cởi mở, nhưng mà ba năm gần đây, đừng nói nở nụ cười sáng khoái như vậy, trang chủ ngay cả mím cười cũng không thật lòng, nhiều lắm chỉ kéo căng khóe miệng cố gắng hiện ra một cái tươi cười, vậy mà...

Đột nhiên nhớ tới Đàm Tam cô nương mới vừa rồi khác thường, hấn đột nhiên quay đầu nhìn phía cửa vườn. Là vì nàng sao?

Nếu... Nếu Đàm Tam cô nương có khả năng làm cho trang chủ khôi phục trở lại bộ dáng quá khứ thì tốt quá!

Hiếm thấy hai ngày này Đàm Chiêu Quân ngoại trừ ra ngoài gửi thư về quê nhà ở Lạc Dương, đều ở trong Hà viện không có ra ngoài đi dạo, nhưng Thu Phong vẫn phát hiện Tam tiểu thư của nàng lại đang làm chuyện kỳ quái.

"Tiểu thư, người vẽ nhiều bức tranh cái ghế dựa kỳ quái như vậy làm chi vậy?" Thu Phong một bên mài mực, một bên tò mò hỏi.

"Tùy ý vẽ thôi." Đàm Chiêu Quân lẩm bẩm.

"Tiểu thư vẽ những cái này thoạt nhìn đều rất kỳ quái nha!" Thu Phong đã nghiên cứu hai ngày, vẫn không thể xác định chủ tử muốn làm cái gì.

"Phải không?" Không phải muốn cãi vả mà nghiêm túc nói.

"Đúng vậy! Rõ ràng là ghế dựa, nhưng cái ghế dựa này lại thêm bốn bánh xe, thoạt nhìn cực kỳ quái lạ." Thu Phong gãi gãi đầu. Chưa từng thấy qua ghế dựa có thêm bánh xe đâu.

"Chính xác!" Nàng vẫn không yên lòng đáp lời.

Thu Phong khó hiểu nhìn tiểu thư. Tiểu thư rốt cuộc làm sao vậy? Hai ngày này vẫn vui đùa với mấy bức vẽ ghế dựa kỳ quái này, hình dạng tuy rằng đều na ná như nhau, nhưng vẫn nhìn ra được luôn luôn có sự cải biến.

"Tiểu thư, nô tì thật sự không muốn hối thúc người, nhưng người có đang suy nghĩ giải pháp hay không? Mỗi ngày người đều hướng Hạnh viện đến, cùng Doãn trang chủ trao đổi, kết quả rốt cuộc như thế nào? Doãn trang chủ khi nào mới có thể tin tưởng chúng ta rất thành tâm, sẽ không quỵt nợ, để chúng ta có thể trở về nhà?"

Dừng bút lại, Đàm Chiêu Quân cuối cùng cũng chú ý đến nàng.

"Như thế nào? Ở nơi này không tốt sao?" Nếu Thu Phong không thích ở lại Bích Liễu sơn trang, như vậy phải nghĩ một lý do đưa nàng về nhà.

"Nơi này tốt lắm, nhưng dù sao cũng không phải là nhà mình thôi!" Thu Phong lắc lắc đầu.

"Vậy liền đem nơi này trở thành nhà của mình không phải là được sao."

"Chuyện này sao được!" Tiểu thư nói như vậy rất khó hiểu, giống như dự định ở lại đây luôn vậy.

"Thế nào lại không được?" Đàm Chiêu Quân liếc xéo nàng. "Ta nói được là được."

"A?" Thu Phong há hốc mồm, nhin không được lắm bầm. "Tiểu thư cũng không phải là nữ chủ nhân của Bích Liễu sơn trang, sao có thể nói được là được! Da mặt nô tì cũng không dày như thế."

"Rất nhanh sẽ được." Đàm Chiêu Quân nhỏ giọng nói thầm, mặc dù là tạm thời.

"Cái gì?" Thanh âm của tiểu thư ngậm trong miệng, nàng không có nghe rõ.

Đàm Chiêu Quân cố ý nói: "Ta nói, ý của người nói là da mặt ta dày sao?"

"Nào có, nô tì rõ ràng chưa nói đến tiểu thư nha!" Thu Phong lại kêu oan.

"Quên đi." Nàng phát phát tay, thay đổi đề tài. "Thu Phong, người nhìn cái ghế ta vẽ, nghĩ xem nếu như người ngồi ở trên, muốn tự mình di chuyển ghế, người sẽ làm như thế nào?"

"Làm như thế nào? Liên đứng lên đẩy cái ghế đi!" Thu Phong không chút nghĩ ngợi trả lời.

"Ta nói là người đang ngồi ở trên ghế... Nói ví dụ như, nếu hôm nay chân người bị thương, không có biện pháp đứng lên, người phải làm như thế nào để di chuyển?"

"Như vậy sao..." Thu Phong nghiêng đầu, nghiêng cứ bức vẽ, một hồi lâu mới lấy tay chỉ vào cái bánh xe trên bức vẽ. "Có thể thử di chuyển bánh xe đi? Nhưng mà..." Nàng lấy một cái ghế ngồi xuống, thử cúi lấy tay vươn xuống. "Bánh xe giống như quá nhỏ, tay lại không dài không thể với tới, xem ra không thể di chuyển bánh xe." Nàng có chút buồn rầu nói.

Mắt Đàm Chiêu Quân bỗng sáng ngời. "Thu Phong, người thật sự quá thông minh!"

"A? Thật vậy chăng?"

"Thật sự, thực thông minh! Đã giúp ta giải quyết vấn đề."

"Có sao? Nó thì giúp tiểu thư giải quyết vấn đề gì?" Thu Phong tò mò hỏi.

Đàm Chiêu Quân không biết nên khóc hay cười, không phí công trả lời, trực tiếp gạt sang bên tất cả các bức vẽ, một lần nữa lấy ra tờ giấy mới.

Nguyên nhân là do chuyện của hôm kia.

Sau khi nàng từ Hạnh viện "Chạy trốn chết", yên vị trong thư phòng mình, sau đó đến nơi gửi thư gửi một bức thư về Lạc Dương, đang cùng Thu Phong đi ở trên đường thì thấy một chiếc xe ngựa xinh xắn đi ngang qua, đó là một chiếc xe xinh đẹp một ngựa kéo, chỉ đủ chứa một người lái xe cưỡi, bình thường là nhà giàu hoặc con cháu quan lại nhàn rỗi không có việc dùng xe đua với nhau.

Đột nhiên trong đầu nàng linh quang chợt lóe, nghĩ đến nếu sử dụng cấu tạo xe ngựa cải biến lại bỏ thêm bánh xe thành ghế dựa, làm cho Doãn Thức Câu ngồi lên trên, như vậy hẳn muốn di chuyển sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho nên hai ngày này nàng chỉ ngồi nghiên cứu thiết kế loại ghế mang theo bánh xe này, sửa chữa, nhưng vẽ như thế nào cũng đều cảm thấy không hài lòng lắm, dù sao ở địa phương nhỏ di chuyển không thể sử dụng loại ghế dựa lớn quá được, chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng là tự mình thì nên làm như thế nào, nàng vẫn không nghĩ ra vấn đề. Cho đến mới vừa rồi nghe Thu Phong nói như thế nàng mới nghĩ đến, nếu muốn có thể tự do di chuyển, có thể gia tăng kích thước bánh xe, làm cho người ngồi ở trên có thể tự mình chuyển động bánh xe lăn!

Bức vẽ thiết kế đã được thay đổi tốt, nàng cẩn thận xem kỹ, cảm thấy khả năng thực tế rất cao, vậy nàng tìm cặp song sinh kia thảo luận một chút, để cho bọn họ mời một người thợ mộc giỏi để làm cái ghế kia.

"Tiểu thư, nếu ngồi ở trên, cái chân bị thương của nô tì để ở đâu?" Thu Phong khom người nhìn bản vẽ đột nhiên hỏi.

"Có ý gì?"

"Chính là cái chân bị thương, nên để chúng ở đâu? Người xem, nếu giống như bình thường khi ngồi trên ghế chân đặt trên mặt đất, nhưng nếu bánh xe chuyển động, chân bị kéo trên mặt đất, rất có thể làm tăng thêm thương thế của nô tì không phải sao? Vậy nếu nô tì phải nâng chân, chân bị thương sao có thể nâng cao được? Cho dù có thể, nâng lâu nô tì cũng sẽ rất mệt nha! Nếu đem ghế thiết kế cao thêm một chút, làm cho chân nhẹ nhàng du đưa không chạm đất, đối với vết thương ở chân hẳn cũng không sao! Người nói có đúng hay không?"

Đàm Chiêu Quân sửng sốt, không hề có ý kiến phản đối mà bắt đầu tự hỏi, một hồi lâu sau, ở góc bức thiết kế mới có thêm tính toán chỗ đặt chân hợp lý.

"Ah, nô tì cảm thấy chuyển động bánh xe lâu, tay của nô tì nhất định sẽ thực mỏi chết đi! Chẳng lẽ không thể có người ở sau giúp nô tì đẩy sao?"

Thu Phong còn nói, nâng tay chỉ vào bức vẽ."Ta nghĩ Xuân Đào hoặc Hạ Liên, các nàng đều đã nguyện ý giúp ta việc đó, nhưng mà nếu các nàng muốn đẩy bánh xe cũng không tốt đâu? Nếu đẩy lưng ghế, không có điểm cầm nắm tốt để trợ lực thì cũng không thể khống chế tốt được."

Uh, nói rất có đạo lý, cho nên có thể ở trên lưng ghế thiết kế thêm bên trái bên phải một cái để tay cầm, thuận tiện cho người phía sau hỗ trợ.

Cho nên ở chỗ thích hợp trên lưng ghế vẽ thêm hai cái tay cầm.

Thu Phong lại hưng phấn mở miệng."Còn có..."

"Người... " Đàm Chiêu Quân liếc mắt. "Làm ơn, có ý nghĩ gì một lần nói xong được không!"

"Là như vậy! Vậy nếu như có thể thiết kế thêm một chỗ chứa đồ vật, cái hòm cũng rất tốt, chỗ đó nô tì có thể một ít điểm tâm hoặc là bình nước, đúng rồi đúng rồi, bên trên làm tiếp một chỗ có thể cầm ô, nếu không trời đột nhiên mưa thì làm sao bây giờ?"

"Còn có còn có, trước kia nô tì có thấy một người bán hàng rong, hẳn đẩy một xe hàng nhỏ, nhưng khi gặp chỗ xuống dốc không thể giữ xe lại được, toàn bộ xe kể cả hàng hóa ở trên đều rớt hết xuống đất bể tan, nếu ta ngồi ở trên, gặp chỗ dốc, tay không bắt theo kịp bánh xe lăn xuống nhanh thì làm sao bây giờ? Cái này nếu thật bị quăng ngã, có thể không chỉ chân bị thương mà thôi, mà tình huống không tốt xương cốt toàn thân đều bị gãy hết!"

Đàm Chiêu Quân miệng há hốc trừng mắt nhìn nha hoàn nhà mình, nàng chưa bao giờ nghĩ Thu Phong kỳ thật rất thông minh, có rất nhiều ý tưởng.

Nhưng mà... Chậc! Thật là khó, cho dù bức thiết kế đã được nàng vẽ ra nhưng mà không biết thợ mộc có thể làm được hay không! Vẽ đơn giản,

nhưng trên thực tế phải tốn rất nhiều công phu và tiền bạc, hơn nữa còn có kỹ thuật còn rất hạn chế.

Giống như Thu Phong vừa mới nói, gặp chỗ dốc muốn cho bánh xe dừng lại, ý tưởng thì tốt lắm nhưng cố nghĩ nàng vẫn không nghĩ ra được, trừ khi nhờ người ở ngoài còn biện pháp gì có thể khống chế được.

"Chỉ có điều nói đến cùng, nếu chân nô tì bị thương, nô tì nên an phận nằm ở trên giường dưỡng thương, mới không thêm ngồi loại ghế có bánh xe này chạy khắp nơi, cho nên tiểu thư không cần phí tâm như vậy cho nô tì". Thu Phong cười cười tổng kết.

Đàm Chiêu Quân hoàn toàn không nói gì. Vừa mới nghĩ nàng rất thông minh, hiện tại thu hồi toàn bộ.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 4.3

"Ta có nói là vì người làm sao?" Nàng liếc mắt một cái, dứt khoát bỏ đi tất cả các bức vẽ lộn xộn cũ đi, trải ra một tờ giấy mới, cẩn thận suy xét lại tất cả các ý kiến vừa rồi, một lần nữa vẽ lại một bức thiết kế mới đầy đủ.

"Oh? Không phải làm cho nô tì sao? Vậy... hỏi người ta làm chi! Làm cho nô tì phải suy nghĩ nhiều như vậy." Thu Phong bĩu môi lẩm bẩm.

"Bất mãn à? Vậy để ta đánh gãy chân người, rồi làm cho người loại ghế có bánh xe này. Sao, có muốn không?" Đàm Chiêu Quân liếc xéo nàng.

"A?" Nàng trợn tròn mắt, vội vàng lắc đầu. "Không cần, nô tì không cần, nô tì dùng chân tự đi là được."

"Hừ!"

"Vậy... Tiểu thư làm là vì ai?" Nàng nghi hoặc, nhà các nàng có ai chân bị thương sao?

"Ta không phải đã nói, ta chỉ tùy tiện vẽ thôi sao?" Đàm Chiêu Quân trả lời lấy lệ. "Thu Phong, đi pha trà giúp ta, trà đi tìm Hương tổng quản hỏi, ta muốn Trà Vân Đình." Trà Vân Đình là loại trà được quản lý rất chặt chẽ, ngoại trừ chỉ được sử dụng ở chỗ chủ tử để người hầu bên cạnh chủ tử thuận tiện tùy lúc pha trà dâng cho chủ tử, còn nếu muốn dâng trà cho khách thì phải tìm Hương tổng quản xin.

Vậy nếu cặp song sinh kia thật sự vẫn còn đề phòng nàng thì sẽ nhẫn nhủ không cho phép cung cấp cho Hà viện loại trà này, ngăn cản không cho

nàng dùng loại trà này, nàng lại không nghĩ việc này cần đến Doãn Thức Câu can thiệp, mặc dù nàng tin rằng chỉ cần nàng mở miệng, muốn bao nhiêu hần nhất định sẽ cho nàng.

"Tốt."

"Đúng rồi, thuận tiện thông báo cho Hưởng tổng quản, nói với hần ta muốn gặp Doãn nhị thiếu gia cùng Tam Thiếu gia, khi nào bọn họ rảnh rồi thông báo ta biết." Nàng muốn thảo luận với bọn họ bản thiết kế ghế có bánh xe trước.

"Vâng, tiểu thư." Thu Phong lập tức lĩnh mệnh lui ra.

"A! Từ từ, Thu Phong." Nàng kêu ngược người trở lại.

"Tiểu thư còn có cần nhắn nhủ cái gì?"

"Không cần pha trà, chỉ cần thông báo Hưởng tổng quản ta cần tìm hai huynh đệ kia là được." Hai ngày này đã không tới sân viện kể bên, nàng trực tiếp qua bên kia uống trà là được rồi.

"Tốt."

"Đi thôi, chờ một chút ta cũng sẽ đến Hạnh viện tiếp tục cố gắng, bản thân người làm tốt chuyện của mình là được."

Thu Phong há miệng thở dốc, rất muốn hỏi tiểu thư thật sự có đang cố gắng sao? Nàng thật sự hoài nghi có ai có thể cự tuyệt được tiểu thư, nhưng cuối cùng vẫn không có hỏi ra miệng, bởi vì nàng biết tiểu thư không thích nàng hỏi việc này.

"Nô tì đã biết."

Nhìn theo nha hoàn rời đi, Đàm Chiêu Quân thu dọn rất nhanh các bức vẽ trên bàn, cũng lập tức đứng dậy rời đi, hướng Hạnh viện đi đến.

Nghĩ đến tình cảnh ngày đó, nàng biết mình có chút khác thường, coi như một mặt đối Doãn Thức Câu, nàng liền trở nên không hề giống như quá khứ là một Đàm Chiêu Quân luôn nghênh ngang châm biếm người khác rồi, trở nên dễ dàng thẹn thùng, giống một... giống một...

Đột nhiên, nàng chậm rãi trợn mắt, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc. Sao nàng lại có cảm giác mình giống một... cô nương mới biết yêu?

Quả nhiên là khác thường.

Lập tức dứt bỏ loại ý tưởng vớ vẩn này, nàng chỉ là rất nhập diễn, hơn nữa ngày đó chính mình xúc động hướng hắc làm ngoáo ộp, loại hành động ngây thơ này còn bị hắc nhìn thấy, khiến cho hắc cười to, nàng cảm thấy thật mất thể diện, cho nên hai ngày này mới trốn ở trong phòng vẽ, mới không phải bởi vì... bởi vì... cái mối tình đầu quái quỷ kia!

Đúng vậy, tuyệt đối không phải!

Nhưng mà nghỉ ngơi hai ngày, nàng nên tiếp tục tiến hành đại kế săn chồng.

Doãn Thức Câu hai tay chống hai bên cây gậy chống đặc chế luyện tập đi lại, lúc này vẫn còn không khí lạnh mùa xuân, nhưng trán hắc lại sớm đầy mồ hôi.

Hắc biết mình bất thường, hai ngày nay không thấy Đàm cô nương lại đây, hắc trở nên thấp thỏm bức bối, cả ngày cứ ngoái nhìn ngoài cửa vườn, số lần ngày càng thường xuyên, ngay cả Giang Dung đều phát hiện hắc khác thường, thỉnh thoảng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắc.

Cho nên, hắc đành phải đem tâm trạng đặt lên việc luyện tập đi, biết rõ đôi chân này đã hết thuốc chữa, đi qua một năm nay cũng chỉ mới nhúc nhích một chút, hai ngày nay lại giống điên rồi, luyện đến mệt mỏi không chịu nổi nữa mới chịu thôi.

Hai chân vô lực luôn kéo hẳn về sự thật, thành công làm cho bản năng vọng tưởng của hẳn bị triệt tiêu hầu như không còn, suy nghĩ trong lòng chỉ còn lại chua xót.

Giang Dung lo lắng nhìn chủ tử, ba năm trước đây xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, không chỉ làm cho hai chân trang chủ không còn hoạt động được, cũng bởi vì thương thế quá nặng làm cho gân mạch toàn thân không có cách nào có thể phục hồi lại như cũ được, cho nên cho dù thương thế khỏi hẳn, nội lực chủ tử mất hết, võ công vẫn còn nhưng thân thể lại không tốt nên không thể tùy tiện vận công luyện võ. Bình thường nếu không sử dụng chân khí sẽ giống như một người bình thường không có việc gì, nhưng nếu sử dụng chân khí, rất có thể chân khí sẽ rối loạn làm đứt gân mạch, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không có việc như thế, bằng công lực trang chủ, cho dù hai chân tàn rồi, vẫn có thể lên trời xuống đất bình thường, chỉ tiếc...!

Âm thầm thở dài, đã hai canh giờ, hẳn biết mình nên ngăn chủ tử lại.

"Trang chủ, ngài đã luyện liên tục hơn hai canh giờ, nên nghỉ ngơi."

"Tiếp một lát nữa đã." Doãn Thức Câu không ngừng, dùng hai tay chống sức nặng thân mình, cố sức di động hai chân vô lực. Hẳn còn chưa đủ mệt, còn chưa thể đem nàng trục xuất ra khỏi đầu.

"Trang chủ, đại phu nói người không thể luyện quá mệt mỏi, hiện nay người không chịu nổi!" Giang Dung tiến lên khuyên can.

"Chỉ cần không sử dụng chân khí, không dùng tới nội lực, sẽ không sao." Hẳn phải làm cho mình nhận rõ sự thật, làm cho mình... hoàn toàn hết hy vọng.

Giang Dung nhíu mi, đang lo lắng có nên nói rõ trực tiếp động thủ "mời" chủ tử nghỉ ngơi, bên tai nghe được từ cửa vườn truyền đến tiếng

bước chân.

Hắn lập tức nhìn về phía chủ tử, chỉ thấy người mới vừa rồi ngăn cản như thế nào cũng không ngừng lại cũng nghiêng đầu nhìn về phía cửa vườn, nói vậy cũng nghe thấy thanh âm.

Không cần nói rõ, bọn họ cũng đều biết người tới là người nào.

Trừ hắn ra đúng giờ có người tới quét tước, không thể có ai không được gọi mà có thể tự tiến vào nơi này, cũng chỉ có Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia, và khách quý sơn trang - Đàm Tam cô nương.

Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia đang có việc, thường xuyên không ở trong trang, tiếng bước chân kia cũng không thể là do hai người bọn họ phát ra, cho nên chỉ còn lại có Đàm Tam cô nương.

Chỉ là... về mặt chủ tử rất phức tạp, hắn không thể suy đoán chủ tử đang suy nghĩ cái gì, nhưng là chẳng biết tại sao lại cảm thấy lòng chua xót.

"Trang chủ, có cần tiểu nhân ra mời nàng rời đi không?"

"Không!" Lời vừa thốt ra, Doãn Thức Câu nhận thấy giọng điệu của mình quá mức vội vàng, chậm rãi hít một hơi thật sâu. "Mang ta đến dưới tàng cây đi."

"Vâng" Giang Dung tiến lên, ôm lấy chủ tử, đi ra ngoài vài bước đến dưới một tàng cây hạnh hoa có đặt một cái bàn đá, trên bàn đá, bày biện một ván cờ chưa đi xong, đó là ván cờ tháng trước trang chủ cùng Nhị thiếu gia đang chơi, đến phiên Nhị thiếu gia, nhưng Nhị thiếu gia chưa cách nào phá được, nên giờ phút này mới có bố cục như vậy.

Hắn để chủ tử ngồi xuống, sau lập tức đi lấy trở lại một cái khăn. "Trang chủ, lau mồ hôi."

Doãn Thức Câu nhận lấy, lau đi một đầu đầy mồ hôi, tầm mắt không tự chủ hướng nhìn đường mòn Hạnh viện. Nàng có biết hẩn ở chỗ này không?

"Giang Dung, người đi pha một bình Trà Vân Đỉnh, dùng trà xuân năm nay." Biết nàng yêu thích Trà Vân Đỉnh, hẩn muốn cho nàng nhắm nháp trà xuân tinh khiết nhất.

Giang Dung kinh ngạc, Trà Vân Đỉnh bởi vì điều kiện đặc thù, diện tích gieo trồng vốn là có hạn, tuy rằng một năm có thể thu hoạch cả bốn mùa, nhưng sản lượng cũng không nhiều, thế cho nên cho tới nay cũng không được tiêu thụ ngoài thị trường, mà trong bốn mùa sản lượng trà xuân ít nhất, hương vị cũng là tốt nhất, là loại Trà Vân Đỉnh cao cấp nhất.

Bởi vì Nhị thiếu gia và Tam Thiếu nói đầu lưỡi của bọn hẩn không giống như trang chủ lợi hại như vậy, căn bản uống không nhận ra được đông trà cùng trà xuân có gì khác biệt, cho nên bọn họ chỉ uống đông trà, bởi vậy Trà Vân Đỉnh xuân cho tới nay chỉ có ở bên Hạnh viện. Mọi người đều biết, đó là do Nhị thiếu gia cùng Tam Thiếu gia lấy lý do để dành cho huynh trưởng của mình mà thôi.

"Trang chủ, Trà Vân Đỉnh xuân năm nay tổng sản lượng chỉ vền vền có tám cân, vô cùng trân quý, người..."

"Cứ theo ta phân phó đi làm." Doãn Thức Câu ngắt lời hẩn, trầm giọng truyền lệnh.

"Vâng" Giang Dung hơi run sợ, thu dọn khăn xong, lĩnh mệnh lui ra.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 5.1

Ngồi ở ghế đá, Doãn Thức Câu có chút buồn nản nhắm mắt lại.

Hắn rốt cuộc đang làm gì?

Mới vừa rồi đã tự nói với mình không nên vọng tưởng, muốn hết hy vọng hoàn toàn, kết quả mới nghe được tiếng bước chân của nàng, liền vội vã quên hết, muốn lấy lòng nàng, chẳng lẽ hắn thật sự vọng tưởng cùng nàng.....

Mở mắt ra, cúi đầu nhìn chân mình, hơi hơi chau mày. Hắn có thể không?

"Thì ra người ở chỗ này."

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô nương xinh đẹp đang từ đường mòn Hạnh viện đi tới, trên người nàng mang theo đóa hoa Hạnh Hoa cùng mùi hương, như ánh sáng mặt trời rực rỡ tươi cười nhìn hắn, vốn lúc đầu bước đi chậm rãi sau tăng nhanh tốc độ, cuối cùng bước chân lại nhanh nhẹn nhẹ nhàng giống như chạy, thật như là... khẩn cấp muốn tiến đến đến trước mặt hắn.

"Ta đến phòng ở bên kia tìm không ra người, còn đang suy nghĩ sẽ đi đâu mà tìm người." Đàm Chiêu Quân đi đến bên cạnh bàn đá, thở nhẹ một hơi, hai gò má ửng đỏ: "May mắn vừa gặp Giang Dung đang trở lại, hắn mới nói cho ta biết người ở đây."

Doãn Thức Câu ngẩn người nhìn nàng, biết mình rất tưởng niệm nàng, nhưng sau khi nhìn thấy nàng hẳn mới hiểu rõ hai chữ "tưởng niệm" này căn bản không đủ để hình dung tâm tình của hẳn.

"Doãn trang chủ, người làm sao vậy? Ta không phải lại hù đến Doãn trang chủ chứ?" Nàng tươi cười chăm chú nhìn hẳn, ánh mắt của hẳn tràn ngập tình yêu điên cuồng, làm nàng không tự giác ngừng hô hấp, có chút hốt hoảng cúi đầu, tránh ánh mắt kia giống như đang muốn đem nàng cắn nuốt.

Doãn Thức Câu lấy lại tinh thần, vội vàng thu lại tình ý đang lộ ra ngoài quá mức kia.

Mới quen biết không lâu, như thế nào... sao lại có tình cảm mạnh mẽ như vậy được?

Kế tiếp thì sao? Hẳn nên làm như thế nào?

Doãn Thức Câu, người muốn cái gì? Trong lòng hẳn tự hỏi. Phải chết tâm, hoặc là... muốn nàng?

Hẳn muốn cái gì cho tới nay đều rất rõ ràng, nhưng là... tay hẳn không tự giác lại xoa nhẹ hai chân. Với chính mình như vậy, nàng có nguyện ý cho hẳn cơ hội không?

Đàm Chiêu Quân hốt hoảng tránh đi tầm mắt hẳn, cúi đầu liền nhìn thấy bố cục ván cờ trên bàn.

"Người đang ở đây chơi cờ à?" Rất nhanh thấy được sơ lược một chút thế cục, thế cờ quân trắng đang rất tốt, nhưng nàng đối với cục diện quân đen cũng có hứng thú.

Doãn Thức Câu thấy nàng nghiêm túc chăm chú nhìn, bất thốt lên hỏi: "Người biết đánh cờ không?"

"Hiếu sơ sơ thôi." Hơi nâng cằm, cánh môi hồng mềm mại hơi cong lên, lộ ra một chút khách khí hoàn toàn tương phản với biểu tình trong lời nói.

Hắn vẫn nhìn ra, cảm thấy hứng thú nhìn nàng.

"Có muốn thử tiếp tục ván này một chút hay không?" Hắn hỏi, dứt bỏ cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Năm chắc mỗi cơ hội ở chung với nàng, tạm thời chỉ nghĩ đến vấn đề này thôi.

Đàm Chiêu Quân nóng lòng muốn thử: "Có thể chứ?"

"Ta mời Đàm cô nương rồi, không phải sao?" Hắn mỉm cười trả lời.

"Đây là ván cờ người chơi với ai?" Nàng lập tức ngồi xuống đối diện hắn.

"Cùng Thức Hoa."

"Vì sao thành thế tàn cục này?" Nàng tò mò hỏi, nghiêng đầu một bên đoan trang xem xét thế cục.

"Bởi vì Thức Hoa không thể phá được."

Đàm Chiêu Quân trầm ngâm, "Như vậy à..." Tầm mắt của nàng vẫn chăm chú nhìn vào bàn cờ, không chú ý tới ánh mắt Doãn Thức Câu vẫn chuyên chú ngóng nhìn nàng. "Người cầm quân đen hay quân trắng?"

"Quân đen." Doãn Thức Câu vừa nói vừa xoay lại bàn cờ đối bên cầm quân trắng về phía nàng quân đen về phía hắn. Lúc trước cùng Thức Hoa chơi cờ, Thức Hoa là ngồi ở vị trí hiện tại của hắn.

Quả nhiên là hắn! Đàm Chiêu Quân thấy mình đoán trúng rất là vui vẻ.

"Cho nên ta là quân trắng." Gật gật đầu, nàng thật sự nghiên cứu ván cờ.

"Được không?" Hắc cố ý hỏi.

Đàm Chiêu Quân nghe vậy nhú mày, lập tức ngẩng đầu nhìn hắc, đôi mắt hắc mang theo ý khiêu khích, không tự giác nảy sinh hứng thú lộ ra biểu tình một chút không chịu thua.

"Không thử sao biết?"

"Nếu người muốn cầm quân đen cũng được." Trên bàn cờ hiện nay quân đen đang chiếm ưu thế tuyệt đối.

"Không." Nàng cự tuyệt, suy tư một lúc, lộ ra tươi cười vẻ như đã nắm chắc. "Bắt đầu được chưa?"

"Mời." Doãn Thức Câu cười, ung dung.

Nàng nâng lên một quân trắng rồi hạ nó xuống giữa bàn cờ, lập tức cười đắc ý nhìn hắc.

"Tới phiên người."

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn trong thế trận trên bàn cờ, quân trắng không chỉ đã phá được thế bị vây, hơn nữa quân trắng này lại lập ra thế công vô cùng sắc bén. Giương mắt nhìn nàng cười đắc ý, môi hắc không tự chủ được cũng cong lên.

"Chỉ với một lượt đi này, ta liền có thể kết luận, khả năng chơi cờ của Đàm cô nương quân so với Thức Hoa cao minh hơn rất nhiều." Hắc vui lòng tán thưởng, đối với lượt đi này của nàng đánh giá rất cao.

"Doãn trang chủ quá khen, nhưng không biết so với Doãn trang chủ như thế nào?"

"Cái này sao....." Hắc cười một tiếng, đem lời của nàng quăng trả lại cho nàng, "Không thử sao biết?"

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhin không được cười ra tiếng.

"Doãn trang chủ nói không sai, không thử vĩnh viễn cũng sẽ không biết kết quả như thế nào, không chừng kết quả có thể ngoài dự đoán mọi người nữa kia." Nàng cười khanh khách nhìn hắc.

Lòng Doãn Thức Câu lập tức rung động, ánh mắt mang theo một chút nghiến cứu nhìn nàng.

Vì sao hắc lại có cảm giác nàng đang muốn nói cái gì đó, lời nàng mang theo ý nghĩa khác nữa? Giống như bây giờ nàng nói không phải việc chơi cờ, mà là cái khác.

Lúc này Đàm Chiêu Quân đột nhiên nói: "Đúng rồi, nói trước cho người biết, ta chơi cờ chưa bao giờ thua."

Hắc kinh ngạc nhíu mày, bị dời đi lực chú ý. Giọng điệu Đàm cô nương này thật là ngông cuồng!

"Đàm cô nương hắc đã nghe qua "kiêu binh tất bại" (Kiêu căng quá sẽ thất bại) rồi chứ?" Hắc cười khế, theo trong bàn cờ cầm lên một quân rồi hạ xuống, nháy mắt lại hóa giải toàn bộ thế công của quân trắng.

Đàm Chiêu Quân đáy mắt tràn đầy tán thưởng cùng hưng phấn khó nén, suy nghĩ nhanh lại nâng lên một quân trắng, giống như hắc không cần suy nghĩ hạ xuống bàn cờ.

"Đó là bởi vì thực lực không đủ nhưng lại khoe khoang, nhưng ta không giống như vậy." Nàng tự tin cười nói, ánh mắt lóe sáng, một phương pháp nhanh chóng hình thành. "Người có biết nguyên nhân vì sao nhiều

người đến nhà ta đập cửa cầu thân, nhưng lại không có người có thể thành công không?"

Doãn Thức Câu đang cầm một quân đen bỗng dừng tay một chút. Đương nhiên sẽ có rất nhiều người muốn cầu thân với nàng, cũng không ngoài ý nghĩ hăn, nhưng trong lòng e ẩm khó chịu, trăm nghĩ cũng chỉ bởi lòng riêng của mình thôi.

"Vì sao?" Hăn hỏi, sau khi bình phục cảm xúc phập phồng, mới buông quân đen.

"Bởi vì điều kiện ta đưa ra, người nào muốn cầu thân với ta phải cùng ta đánh ba ván cờ, ba ván thắng hai, chỉ cần có thể thắng ta, ta liền gả cho người đó." Đây cũng không phải là nói dối, chỉ là nàng chưa nói rõ ràng, người cầu thân muốn có cơ hội đánh cờ với nàng, trước hết trải qua cửa của cha nàng, cho tới nay vẫn không người nào có thể thành công làm cho phụ thân gật đầu đồng ý.

Doãn Thức Câu kinh ngạc. Nàng nói cái gì? Chỉ cần cùng nàng đánh cờ thắng được, nàng liền nhận lời cầu hôn?!

"Hoang đường! Chung thân đại sự, Đàm cô nương sao lại có thể mạo hiểm như thế!" Hăn nhẹ khiển trách. Vì sao người nhà của nàng lại không ngăn cản cách thức lỗ mãng hoang đường như vậy?

Đàm Chiêu Quân cười khẽ, "Mạo hiểm sao?" Nâng lên một quân trắng, bố trí vào một chỗ hiểm, nháy mắt nàng lại phá giải được nguy cơ do Doãn Thức Hoa tạo thành phía trước.

"Đương nhiên mạo hiểm! Nếu người nọ là người lao động bình thường, hay là một tên khát cái tàn tật thì sao? Như thế chẳng phải chôn vùi hạnh phúc của Đàm cô nương." Ngoài mặt hăn giống như bình tĩnh nói, nhưng nhìn quân cờ đen hăn đang cầm trong tay, lại bị nắm chặt.

"Có lẽ vậy, nhưng thật đáng tiếc, cho đến nay còn không người có thể đánh cờ với ta đến ván thứ ba, ta cũng chưa có lập gia đình." Nàng cười duyên đáp lại, đây cũng là thật sự, chẳng qua đến nay cùng nàng đánh cờ ba ván thắng hai, cũng không phải người cầu thân là được.

Nói cách khác, tựa như nàng nói lúc trước, đến nay nàng vẫn chưa từng thua. Doãn Thức Câu nhận thấy được ý của nàng.

"Sự có vạn nhất, nhân ngoại hữu nhân (ý nói chuyện gì cũng có thể xảy ra, mình giỏi nhưng luôn có người giỏi hơn chẳng qua chưa gặp mà thôi), chờ sự tình thật sự đã xảy ra, Đàm cô nương sẽ khóc không ra nước mắt."

"Doãn trang chủ sai lầm rồi." Nàng lại lắc lắc đầu. "Phạm vi chọn phu quân của tỷ muội ta từ trước đến giờ không phải là ở chỗ này, mà là ở đây." Động tác nàng chỉ đầu, rồi lại hướng đến ngực. "Chỉ cần người đó một lòng với ta, làm cho ta tin tưởng, một tình cảm chân thành chẳng lẽ không hơn vẻ ngoài tuần tú đẹp đẽ hay sao?"

Nàng không thêm để ý đến điều kiện bên ngoài, chỉ để ý nam nhân có hay không thông minh tài trí, đối với nàng có thật tình hay không?

Ngực Doãn Thức Câu hừng hực dấy lên hy vọng.

Như vậy, hẳn có thể chứ? Hẳn tự hỏi.

Không thử sao biết? Trong đầu hiện lên vẻ nàng khẽ nhếch cằm, mang theo biểu tình không chịu thua, bộ dáng khi nói những lời này vô cùng đáng yêu, nhịp tim của hắn chậm rãi gia tốc, là chờ mong, là hưng phấn, lại khẩn trương.

Nàng đến nay chưa từng thua, thực vừa khéo, bắt đầu từ mười ba tuổi, hắn đánh cờ cũng chưa từng bị thua ai.

"Nếu ván cờ hôm nay ta thắng thì sao?" Mắt Doãn Thức Câu sáng ngời nhìn chăm chăm nàng, cứ như vậy thuận miệng nói ra.

Trong lòng Đàm Chiêu Quân hoan hô một tiếng. Hẳn quả nhiên bước vào cạm bẫy nàng bố trí tốt rồi!

"Không có khả năng." Nàng cố ý hất cằm lên, bày ra bộ dạng tràn đầy tự tin.

"Vậy cứ giả dụ một chút đi." Thật ra sau khi thốt ra Doãn Thức Câu có một chút hối hận, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của nàng, một chút hối hận lập tức tan thành mây khói. "Nếu ta thắng thì sao?"

"Chính mình đưa ra điều kiện, ta đương nhiên sẽ tuân thủ, rõ ràng, chẳng cần đấu ba ván thắng hai, chúng ta lấy ván này định thắng thua, nếu ván này người thắng, ta liền gả cho người." Đàm Chiêu Quân nhẹ nhàng hạ chiến thư, "Nhưng nếu ta thắng thì sao?"

"Ta sẽ đáp ứng người một yêu cầu, chỉ cần người nói ra, ta liền thay người làm được."

"Bất cứ chuyện gì?"

"Bất cứ chuyện gì." Doãn Thức Câu mỉm cười chống đỡ.

Nàng cố ý hỏi: "Cho dù ta muốn người giết người phóng hỏa, vi phạm pháp lệnh, hoặc là muốn trăng sao trên trời, loại yêu cầu này không hợp lý, người cũng đáp ứng?"

"Đúng vậy." Hắn cười khẽ. "Nhưng mà ta biết người sẽ không đưa ra loại yêu cầu này."

"Vậy cũng không nhất định, có lẽ..." Rũ mắt xuống, giọng điệu Đàm Chiêu Quân bỗng trở nên có chút lạnh lẽo. "Nếu ta muốn người giúp ta giết

chết tri phủ Lạc Dương Trần Đình Bang và Tể tướng Chu Lệ thì sao?" Giết chết hai người này, vấn đề Đàm gia liền được giải quyết dễ dàng.

Ai ngờ Doãn Thức Câu không chút do dự gật đầu. "Có thể."

"Đáp ứng rõ ràng như vậy, người chắc chắn ta sẽ không đưa ra loại yêu cầu này sao?" Nàng cười châm biếm. "Ta cũng không thiện lương, thật sự đã từng nghĩ đến con đường này, sợ dĩ không thực hiện bởi vì võ công của ta không cao, ta thậm chí tính toán tự mình đưa tới cửa tìm thời cơ giết chết Chu Lệ, nếu không biết làm như vậy sẽ làm người nhà rất thương tâm, ta đã sớm..."

Tay đang nắm chặt quân trắng bị bao phủ nhẹ nhàng, nàng lạnh lùng nhìn lên, đón nhận ánh mắt thương tiếc của hắn, trong lòng chấn động mạnh mẽ, rốt cuộc nói không được nữa.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

"Đàm cô nương, mặc dù hiện nay chân ta không thể bước ra khỏi nhà, mặc kệ việc sơn trang, nhưng vẫn hiệu lệnh được mọi người, nếu bây giờ người còn muốn âm thầm trừ bỏ hai người kia thì không cần thẳng được ván cờ này, ta lập tức sai người đi xử lý, hơn nữa tuyệt đối sẽ không để liên lụy đến Đàm gia." Hãn nghiêm túc nói.

Sự lạnh lẽo trong mắt chậm rãi thối lui, cuối cùng nàng thở dài.

"Không..." Nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu. "Không cần, ta đã bỏ đi ý tưởng này, nếu không ta sẽ không xuất hiện ở nơi này."

Doãn Thức Câu gật đầu, thu tay lại.

"Thật có lỗi, không nói chuyện này nữa, chúng ta trở lại chuyện chính. Ta sẽ đồng ý với điều kiện người nói ra." Nàng rõ ràng đáp ứng, bởi vì đây không phải trọng điểm, ván cờ này thắng thua sớm quyết định. "Người thắng, ta liền gả cho người, ta thắng, người đáp ứng ta một nguyện vọng, yên tâm, tuyệt đối hợp lý mà năng lực người có thể làm được."

"Đàm cô nương cũng xin yên tâm, ta sẽ không yêu cầu người lập tức báai đường, trước tiên chúng ta có thể ở chung một chút thời gian, chờ hai chúng ta đều không còn lo ngại gì nữa sẽ thành thân sau." Hãn thầm nghĩ muốn có cơ hội cùng nàng một chỗ, mà không phải dùng lý do này bức nàng vội vã gả.

"Không cần nói giống như người đã thắng rồi, Doãn trang chủ."

Hai mắt hần long lanh sáng ngời đột nhiên nhìn nàng, hoàn toàn tin tưởng vào kỹ năng chơi cờ của chính mình. "Ta sẽ thắng."

"Vậy chúng ta chơi đi!" tim Đàm Chiêu Quân đập nhanh hơn, giờ khắc này, bởi vì ánh mắt hần nhìn chuyên chú và lại tình thế bắt buộc làm tim nàng đập liên hồi.

Vì thế, ván cờ tiếp tục, song phương người tới ta đi, chém giết hơn một canh giờ.

Sau đó, ván cờ chấm dứt, Đàm Chiêu Quân thua, đây là kết quả trong dự đoán.

Thật ra nàng tính toán thua hần, sau định ra hôn sự hai người, thậm chí sớm tính muốn thả, lén lút nhường hần một, hai nước, không nghĩ tới... Nàng thua thật sự!

Trong lúc chơi cờ, kỹ năng chơi cờ của hần cao siêu tiến sát từng bước theo nàng, chút bất tri bất giác nàng cũng dùng toàn lực chơi ván cờ này, kết quả nhưng vẫn là kém thua "chàng rể" này, thật ngoài dự đoán của nàng.

"Ta... thua!" Nhìn mặt bàn, nàng thì thào tự nói, sự khiếp sợ này là hàng thật giá thật.

Doãn Thức Câu thấy nàng giống như không thể nhận kết quả này, trong lòng hơi hơi đau lòng, đột nhiên tràn ngập một nỗi chua xót.

Nàng quá mức tự tin, không cho rằng chính mình sẽ thất bại cho nên mới sáng khoái ưng thuận hứa hẹn như vậy, nay sợ đã hối hận, không thể chấp nhận cùng người như hần định ra hôn ước, phải không?

Nếu thật sự là như thế, hần sao có thể ép nàng?

Hắn thử qua rồi, kết quả tuy rằng không như ý, nhưng ít ra đã thử qua.

"Kỳ thật ván cờ này đối với người cũng không công bằng, đây là một thế tàn, quân trắng bắt đầu đã gần như ở thế xấu, sau khi người tiếp nhận đã thay đổi hoàn cảnh xấu, còn đi rất tốt chỉ kém một chút, nên người thắng." Giọng điệu hắn khàn khàn nói.

Đàm Chiêu Quân ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lập tức cúi mắt xuống, tránh đi tầm mắt của nàng, nhưng nàng đã thấy ánh mắt hắn buồn bã, cùng với khóe miệng kia mang theo nụ cười chua xót.

"Người sai rồi." Nàng nghiêm túc nói. "Sau khi ta đã xem toàn bộ thế cờ, nghĩ rằng mình có phần thắng mới tiếp nhận sự khiêu chiến của người, cuối cùng thua, không có nghĩa là ta đánh giá cao chính mình hoặc đánh giá sai thế cờ, mà là người quả thật là một kỳ nghệ chơi cờ."

Doãn Thức Câu kinh ngạc giương mắt nhìn nàng.

Là hắn nhìn lầm rồi sao? Mắt nàng đang dị thường lấp lánh sáng trong, là giống như... ánh mắt sùng bái sao?

"Cho tới bây giờ ta không hề nghĩ ai có thể thắng ta... A, ý tứ của những lời này không phải nói ta tự nhận kỳ nghệ vô địch thiên hạ, mà là lấy hoàn cảnh cuộc sống của ta có thể gặp được kỳ nhân sao." Đàm Chiêu Quân giải thích.

"Ta hiểu." Doãn Thức Câu nhẹ giọng nói.

"Người không thấy rằng cho dù có thể đánh bại đối phương, thậm chí là đánh bại hoàn toàn, cứ như vậy, cũng không phải hai ba lần, đối phương cứ mãi là bại tướng, cái loại chơi cờ không cần tổn tâm tư vẫn có thể thắng, không có lạc thú cùng với cảm giác thành tựu gì đáng nói đó sẽ làm người ta cảm thấy nhàm chán sao?" Hai tay chống cằm, nàng cười khanh khách nhìn hắn.

Doãn Thức Câu nghe vậy nhin cười không được."Đúng vậy, ta có thể nhận thấy."

"Ta biết người biết." Đàm Chiêu Quân hưng phấn nhìn hăn."Trời ạ! Ta đã lâu không được chơi một ván cờ sảng khoái như vậy!"

"Người... rất vui vẻ?" Nàng thua cờ, cũng thua hôn sự của nàng, không phải coi nhẹ sao?

"Ta đương nhiên vui vẻ, người không thấy được sao?" Biểu hiện nàng còn không rõ ràng sao? Trước mặt hăn nàng không hề che dấu biểu hiện thật tình của nàng nha!

Doãn Thức Câu chậm rãi lộ ra tươi cười."Thoạt nhìn quả thật như thế."

"Còn người? Ta có làm cho người thất vọng không?" Đàm Chiêu Quân hỏi lại.

"Ván cờ này là ván cờ thú vị nhất của ta trong mấy năm qua."

Lời này lập tức làm cho Đàm Chiêu Quân tràn ra một nụ cười sáng lạn.

"Ai, Doãn trang chủ, người biết không?"

"Biết chuyện gì?" Doãn Thức Câu thắc mắc. Không đầu không đuôi, biết cái gì?

"À ta đã bắt đầu chờ mong cuộc sống tương lai."

Hăn sửng sốt, phút chốc vui sướng tràn ngập khắp lòng hăn, nhưng vẫn nên thật cẩn thậnhỏi lại: "Người thật sự... không hối hận sao?"

"Làm sao có thể hối hận? Doãn trang chủ không nhìn thấy ta vui vẻ muốn bay lên trời sao?" Đàm Chiêu Quân kỳ quái mắt liếc nhìn hần. Nàng nói là thật, nàng quả thật rất vui vẻ chờ mong, còn phát hiện nàng sẵn chồng thành công, ngược lại có tài năng thực hiện được hiệp nghị với cặp song sinh con, việc này sao lại không làm nàng vui vẻ nhất.

"Phải không?" Doãn Thức Câu không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

"Đương nhiên." Nàng cười đáp."Như vậy, người bắt đầu chuẩn bị hôn lễ đi!"

"Đàm cô nương, ta cũng không vội..."

"Nhưng sự việc đã được quyết định, tại sao muốn kéo dài?"

"Dù sao Đàm cô nương hiểu biết ta chưa nhiều nên có thể dành thêm chút thời gian cho Đàm cô nương."

"Doãn trang chủ, có bao nhiêu vợ chồng trước khi thành thân có thể hiểu biết hết về nhau?" Đàm Chiêu Quân ngắt lời hần." Còn không phải đều do lệnh cha mẹ hay người làm mai, đợi đến đêm động phòng hoa chúc, sau khi chú rể xốc hỉ khăn lên, đó là hai người lần đầu tiên gặp nhau, chúng ta như vậy là đã rất tốt rồi, chung sống mấy ngày nay, nhiều ít đối với đối phương đã có chút hiểu biết, có phải không?"

Hần không thể phản bác, đây đúng là tình trạng của đại đa số vợ chồng.

"Ta còn thật thích Doãn trang chủ, trừ phi Doãn trang chủ chán ghét ta, như vậy lại là chuyện khác nữa."

Nàng... thích hần?!

Doãn Thức Câu cơ hồ không thể kiềm nén nội tâm mình mừng như điên. Hắn vậy mà có thể nghe được nàng nói... thích hắn?!

"Doãn trang chủ thật sự... không thích ta sao?" Đàm Chiêu Quân đột nhiên hỏi, lúm đồng tiền đọng trên mặt, giữa lông mày mang một chút lo âu. "Người xem thường việc đặt cược hôn sự này sao? Cảm thấy ta là loại người phiền toái, cùng ta có quan hệ không mang lại lợi ích gì, không nghĩ..."

(từ chỗ này mình đối xứng hô thành chàng - ta và nàng - ta cho tình cảm nha! - người sửa truyện)

"Không! Không phải, ta không có ghét nàng, cũng không có hối hận." Hắn ngắt lời nàng, nâng tay ôn nhulấy ngón tay xoa nhẹ nếp nhú giữa hai lông mày nàng. "Chớ suy nghĩ lung tung, nàng đã quên sao? Điều kiện của ván cờ này là ta chủ động nhắc tới, tình cảnh Đàm gia ta đã sớm biết được, cũng là ta chủ động nhúng tay, nếu ngại phiền toái, căn bản là sẽ không bắt đầu. Ta chỉ là..." Nói một chút, hắn chán nản muốn thu tay.

Đàm Chiêu Quân lấy tay giữ chặt hắn, không cho hắn thu hồi, cũng không làm cho hắn đem lời nuốt trở về.

"Chỉ là cái gì?"

"Đàm cô nương..." Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, làm cho thân mình hắn cũng theo đó nóng lên." Hai chân của ta hành động bất tiện, nàng thật sự không cần thêm chút thời gian suy nghĩ kỹ càng sao?"

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhin không được cười khanh khách.

"Doãn trang chủ, giống như chàng nói, đạo lý ta cũng giống như vậy, ta đã sớm biết hai chân của chàng bất động, nếu ta để ý, căn bản sẽ không đáp ứng đề nghị này, thậm chí ngay cả điều kiện đáp ứng việc hôn sự cũng sẽ không nhắc tới."

"Đó là bởi vì nàng không nghĩ tới sẽ thua ta."

"Nói không sai, nhưng ngay từ đầu nhìn đến thế cờ tàn kia, ta liền phân tích được thế cục, chấp chàng quân đen cùng năng lực chơi cờ, tâm lý ta đã nắm chắc." Đây là sự thật, chính là nàng không nghĩ tới trên bàn cờ kia, quân đen sớm vẫn giữ được thế mạnh hơn so với quân trắng. "Với ta hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu trong đầu Doãn trang chủ có một chút không tình nguyện, ta cũng không thể bắt buộc chàng lấy ta." Nàng lấy lùi để tiến.

"Ta không có!" Doãn Thức Câu vội vàng nói, chợt nhẹ nhàng thở ra, đây là cái thở dài yên tâm. "Nếu Đàm cô nương thật sự đã suy nghĩ kỹ, như vậy việc hôn nhân này cứ quyết định như vậy, ta sẽ nói Thức Hoa thay ta đến Lạc Dương hướng lệnh tôn cầu hôn."

"Không cần, Doãn trang chủ đã quên sao? Cha ta vẫn đang trong đại lao."

Đúng rồi! Nhất thời hân đã quên mất.

"Xem tình cảnh trước mắt của nhà ta, việc thành thân của ta tốt nhất đừng phô trương quá, để tránh tự nhiên bị chen ngang, cho nên trước hết ở nơi này bái đường, việc khác chờ vấn đề nhà ta giải quyết xong rồi nói sau."

Tuy rằng Doãn Thức Câu cảm thấy không thỏa đáng quá, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. "Liên ý như ý Đàm cô nương."

"Vậy làm phiền Doãn trang chủ mở lời, mời nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia bắt đầu chuẩn bị hôn lễ được không?" Nói xong, gò má nàng nổi lên hai đóa đỏ bừng, lộ ra then thẹn tươi cười.

Biểu hiện ngượng ngùng của nàng làm cho trong lòng Doãn Thức Câu hơi hơi tự trách, hân lại để nàng nói thẳng đến chuyện này mà đáng lẽ nên

từ hắn nói ra.

"Được, ta sẽ dẫn dò bọn họ."

Đàm Chiêu Quân nghe vậy, bỗng dừng hướng hắn cười xinh đẹp.

Nụ cười của nàng ngọt như thế, làm hắn không thể tiêu áy náy trong lòng.

Không sao, cho dù trước mắt nàng chỉ bởi vì thua một ván cờ, tuân thủ hứa hẹn gả cho hắn những cuộc sống về sau, hắn cũng sẽ dốc hết sức lực đối tốt với nàng, để nàng không phải hối hận với quyết định hôm nay.

Follow với bình chọn cho mì lấy động lực đăng bài nha ~ Love u <3

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 6.1

Doãn Thức Hoa cùng Doãn Thức Kiêu ở bên ngoài bận rộn một ngày, vừa mới bước vào cửa nhà, tổng quản liền lập tức tiến đến.

"Nhị thiếu gia, tam thiếu gia, trang chủ mời hai vị sau khi hồi phủ, đến Hạnh viện gặp người." Tổng quản cung kính bẩm báo.

Hai huynh đệ kinh ngạc nhìn nhau, sau khi cho tổng quản lui, hai người đi đến Hạnh viện.

"Nhị ca, huynh cho rằng đại ca tìm chúng ta vì chuyện gì?" Doãn Thức Kiêu lo lắng hỏi.

"Ta cũng không biết." Doãn Thức Hoa cũng không khỏi lo lắng, đại ca rất ít khi như vậy.

"Huynh xem có phải đại ca đã biết giao kèo giữa chúng ta và Đàm cô nương rồi không?" Doãn Thức Kiêu nhíu mày.

Hắn lắc đầu. "Khả năng không lớn."

"Như vậy không phải là không có khả năng, đúng không?"

"Dù sao... Đi thì biết."

Cho dù bất an, bọn họ vẫn đi vào Hạnh viện, nhưng mà bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, sự tình mà bọn họ đoán thật sự "thiên sai địa viễn" (khác nhau một trời một vực), nhưng cũng giống nhau đều làm cho bọn họ giật mình.

"Đại ca cùng với Đàm cô nương... thành thân?!" Doãn Thức Hoa nhìn đệ đệ ngồi ở bên cạnh hẳn, nhìn thấy hẳn cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Không thể nào?!

Nhớ ngày đó nàng khoe khoang rằng cho nàng thời gian một tháng thì trong lòng bọn họ đều cảm thấy tuyệt đối không có khả năng, không nghĩ tới vẫn chưa hết một tháng, nàng đã làm cho đại ca gật đầu đồng ý!

Là sức thuyết phục của Đàm cô nương thật lợi hại như vậy? Hay là đại ca không chịu nổi kích động?

"Đúng, hôn sự phiền các đệ thay ta chuẩn bị." Doãn Thức Câu nhìn bộ dáng kinh ngạc của hai đệ đệ, hẳn không phải là đã nói quá trực tiếp làm bọn họ sợ chứ?

Doãn Thức Hoa ho một tiếng, miễn cưỡng trấn định tâm trí. "Đại ca cùng Đàm cô nương đã thỏa thuận xong xuôi rồi sao?"

"Đã thỏa thuận tốt."

"Tại sao đại ca lại đột nhiên quyết định muốn cùng Đàm cô nương thành thân?" Doãn Thức Kiêu rất muốn biết Đàm Chiêu Quân rốt cuộc dùng biện pháp gì làm cho đại ca đồng ý.

Nghe vậy, Doãn Thức Câu trong lòng đột nhiên nổi lên một nỗi bất an, nghĩ đến lúc trước Thức Kiêu lưu luyến Đàm cô nương, sau gặp mặt lại trở nên chán ghét nàng, Đàm cô nương cũng đối với Thức Kiêu không có gì hay để nói, hai người tựa hồ như có chút thủy hỏa bất dung (đối đầu nhau như nước với lửa), vậy lúc này... Thức Kiêu sẽ phản đối việc hôn nhân này không?

"Thức Kiêu..." Hẳn muốn nói lại thôi.

"Có việc gì?" Không rõ cho nên Doãn Thức Kiêu tò mò hỏi.

"Nếu đệ thật sự không tán thành, ta..."

"Đại ca, không có chuyện này!" Doãn Thức Hoa lập tức chen vào.
"Tam đệ làm sao có thể không tán thành được, đúng không, Thức Kiêu."

"Đúng vậy, đại ca suy nghĩ nhiều quá, đệ không phải không tán thành, chỉ là tò mò thôi." Hắc gãi gãi đầu.

"Phải không? Như vậy à....." Doãn Thức Câu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. "Vậy là tốt rồi."

"Đại ca, người kia... Đệ là nói Đàm cô nương, có phải nàng đã dùng thủ đoạn hèn hạ gì đó khiến đại ca không thể không cưới nàng phải không?" Doãn Thức Kiêu nhìn không được hỏi. Với Đàm Chiêu Quân xảo quyệt, nhất định đã dùng thủ đoạn hèn hạ rồi!

"Hèn hạ... thủ đoạn?" Doãn Thức Câu kinh ngạc. Hắc không nghe lầm chứ? Thức Kiêu thật nói như vậy sao?

"Đúng vậy, Đàm cô nương có phải là đối với đại ca đã Bá Vương ngành thượng cung (cưỡng ép quan hệ), sau đó bắt đại ca phụ trách phải không?" Vỗ vỗ cằm, hắc tiếp tục suy đoán khả năng.

Doãn Thức Câu không dám tin: "Thức Kiêu, đệ đang ở đây nói bậy bạ gì đó! Đàm cô nương làm sao có thể đối với ta làm loại chuyện đó. Ta là đại nam nhân mà!"

"Nhưng người kia rất nham hiểm quỷ quyệt."

"Thức Kiêu!" Doãn Thức Hoa chịu không nổi ngăn đệ đệ lại. Hắc tính phá hư hôn sự này phải không?

"Thức Kiêu, đệ... chán ghét Đàm cô nương như vậy sao?" Doãn Thức Câu thành khẩn hỏi.

"Đại ca, không có chuyện này, Thức Kiêu không có chán ghét nàng, bọn đệ đều cảm thấy nàng tốt lắm." Doãn Thức Hoa hung hăng trợn mắt nhìn đệ đệ liếc một cái, bắt hẩn ngậm miệng. "Việc chuẩn bị cho lễ thành thân cứ giao cho bọn đệ xử lý, tuyệt đối sẽ làm được thỏa thỏa thiếp thiếp (làm rất tốt làm cho người ta hài lòng), đại ca chỉ cần chờ làm tân lang là được."

Nhưng Doãn Thức Câu không vì thế mà cho qua. "Vậy các đệ thích nàng sao?"

"Dạ?" Hai người nhất thời nghẹn lời, trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời như thế nào.

"Ta muốn nghe lời nói thật, Thức Hoa, Thức Kiêu." Doãn Thức Câu trầm giọng yêu cầu.

Doãn Thức Hoa có chút khó xử. "Đại ca, Đàm cô nương... là một cô nương tốt."

"Bọn đệ có thích hay không cũng không quan trọng, chỉ cần đại ca thích là được." Doãn Thức Kiêu nhanh mồm nhanh miệng nói.

"Đáp án này chỉ cho có lệ, không phải cái ta muốn." Hắc hắc đầu.

Doãn Thức Hoa thở dài. "Được rồi! Bọn đệ nói thật là được rồi, chỉ cần đại ca hứa sẽ không bởi vì bọn đệ nói gì đó mà hủy bỏ hôn sự này."

"Nói đi!" Doãn Thức Câu cũng không có hứa hẹn.

"Nói thật, bọn đệ thật sự không ghét Đàm cô nương, hơn nữa nàng lại là một tuyệt sắc giai nhân, muốn chán ghét nàng, trừ phi tính cách của nàng

xấu xa tới cực điểm mới có thể như vậy." Doãn Thức Hoa cẩn thận dùng từ. "Nhưng là không ghét, cũng không có nghĩa là thích, tình cảm con người rất phức tạp, không phải cứ không phải đen thì phải là trắng." (nghĩa là cứ không phải không thích thì phải là ghét)

"Cảm giác bọn đệ đối với Đàm cô nương là thưởng thức, là kính trọng." Doãn Thức Kiêu tiếp lời, giữ lại cảm thụ "Tức giận đến nghiến răng nghiến lợi" cùng với "Rất muốn bẻ gãy cổ của nàng" kia. "Bọn đệ tán thưởng con người nàng có chủ kiến, kính trọng nàng là cô nương ở trong nhà mà không sợ cường quyền, đảm nhận gánh nặng trên vai, nhưng là thích..."

Liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đồng thời lắc đầu.

"Nói thực ra, đệ cảm thấy cá tính của nàng hơi quá mạnh mẽ, đệ cùng Thức Kiêu đều cảm thấy một cô nương ôn nhu vẫn làm cho người ta yêu thích hơn." Cuối cùng, Doãn Thức Hoa tổng kết.

"Giống như đệ đã nói, chỉ cần đại ca thích là được, không cần băn khoăn cảm giác của bọn đệ" Doãn Thức Kiêu lại cường điệu.

Doãn Thức Câu trầm mặc nhìn bọn họ, đột nhiên hiện lên một ý nghĩ trong đầu.

"Thức Kiêu, đệ thành thật nói cho ta biết, đệ chưa từng yêu thích Đàm cô nương có phải không?"

"A?" Cặp song sinh nhìn thoáng qua nhau, lưng đồng thời toát mồ hôi lạnh. Sao lại đột nhiên chuyển tới đề tài này rồi?

Doãn Thức Kiêu ngoài mặt tận lực duy trì bình tĩnh, cẩn thận hỏi: "Đại ca vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này?"

"Bởi vì ta cảm thấy sự tình có điểm gì là lạ." Lần lượt xem kỹ biểu hiện của hai đệ đệ, Thức Hoa che giấu tương đối khá, nhưng Thức Kiêu đáy mắt chợt dạ đã lộ ra quá rõ ràng rồi.

Quả nhiên có vấn đề, Thức Kiêu chưa từng yêu thích Đàm cô nương!

"Vì sao gạt ta?" Hắc khó hiểu.

"Bọn đệ không biết đại ca đang nói cái gì..." Doãn Thức Hoa còn giả ngu, nhưng với ánh mắt lợi hại của đại ca, cái đuôi sẽ tự giác lòi ra.

Doãn Thức Câu nhìn ánh mắt bọn họ mơ hồ, không dám nhìn thẳng mình, bỗng nhiên hỏi, hắc nghĩ tới một khả năng:

"Các đệ... đã xem qua bức tranh mỹ nhân ta vẽ phải không?" Không phải nghi ngờ mà là khẳng định.

Mặc kệ bọn họ là trong lúc vô tình hoặc đặc biệt điều tra, tóm lại là đã phát hiện Đàm Tam cô nương cùng mỹ nhân trong bức tranh rất giống nhau, bởi vậy quyết định can thiệp chuyện Đàm gia, đem Đàm Tam cô nương đưa tới Bích Liễu sơn trang.

Hai người chợt dạ gục đầu xuống, xem như ngầm thừa nhận.

"Cho nên hết thảy đều do các đệ sắp xếp." Doãn Thức Câu thở dài. "Ta đoán, các đệ vốn là định chính mình nhúng tay chuyện Đàm gia, dẫn Đàm cô nương tới đây, nhưng phát hiện chuyện lớn như vậy không có khả năng giấu diếm được ta, cho nên gạt ta là Thức Kiêu thích Đàm Tam cô nương, để cho ta tự mình ra tay. Ta nói đúng không?"

"Vâng." Doãn Thức Hoa cũng thở dài. Hắc đã sớm biết, chỉ cần đại ca bắt được một chút đầu mối, nhất định sẽ cẩn thận thăm dò, toàn bộ hiểu rõ, ôi!

"Cho nên, hết thấy đều là... vì ta." Hai người đệ đệ này...

"Nếu không phải vì đại ca, đệ làm sao có thể ủy khuất mình nói thích người kia chứ!" Doãn Thức Kiêu giễu cợt nói, cũng không giấu diếm nữa.

"Nàng là một cô nương tốt, hơn nữa sau này nàng chính là đại tẩu của các đệ, đừng dùng từ "người kia" xưng hô với nàng." Doãn Thức Câu nhẹ giọng nhưng nghiêm túc nhắc nhở.

Doãn Thức Kiêu sờ sờ cái mũi. "Được rồi! Đã biết."

"Đại ca, huynh không giận chứ?" Doãn Thức Hoa hỏi.

"Các đệ hao hết tâm tư cho ta như vậy, sao ta có thể giận được?" Hắc đối với bọn họ lộ ra một cái mỉm cười ôn hòa.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

Thấy đại ca thật tình tươi cười, mũi hai người đồng thời hơi chua.

"Đại ca, huynh... Thật sự thực yêu thích Đàm cô nương, đúng không?"
Doãn Thức Hoa khàn giọng hỏi.

Trên mặt hiện lên một tia không được tự nhiên, nhưng Doãn Thức Câu vẫn gật đầu.

"Ta thực yêu thích nàng, chẳng qua..." Võ về chân, ánh mắt hẩn buồn bã. "Không xứng với nàng."

"Không có chuyện đó!" Doãn Thức Kiêu lập tức hô to. "Nếu nàng dám nói đại ca như vậy, ta nhất định..."

"Thức Kiêu, Đàm cô nương chưa từng ghét bỏ, với việc ta không trọn vẹn như vậy cũng hoàn toàn không thềm để ý, là chính ta... tự thấy xấu hổ." Ngắt lời Tam đệ uy hiếp, hẩn không hy vọng nàng bị hai đệ đệ hiểu lầm.

"Một khi đã như vậy, đại ca nhất định không nên nghĩ quá nhiều, so với điều kiện bên ngoài, đệ cảm thấy Đàm cô nương tựa như rất coi trọng nam tử có tâm hồn bên trong cùng trí thức, nàng đối với hai người bọn đệ vạn người mê nhưng đặc biệt là sắc mặt lại không chút thay đổi, còn nói bọn đệ ếch ngồi đáy giếng, không tri thức kiêu không kiến thức cố tình lại tự cho là đúng... Đại ca, huynh cũng cười hơi quá đáng rồi đó." Thấy đại ca kiểm mình chịu đựng không cười ra tiếng, Doãn Thức Hoa nhin không được kháng nghị.

Doãn Thức Câu ha ha cười nhẹ. Hắn biết bọn đệ đệ bị nói như vậy rất không công bằng, bọn họ không như nàng nói sức lực kém như thế, nhưng mà... Ông trời, hắn thật sự... rất thích nàng!

"Nàng kỳ thật rất ôn nhu." Cuối cùng sau khi cười đủ, hắn mới lau lau nước mắt nơi khóe mắt bật cười nói.

"Đã lâu... không thấy đại ca nở nụ cười vui sướng như vậy." Doãn Thức Hoa đột nhiên thấp giọng nói.

"Nếu Đàm cô nương có thể làm cho đại ca vui vẻ như vậy, đệ... đệ cũng sẽ miễn cưỡng yêu thích nàng!" Cắn chặt răng, Doãn Thức Kiêu ôm nỗi hận hứa hẹn.

"Cám ơn các đệ." Doãn Thức Câu trong lòng rất cảm động, vươn tay, mỗi một tay cầm một tay đệ đệ.

"Chúng ta bắt đầu chuẩn bị hôn sự được rồi, đại ca có lời nhắn nhủ gì không?"

"Đừng quá mức phô trương, với tình hình Đàm gia trước mắt, Đàm cô nương nói nàng không hy vọng hôn sự quá mức khoa trương, ta tôn trọng ý tứ của nàng."

"Đã biết, bọn đệ sẽ cố gắng hết sức." Doãn Thức Hoa gật gật đầu."Bọn đệ ra ngoài đây, đại ca sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

"Ừ."

"Giang Dung, chiếu cố trang chủ cho thật tốt." Hắn lại dặn dò.

"Tiểu nhân hiểu." Giang Dung cung kính đáp lại.

Hai huynh đệ bước ra Hạng viện, đồng thời thở ra.

"May mắn đại ca không nghĩ đến việc chúng ta cũng cùng Đàm cô nương thỏa thuận điều kiện." Doãn Thức Hoa lau mồ hôi lạnh một phen.

"Đúng đó! Làm đệ sợ muốn chết." Doãn Thức Kiêu cũng quệt quệt mồ hôi lạnh trên trán. "Nhưng mà... đệ lo lắng đại ca sớm hay muộn cũng sẽ nghĩ đến chuyện này."

Doãn Thức Hoa lắc đầu, vẻ mặt lo lắng. "Ta thấy lo lắng là, đại ca xem ra là yêu Đàm cô nương rồi, đến lúc thời gian vừa hết, Đàm cô nương rời đi, đại ca... làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, mày Doãn Thức Kiêu cũng nhú lại. "Thời gian ba năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, có lẽ đến lúc đó, mê luyện của đại ca đối với Đàm cô nương sẽ thanh tỉnh."

"Mê luyện?" Doãn Thức Hoa nghiêng đầu nhìn hắn. "Đệ cho rằng đại ca đối với Đàm cô nương chỉ là mê luyện thôi sao?"

"Không phải sao? Người mà đại ca thích là mỹ nhân trong bức vẽ kia, nếu không vì Đàm Chiêu Quân cùng mỹ nhân trong bức vẽ kia giống nhau, làm sao đại ca có thể sẽ thích loại người như nàng chứ!"

Doãn Thức Hoa lắc đầu. Thức Kiêu quá ngây thơ rồi, một người trong bức vẽ một người thực tế bên ngoài làm sao có thể giống nhau? Có lẽ ngay từ đầu là vì bên ngoài tương tự mà chịu hấp dẫn, nhưng chỉ cần ở chung một chút, rất rõ ràng có thể cảm nhận được sự khác biệt trong đó, Đàm cô nương là người thật, có thất tình lục dục, có vui có buồn, hẳn biết đại ca thật yêu Đàm cô nương, mà không phải xem người thật như mỹ nhân ảo tưởng trong bức vẽ.

Nhưng nói với Thức Kiêu những thứ này là vô dụng, Thức Kiêu đối Đàm cô nương thật sự... rất có thành kiến, ài!

"Huynh lắc đầu là có ý gì?" Doãn Thức Kiêu nhú mày.

Lời nói hần xuôi theo đệ đệ: "Không có gì, ta chỉ là nghĩ, nếu đại ca không thanh tỉnh thì sao?"

"Còn không đơn giản sao, đến lúc đó nghĩ biện pháp làm cho Đàm Chiêu Quân tiếp tục ở lại thì tốt rồi."

"Nghĩ biện pháp? Có thể nghĩ biện pháp gì làm Đàm cô nương thay đổi quyết định?" Doãn Thức Hoa không lạc quan như đệ đệ.

"Nếu Đàm cô nương có thể dễ dàng làm cho đại ca gật đầu đồng ý thành thân, hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng nàng sẽ tuân thủ hứa hẹn, sẽ dùng phương thức rời đi mà không làm tổn thương đại ca."

"Nếu..."

"Nếu cái gì?" Doãn Thức Hoa muốn biết ý đệ đệ chưa nói xong.

"Nếu người kia yêu đại ca, nàng cũng không muốn rời đi, đúng không?" Hần nhìn phía ca ca.

Doãn Thức Hoa kinh ngạc một chút, khẽ nhếch miệng, giây lát chậm rãi nhắm mắt lại, lộ ra một chút cười.

"Đúng, đúng vậy, tuy rằng chuyện tình cảm không do người khống chế, nhưng việc này chẳng phải là một loại ưu thế? Đàm cô nương dường như đã quên cảm tình mình cũng bị tính kế vào." Hần cúi đầu cười thông suốt.

Doãn Thức Kiêu gật đầu. "Thời gian ba năm, kỳ thật rất dài, chúng ta liền mỗi mắt trông chờ đi!"

"Có lẽ... không cần chờ đến ba năm, sẽ có kết quả xuất hiện."

"Kết quả gì xuất hiện?" Đột nhiên, phía sau bọn họ truyền tới một câu hỏi.

Hai huynh đệ hoảng sợ, mạnh mẽ xoay người, đã nhìn thấy Đàm Chiêu Quân đứng ở cách đó không xa.

Nàng đến đây lúc nào? Đến đây đã bao lâu? Võ công bọn họ không kém, vì sao không phát hiện nàng tiếp cận? Trọng yếu nhất là, nàng nghe thấy được bao nhiêu?

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 6.3

Đàm Chiêu Quân hai tay vòng ngực, liếc nhìn bọn họ. "Các người còn đứng gần ra ở đó làm gì?"

"Không có gì." Doãn Thức Hoa trả lời lấy lệ. "Đàm cô nương sao lại ở trong này? Muốn tìm đại ca sao?"

"Không phải, ta muốn tìm các người, nghe tổng quản nói các người đến Hạnh viện, cho nên ta tới đây." Nàng vừa nói vừa lần lượt nhìn kỹ hai khuôn mặt giống nhau như đúc trước mắt.

"Đàm cô nương tìm chúng ta có việc gì?"

"Đương nhiên có chuyện!" Nàng có chút bất mãn than phiền. "Ta tìm các người rất nhiều ngày rồi, Hưởng tổng quản không có chuyển lời cho hai vị sao?"

"Hưởng tổng quản có nói qua, Đàm cô nương mời chúng ta khi có thời gian rảnh thì thông báo người một tiếng."

Nghe vậy, nàng bất mãn nhún mày. "Cho nên người đang nói cho ta biết, nhiều ngày như vậy, các người ngay cả chút thời gian cho ta cũng không có sao?"

"Người nghĩ rằng chúng ta giống như người nhàn rỗi không có việc gì làm sao?!" Doãn Thức Kiêu lập tức không khách khí cãi lại.

"Có người có thể làm ít công to, tựa như Doãn trang chủ; mà người vô dụng, thì lại làm nhiều công ít, giống..." Nàng liếc xéo bọn hăn. "Hai vị."

"Người, cái người này!" Doãn Thức Kiêu xoa tay từng bước tiến lên, không ngờ bị ca ca chặn lại.

"Thức Kiêu, bình tĩnh!" Doãn Thức Hoa quát khế, đổi mặt nàng lựa lời nói, "Đàm cô nương tìm chúng ta có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, đừng cố ý khiêu khích Thức Kiêu nữa được không?"

"Hừm, bị người nhìn ra rồi." Đàm Chiêu Quân không e dè thừa nhận mình cố ý khiêu khích, nhún nhún vai. "Thật có lỗi, thấy mỗi ngày Doãn trang chủ công việc tràn ngập, loay hoay suốt đầu mả trán, hai vị lại mỗi ngày ở bên ngoài tiêu dao, chơi bời lêu lổng, ta chính là nhịn không được muốn thay hăn nói ra bức dọc."

Doãn Thức Kiêu nổi giận rống lên. "Chúng ta khi nào thì ở bên ngoài tiêu dao, chơi bời lêu lổng hả?!"

"Là mỗi ngày đó! Ta nói rất rõ ràng, người không chỉ có đầu là không tốt, lại còn nghễnh ngãng nữa!"

"Người -"

"Thức Kiêu!" Doãn Thức Hoa cảm thấy thời gian này số lần thở dài so với quá khứ cộng lại phải nhiều hơn. "Được rồi, Đàm cô nương, van xin người buông tha chúng ta đi."

"Được rồi! Ta nể Doãn nhị thiếu gia mở miệng, trở lại chuyện chính, ta có việc muốn thảo luận với các người một chút, đi theo ta." Nói xong, nàng xoay người trở lại Hà viện.

"Này... người kia, ta thật muốn vặn gãy cổ nàng!" Mở ra mười ngón, Doãn Thức Kiêu nghiến răng nghiến lợi.

"Được rồi, Thức Kiêu, đừng quên nàng là đại tẩu tương lai, hơn nữa nàng cảm thấy giận dữ bất bình thay đại ca, đệ không phát hiện ra sao?" Doãn Thức Hoa nở nụ cười, cũng bởi vì phát hiện điểm ấy, cho nên hẳn mới có thể hạ mình "Cầu nàng" buông tha bọn họ.

Nghe vậy, Doãn Thức Kiêu sửng sốt. Nói cũng đúng, nàng đúng là cảm thấy giận dữ bất bình thay đại ca.

"Đây không phải nàng đối với đại ca....."

"Ừ." Doãn Thức Hoa gật đầu.

"Được rồi, vì đại ca ta sẽ không so đo cùng nàng"

"Hai người các người, còn đứng yên ở đó làm cái gì? Muốn làm tượng đá cứ nói..., ta sẽ giúp đỡ bọn người một tay!"

Phát hiện hai người không đuổi theo, Đàm Chiêu Quân quay đầu kêu.

"... Đáng giận! Ta vẫn muốn bóp chết nàng!"

"Thu Phong, người ra ngoài đi." Vừa vào nhà, Đàm Chiêu Quân lập tức phân phó.

Thu Phong sửng sốt, nhìn thấy hai vị Doãn thiếu gia đi theo phía sau tiểu thư, trong lòng có chút chần chờ. "Tiểu thư..."

"Đi giúp ta chuẩn bị chút điểm tâm cùng trà, một lát nữa ta hẳn sẽ cần." Cùng với cặp song sinh thảo luận xong, nàng phải cần bổ sung một chút đồ ăn.

"Vâng" Thu Phong buộc lòng phải nghe lời lui ra.

"Các người lại đây." Đợi nha hoàn lui ra sau, Đàm Chiêu Quân lập tức ngoắc hai huynh đệ, đem việc làm nàng bận rộn mấy ngày qua, bản thiết kế

cuối cùng đã được quyết định tốt đặt lên bàn.

Hai huynh đệ tiến lên, mắt nhìn không biết kia là bức vẽ gì, nghi ngờ nhìn nàng.

"Đây là cái quỷ gì vậy?" Doãn Thức Kiêu dẫn đầu kêu lên.

Doãn Thức Hoa cũng hỏi: "Người nói có việc là muốn chúng ta xem bức vẽ kỳ quái này à?"

"Không phải, là mời các người đến kêu quỷ." Nàng tức giận liếc nhìn hai người.

"Được rồi, là ta nói lỡ, xin hỏi Đàm cô nương bức vẽ này... có dụng ý gì?" Doãn Thức Hoa nhìn tỉ mỉ bức vẽ kỳ quái ... ghế dựa ... hẳn là ghế dựa đi, tuy rằng nó có nhiều hơn hai cái bánh xe thật to, phía trước còn có hai cái bánh xe nhỏ.

"Các người có biết thợ mộc nào có tay nghề tốt không? Ta muốn thử làm ra cái ghế kia."

Hắn càng nghi ngờ. "Người thì có, nhưng mà cái ghế này dùng làm gì?"

"Để cho Doãn trang chủ dùng."

"Cho đại ca?" Doãn Thức Kiêu kinh ngạc.

"Chỉ cần Doãn trang chủ ngồi trên cái ghế này là có thể hành động độc lập, các người không biết như vậy là rất thuận tiện sao?"

Hai huynh đệ nhìn nhau, không hẹn mà cùng bắt đầu xem kỹ bức vẽ cái ghế kỳ quái kia, càng xem lại càng thấy cách thức kia có thể làm.

"Việc tìm người sẽ do ta phụ trách." Doãn Thức Hoa lập tức nói. "Nhưng mà, ta nghĩ muốn thành hình khả năng có chút khó khăn, một ít chi tiết phải nhờ người đích thân cùng thợ mộc thảo luận."

"Ta biết." Nàng sáng khoái gật đầu đồng ý. "Người phải mất bao lâu mới có thể tìm được người?"

"Người thì có sẵn, nhưng trước hết phải cho bọn họ nhìn xem thiết kế, xem bọn hắn có năng lực làm hay không."

"Việc này là đương nhiên, bức vẽ này các người cứ lấy đi đi." Đàm Chiêu Quân đem bức vẽ cuộn tròn lại, giao cho hắn. "Ta hy vọng có thể hoàn thành trước khi ta cùng Doãn trang chủ thành thân."

"Ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng không dám cam đoan, dù sao thời gian không còn nhiều lắm." Hắn gật đầu, nhận lấy bức vẽ.

"Đợi chút." Doãn Thức Kiêu đột nhiên nâng tay ngăn bọn họ đang thảo luận lại. "Chuyện này đại ca biết không?"

Đàm Chiêu Quân lắc lắc đầu. "Chưa cùng Doãn trang chủ nhắc tới, thì sao?"

"Ta không cho rằng đại ca sẽ bằng lòng ngồi trên cái ghế kia đi khắp nơi."

Nàng nhíu mày. "Vì sao không muốn?"

"Lòng tự trọng của đại ca cực cao, ngồi trên cái ghế kia, không phải là chiêu cáo thiên hạ, huynh ấy là người tàn phế sao?"

"Ta sẽ giải thích, chỉ có điều ta xin hỏi Doãn Tam thiếu gia, toàn bộ Bích Liễu sơn trang, có ai không biết hai chân Doãn trang chủ bị phế?" Đàm Chiêu Quân ung dung hỏi lại.

Doãn Thức Kiêu nhất thời không nói gì được, quả thật tất cả mọi người đều biết.

"Ta lại xin hỏi, toàn bộ thành Hàm Dương, có ai cho rằng Doãn trang chủ hoàn hảo như trước đây?" Nàng lại hỏi.

Hắn lại không nói gì, sắc mặt càng khó nhìn.

"Tốt lắm, nếu thiên hạ đều đã sớm biết, xin hỏi, vì sao phải kiêng dè?" Đàm Chiêu Quân hai tay vòng ngực liếc nhìn hai người. "Dù sao các người chỉ cần theo lời của ta đi làm, phụ trách tìm được người có thể làm ra cái ghế kia là được, về phần Doãn trang chủ, ta một chút cũng không trông cậy vào các người, ta sẽ tự lo liệu."

"Tốt, người ta sẽ phụ trách tìm được." Doãn Thức Hoa gật đầu, đúng lúc dè lại dè dè kém chút nữa lại nổi giận. "Thức Kiêu, việc chuẩn bị hôn lễ giao cho đệ, chúng ta phân công nhau tiến hành."

"Đã biết." Doãn Thức Kiêu buộc phải thối mặt đáp ứng, nhìn Đàm Chiêu Quân. "Người thật sự không để ý hai chân đại ca bất động, hay là nghĩ bởi vì dù sao chỉ có ba năm, cho nên đại ca như thế nào cũng không sao cả?"

"Người muốn nghe lời nói thật hay nói dối?"

"Bây giờ không phải người đang nói lời vô nghĩa sao?" Hắn không kiên nhẫn quát.

"Nói thật, cả hai đều đúng." Nàng nhún vai.

"Cái gì cả hai đều đúng? Người đáp cho có lệ à!"

Nàng chặc một tiếng. "Nam nhân quan trọng là ... trong óc có gì, ta cự tuyệt điều kiện Doãn trang chủ đưa ra - gả cho người, lại cùng các người

thỏa thuận, đáp ứng gả cho Doãn trang chủ thì các người nên hiểu ta coi trọng là cái gì mới đúng." Nàng liếc xéo hăn, không quên thuận miệng lại chửi hăn. "Hơn nữa, dù sao ta cũng chỉ tạm thời là Doãn phu nhân, sẽ không nhất định phải để ý đến vấn đề này đi, đây chính là nguyên nhân ta nói là "cả hai đều đúng", bây giờ Doãn Tam thiếu gia đã hiểu ra chưa?"

"Ý của người là, nếu việc hôn nhân này là cả đời, người sẽ để ý?" Hăn nhú mày.

"Ai -" Đàm Chiêu Quân thở dài thật dài. "Ta nói là đúng, quả nhiên nam nhân quan trọng trong óc là có gì, ta không thể tưởng tượng được cuộc sống cùng nam nhân chỉ có tứ chi phát triển đầu lại trống trơn, không cần nói cả đời hoặc là ba năm, ba ngày ta cũng chịu không nổi."

"Người, có gì thì nói thẳng, cứ thích quanh co là sao hả?" Doãn Thức Kiêu giận dữ cực độ.

"Thức Kiêu, Đàm cô nương có ý là, nàng sẽ không để ý." Doãn Thức Hoa vội vã lên tiếng, tránh cho Thức Kiêu bị mắng vẫn còn không tự biết.

"Ta không biết người tại sao muốn hỏi loại vấn đề này, chỉ hy vọng các người không cần có cái gì "phi phân chi tương" (không rõ nên nghĩ sai), nguyên tắc ta từ trước đến nay là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu có người không tuân thủ hứa hẹn mà nghĩ đến âm mưu, ta đương nhiên cũng không cần tuân thủ giữ thỏa thuận bí mật gì nữa phải không?" Nàng cười ngọt ngào. "Đến lúc đó... ta tin tưởng Doãn trang chủ cũng sẽ không muốn ta trả tiền, ta hăn là có thể lập tức không còn một khoản nợ nào, thân nhẹ nhàng mà về nhà."

"Đàm cô nương không cần uy hiếp chúng ta, chúng ta cũng không có làm cái gì." Doãn Thức Hoa cười đáp. Bởi vì chuyện tình cảm, căn bản người bên ngoài không nên nhúng tay.

"Ha ha, không có đương nhiên là tốt nhất." Nàng ý cười dạt dào, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn bọn họ."Được rồi, các người có thể đi, đều tự làm việc đi, đừng chậm trễ."

Doãn Thức Kiêu lại bị thái độ của nàng chọc giận, đang muốn há mồm trách cứ, lại bị nhị ca đứng lúc ngăn lại.

"Chúng ta đi đây." Hắc kéo đệ đệ rời đi rất nhanh.

Đến bên ngoài, Doãn Thức Kiêu mới thoát ra khỏi kiềm chế của hắc.

"Nhị ca! Huynh ngăn cản đệ làm gì?!"

"Bởi vì Đàm cô nương không biết vì sao lại đang nổi giận, đệ không phát hiện miệng nàng vẫn cười, giọng điệu thoải mái, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng đấy sao?"

"Đệ không chú ý, tuy vậy, chẳng lẽ huynh sợ nàng sao?"

"Không biết vì sao, chính là cảm thấy lạnh cả người, ánh mắt của nàng làm cho ta nhớ tới ánh mắt đại ca trước đây, khi tức giận chuẩn bị "đại khai sát giới", cho nên lập tức quyết định nếu tránh xa được liền nên tránh thật xa, chịu thiệt một chút cũng không sao cả." Doãn Thức Hoa lắc đầu. "Còn có, về sau đệ cũng đừng luôn cùng nàng gây khó dễ, nàng..."

"Đệ khi nào lại gây khó dễ cho nàng? Rõ ràng đều do nàng bắt đầu trước!"

"Ta biết, nàng cố ý khiêu khích đệ, nhưng đệ cũng đừng luôn gây ngốc nhảy vào cạm bẫy của nàng. Khi nào giận quá mà nói..., nên nghĩ đến đại ca đi, đệ hy vọng đại ca biết các người không hòa thuận sao?"

Lời này vừa nói ra, Doãn Thức Kiêu hơi nhếch môi, trầm mặc.

"Thức Kiêu, đệ không thấy là Đàm cô nương kỳ thật đều vì đại ca suy nghĩ sao?"

"Cũng bởi vì vậy vẽ bức thiết kế cái ghế kia sao?" Hắc hừ lạnh. "Có làm được hay không được còn là một vấn đề"

"Đệ cho là bức thiết kế này là tùy tiện vẽ sao?"

"Chẳng lẽ là hao hết tâm tư sao?"

Doãn Thức Hoa nhìn hắc, trong lòng đột nhiên có chút ý nghĩ giống Đàm Chiêu Quân, hắc cảm thấy tam đệ đầu vừa đụng đến nàng giống như liền biến thành khối rỗng, chỉ muốn cùng đấu với nàng, nhưng hết lần này đến lần khác luôn bị kích động đến nổi trận lôi đình.

"Đệ cho là nàng chỉ vẽ một bức vẽ này thôi sao? Đệ không phát hiện phía sau bàn có rất nhiều bức vẽ bỏ khác?" Doãn Thức Hoa bất đắc dĩ lắc đầu. "Nàng đưa cho ta bức vẽ này là bức thiết kế hoàn chỉnh cuối cùng, mấy ngày này nàng nhất định là vắt hết óc mới vẽ ra bức thiết kế cuối cùng này."

"Như vậy thì sao?"

"Đệ thật đúng là....." Đệ đệ của hắc thật sự biến ngu sao?" Ý của ta là, Đàm cô nương nếu đối đại ca vô tình, chỉ muốn vừa đến ba năm trả hết nợ nhẹ nhàng rời đi, căn bản không cần thiết hao hết tâm tư như vậy!"

Doãn Thức Kiêu cuối cùng lúc này mới hiểu được. "Huynh là nói... người kia thích đại ca?"

Vù - cuối cùng đã thông được đầu óc đáng chết của hắc.

"Ta nghĩ....." Doãn Thức Hoa nở nụ cười. "Tám chín phần là như vậy!"

Mà trong phòng -

Sau khi hai huynh đệ rời khỏi, nụ cười Đàm Chiêu Quân trên mặt phút chốc biến mất, tràn đầy vẻ lạnh như băng.

"Đáng giận!"

Sau khi nghe được hai huynh đệ nói chuyện với nhau đã ngấm ngấm kiểm chế sự tức giận, lúc này toàn bộ bộc phát ra.

Nàng - Đàm Chiêu Quân, chỉ là vật thay thế cho một bức tranh?

Tức là, Doãn Thức Câu bởi vì nàng giống mỹ nhân trong bức tranh mới thích nàng, căn bản không phải thích chính nàng?

Thật ra, xem cá tính nàng, đối với người không quan tâm tuyệt đối sẽ không để ý làm tâm tình của nàng dao động, theo lý thuyết, chuyện này nàng cũng nên không để ý mới đúng, việc hôn nhân này chỉ là một sự giao dịch, quan cái khi gió người chân chính trong lòng hẳn là ai, dù sao ba năm vừa đến nàng sẽ bước đi, không phải thật sự thích nàng ngược lại đối với nàng mới có vẻ có lợi.

Nhưng cố tình nàng vẫn tức giận, nhưng lại tức giận đến không nhẹ, phát hiện phần nộ của chính mình thì nàng mới cuối cùng nguyện ý thừa nhận, căn bản nàng đã thích Doãn Thức Câu rồi!

Cũng bởi vì như thế, nàng không thể thừa nhận chuyện mình là vật thay thế, hơn nữa chỉ là một bức họa, căn bản lửa giận này là càng không thể cứu vãn được!

Mỹ nhân trong tranh phải không? Nàng giống mỹ nhân trong tranh phải không?

Tốt lắm, nàng nhất định sẽ làm cho hẳn sâu sắc cảm nhận được, nàng cùng mỹ nhân trong bức tranh không giống nhau đến cỡ nào!

Chờ xem đi!

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 7.1

Doãn Thức Câu nhìn bức tranh mỹ nhân đang mở trên bàn, trong mắt nhìn thấy người nhanh nhẹn bay múa trong rừng Hạnh hoa, người trong óc nghĩ, lại là Đàm Chiêu Quân.

Nàng đã sáu ngày chưa bước vào Hạnh viện rồi, nói cách khác, hẳn đã sáu ngày không nhìn thấy nàng.

Chỉ thị cho Giang Dung đi mời nàng, cũng không có kết quả gì, tỳ nữ của nàng - Thu Phong nói, nàng mỗi ngày trời vừa sáng liền đi ra ngoài, bình thường đều đến trời tối đen mới trở về, hẳn để lại lời nhắn, cũng chỉ được hồi đáp nói nàng bề bộn nhiều việc.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể bất an một ngày lại một ngày, nghĩ là nàng không phải đã hối hận rồi chứ?

"Trang chủ." Giang Dung vội vã đến.

"Chuyện gì?" Doãn Thức Câu đem bức tranh mỹ nhân cuộn lại, đặt bức tranh vào trong một cái rương nhỏ, phủ một tấm vải lên, sau mới phân phó nói: "Đem cái rương cất đi."

Giang Dung tiến lên, đem cái rương chứa bức tranh cất vào vị trí lúc trước của nó rồi mới bẩm báo: "Trang chủ, Đàm cô nương đến đây."

Nàng đến đây!

Doãn Thức Câu vui vẻ, ngẩn cổ trông chờ, nhưng không thấy bóng dáng thướt tha kia.

"Ở đâu?" Hần vội hỏi.

"Ở... Võ đường." Giang Dung do dự nói. Võ đường là nơi trước kia trang chủ luyện võ, là tòa nhà cuối ở Hạnh viện, từ lúc trang chủ biết mình đã không còn luyện võ được nữa, cũng chưa từng ghé lại, cũng không có người dám đề cập nơi đây, sợ chạm đến chỗ thương tâm của trang chủ.

"Võ đường?" Hần kinh ngạc. "Nàng đi đến chỗ đó làm cái gì?"

"Tiểu nhân cũng không rõ, Đàm cô nương nói... mời trang chủ đến xem."

"Muốn ta đi qua?" Doãn Thức Câu nhú mày, biểu tình hơi trầm xuống. Nàng... muốn làm cái gì?

"Đúng vậy." Giang Dung đáp, lo lắng nhìn trang chủ.

"Giang Dung, người đi mời Đàm cô nương lại đây, nói ta có việc muốn nói với nàng."

"Việc này..." Giang Dung lộ ra vẻ mặt khó xử.

"Như thế nào?"

"Trang chủ, Đàm cô nương nói, trừ phi trang chủ tới võ đường trước, nếu không nàng sẽ không lại đây, còn nói... nàng ở võ đường chờ trang chủ trong thời gian một nén nhang, một nén nhang sau nếu trang chủ không tới, nàng liền rời đi."

"Rời đi?" Doãn Thức Câu chấn động. "Rời đi Hạnh viện? Hay là..." Hần hỏi không ra miệng, cũng không dám hỏi.

Giang Dung vội vàng nói rõ ràng. "Là rời đi Hạnh viện."

Hắn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà nghi hoặc trong lòng vẫn như cũ khó giải. Nàng rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Trang chủ, Đàm cô nương thật sự ở trước cửa võ đường châm một nén nhang, từ lúc tiểu nhân rời đó đến bây giờ, cũng được một khắc rồi, người... muốn đi không?" Giang Dung lo lắng hỏi.

Hắn muốn gặp nàng, khát vọng thấy nàng, hơn nữa mặc kệ nàng muốn làm cái gì, hắn tin tưởng nàng sẽ không có ý định dả thương hắn.

"Vì sao không đi?" Một khi nghĩ như vậy, Doãn Thức Câu lập tức quyết định. "Chuẩn bị một chút, chúng ta đến võ đường đi."

Giang Dung nhận lệnh, lập tức lấy ra một cái ghế dựa được chế mang trên lưng, đem chủ tử đặt lên ghế, ngồi xổm người xuống mang cả người và ghế lên lưng, hướng võ đường bước nhanh đến.

Đi vào cửa võ đường, quả thực thấy một nén nhang cắm ở trên mặt đất, còn thừa hơn nửa cây.

"Doãn trang chủ tới mau hơn so với ta dự đoán." Đàm Chiêu Quân đứng ở cửa, khóe môi nhếch lên cười yếu ớt. Còn tưởng rằng hắn cần một ít thời gian tự đấu tranh.

Doãn Thức Câu nghiêng đầu trông qua, mày hơi hơi chau lên. Mới chỉ sáu ngày không gặp, nàng vì sao trông gầy đi hẳn?

"Giang Dung, thả ta xuống." Hắn thấp giọng phân phó.

Đàm Chiêu Quân lắc đầu, xoay người liền đi vào cửa. "Không cần buông xuống, trực tiếp vào đi."

"Trang chủ?" Giang Dung hỏi ý tứ của chủ tử.

"Vào đi thôi!" Doãn Thức Câu lập tức nói, hoàn toàn đã quên cảm xúc "Thấy cảnh thương tâm".

Sáu ngày, đối với tương tư mà nói rất dài, nhưng trên thực tế cũng chỉ "mới" sáu ngày, cũng đã nhìn ra được nàng rõ ràng gầy yếu đi, nàng là làm sao vậy? Sáu ngày này nàng không ăn không uống sao?

Giang Dung nghe lệnh, đem Doãn Thức Câu tiến vào võ đường, vào cửa liền kinh ngạc cúi đầu nhìn một cái. Kỳ quái, như thế nào lại không thấy cửa? Hơn nữa khi nào thì nơi này được đặt thêm một tấm ván dốc?

Thấy hăn bất động, Doãn Thức Câu nghi hoặc. "Làm sao vậy?"

"Trang chủ, không thấy cửa đâu." Giang Dung theo thực tế mà bấm báo.

Doãn Thức Câu cúi đầu cũng thấy, cũng khẽ nhú mày. "Khi nào thì sửa?"

"Tiểu nhân cũng không rõ."

"Quên đi, vào trong trước đã."

"Vâng" Giang Dung cất bước đi vào võ đường, đang định hỏi Chiêu Quân chỉ định chỗ đem người đặt xuống.

Doãn Thức Câu ngẩng đầu nhìn người trong lòng, sáu ngày không thấy, tương tư như điên, nhưng là giờ phút này, trong lòng hăn bận tâm nhất, là vì sao nàng gầy yếu? Vì sao tiều tụy? Vết thâm trên mắt vì sao lại rõ ràng đến như thế?

"Đàm cô nương..."

Nàng nâng tay, ngăn hăn nói lại.

"Ta bây giờ đang giận Doãn trang chủ, không muốn nghe không muốn nói chuyện với chàng." Nàng thẳng thắn nói thẳng, quyết định phải tùy hứng, phải điêu ngoa, làm cho hắn thấy rõ ràng, nàng không phải mỹ nhân trong bức vẽ không có sinh mệnh, không có tính tình như đứa trẻ như vừa rồi!

Doãn Thức Câu chấn động, kinh ngạc khẽ nhếch miệng. Nàng không muốn nghe hắn nói, như vậy... hắn phải như thế nào để hỏi nàng "Vì sao lại giận mình"? Phải như thế nào để hỏi nàng "Ta đã làm sai cái gì"?

"Nàng gầy yếu đi rất nhiều, bị bệnh sao?" Cuối cùng cưỡng không lại quan tâm, hắn vẫn là lo lắng mở miệng hỏi.

Đàm Chiêu Quân trừng hắn. "Chàng không nghe thấy lời ta vừa mới nói sao?"

"Ta nghe thấy" tầm mắt của hắn vẫn là giằng co ở trên mặt nàng. "Đàm cô nương bao lâu không ngủ rồi?"

"Ta nói ta đang giận chàng, chàng không nghe thấy sao?!"

"Ta có nghe thấy." Hắn duỗi thẳng tay kéo cổ tay của nàng, đem nàng gần hơn, ngửa đầu nhìn nàng. "Nói cho ta biết, nàng sinh bệnh sao? Hay là đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái người này... Ha! Thật sự là....." Đàm Chiêu Quân rống to, nhưng rống lên một nửa thì nản lòng, rút tay về, dứt khoát ngồi xuống đất, giương mắt trừng hắn. "Xem ra căn bản chàng không để ý ta là tức giận cái gì." Nàng hai tay ôm ngực, cổ ý nói như vậy.

Quả thực, đáy mắt Doãn Thức Câu hiện lên một chút kinh hoảng.

"Đàm cô nương, ta thực để ý, nhưng ta càng để ý nàng có phải đã xảy ra chuyện gì hay không." Nâng tay mềm nhẹ đặt vào gương mặt của

nàng, ngón cái của hấn nhẹ nhàng xẹt qua vết thâm trên mắt nàng. "Nàng đã mấy ngày không có lấy gương soi mình? Có biết chính mình biến thành bộ dạng gì rồi hay không?"

"Rất xấu à? Làm bị thương mắt Doãn trang chủ phải không?" Nàng nhẹ nhàng mĩa mai.

Hấn nhíu mày, hai tay nâng mặt của nàng đem nàng gần hơn. "Ta xác định nàng thật sự đang giận ta."

"Ui! Chàng muốn vặn gãy cổ của ta à?" Đàm Chiêu Quân kháng nghị, hung hăng trừng hấn liếc mắt một cái. "Ta đương nhiên thật sự đang tức giận, chẳng lẽ chàng nghĩ rằng ta nói giỡn chơi hay sao?" Xoay người liếc một cái, nàng kéo tay hấn xuống, xoa xoa cổ. Đáng giận, hấn nhất định là cố ý!

Hấn hỏi, "Vì sao?" Nghĩ không ra khi nào thì mình chọc nàng không vui.

"Hừ! Không nói, chính chàng tự nghĩ đi!" Nhảy dựng lên, nàng xoay người bước ra xa.

"Đàm cô nương!" Doãn Thức Câu khẩn trương kêu, nghĩ nàng muốn rời đi, nhưng không có, hấn thấy nàng đi đến cách đó không xa, một vật dùng một tấm vải đang phủ lên trên nên không rõ là vật gì.

Đó là cái gì? Mới vừa rồi tất cả sự chú ý của hấn đều ở trên người nàng, không chú ý tới trong võ đường khi nào nhiều hơn vật kia.

"Ta muốn đưa chàng một món lễ vật." Đứng ở một bên, Đàm Chiêu Quân nghiêm túc nhìn hấn.

Hấn nhíu mày. "Đàm cô nương không phải đang giận ta sao?"

"Đây là hai việc khác nhau!" Trên mặt nàng vẻ hơi lúng túng, tiếp theo hung hăng trừng hăn. "Không cần chuyển hướng đề tài!"

Doãn Thức Câu nhin cười không được. Nàng... thật đáng yêu.

Lại chứng kiến nàng thay đổi tính tình cùng bộ dạng nhanh chóng, hăn phát hiện mình càng vui càng yêu nàng hơn.

"Đáng giận!" Nhìn hăn nở nụ cười, Đàm Chiêu Quân lại tức giận "Quả nhiên là một cây làm chẳng nên non." Nàng lăm bắm, nghĩ tức giận như vậy muốn cãi nhau đều thực không thú vị chút nào!

"Cho ta xem lễ vật nàng tặng cho ta đi, Đàm cô nương." Doãn Thức Câu mỉm cười nói.

Nàng đành phải không cam lòng gật đầu, lấy tay kéo mở tấm vải phủ.

Khi "Lễ vật" lộ ra thì Doãn Thức Câu lúc đầu có chút hồ nghi, nhưng sau khi cẩn thận xem kỹ, dần dần, mắt có chút hiểu rõ, đoán được mục đích sử dụng của "Lễ vật".

Vẻ mặt hăn nháy mắt lạnh đi.

"Giang Dung, trở về phòng." Hăn lạnh lẽo hạ lệnh.

Giang Dung lập tức tiến lên, công chủ tử lên, lo lắng liếc Đàm cô nương một cái, cũng đoán ra vật kia là dùng làm gì. Hăn thực kinh ngạc, Đàm cô nương lại muốn trang chủ ngồi lên vật kia đi chung quanh rêu rao, nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Ý định nhục nhã trang chủ sao?

"Đứng lại!" Đàm Chiêu Quân quát khê, giương mắt nhìn nam nhân ngồi ở lưng ghế. "Lễ vật này chàng không có quyền cự tuyệt nhận, nếu không... ta cũng không để ý tới chàng nữa!"

Doãn Thức Câu nhìn lại nàng, nỗi đau kịch liệt bị giấu dưới vẻ lãnh khốc.

"Giang Dung, còn đứng đó làm gì? Trở về phòng!"

"Dạ, trang chủ."

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 7.2

"Doãn Thức Câu!" Đàm Chiêu Quân bỗng kêu to, cứ như vậy trừng mắt nhìn hăn, vì tâm ý mình lại bị đối đãi như vậy, nhưng điều thật sự làm nàng thương tâm là vì hăn không đếm xỉa đến uy hiếp của nàng.

Hăn căn bản không cần nàng để ý hay không để ý tới hăn, bởi vì nàng chẳng qua chỉ là vật thay thế, vật thay thế của một bức tranh mỹ nhân, chính xác là vậy...

Trước mắt dần dần biến thành một mảnh mơ hồ, lúc mờ lúc rõ, nước mắt nàng không tự giác cũng rơi như mưa, chính là cố chấp mở to mắt, nhìn thẳng cặp mắt nguội lạnh kia cho đến khi bọn họ ra khỏi võ đường.

Vô lực ngã ngồi trên mặt đất, nàng che mặt cúi đầu khóc lớn.

Nước mắt của nàng hòa tan tường thành nguội lạnh của hăn, tiếng khóc thương tâm kia đánh tan tự tôn cao vợi của hăn.

Doãn Thức Câu nhắm mắt lại, than khẽ.

"Giang Dung."

Giang Dung dừng bước lại, trong tai cũng nghe thấy tiếng khóc từ trong võ đường truyền đến.

"Đưa ta vào trong." Hăn không thể chịu đựng được việc làm nàng thương tâm như vậy, buộc lòng phải áp chế cảm xúc tự ti trong lòng.

Giang Dung lĩnh mệnh, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. "Dạ, trang chủ."

Lại bước vào võ đường, hần theo bản năng bước nhẹ chân, cách Đàm Chiêu Quân khoảng hai bước thì đem chủ tử đặt xuống, từ đầu tới đuôi Đàm Chiêu Quân vẫn chưa phát hiện, chỉ che mặt khóc nức nở.

Doãn Thức Câu vậy tay, ý bảo hần lui xuống trước đi, nhìn người trước mắt ngồi dưới đất che mặt khóc thương tâm như vậy, trong lòng hần thật là tự trách, hần bởi vì tự tôn... Không, là tự ti, hần bởi vì tự ti, lại lựa chọn làm tổn thương nàng!

"Đừng khóc." Hần thấp giọng mở miệng.

Đàm Chiêu Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn người chẳng biết lúc nào lại quay về.

"Chàng..." Nàng nghẹn ngào, "Chàng... không phải... đi rồi sao?"

"Nàng đang khóc ở đây, ta đi như thế nào được?" Doãn Thức Câu nâng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng.

"Ta nói... chàng đi rồi, sẽ không để ý chàng nữa, nhưng... chàng vẫn...cứ đi..." Nàng thương tâm lên án.

"Là ta không đúng, phá hư tâm ý của nàng." Lau không hết càn làm nàng rơi nước mắt nhiều hơn, hần cực kỳ đau lòng. "Đừng khóc, ta không đi đâu hết, nàng muốn đưa ta lễ vật, ta nhận, nàng đừng khóc nữa."

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân quỳ lên, ôn nhu nâng hai gò má của hần, một đôi mắt ửng hồng chăm chú nhìn thẳng vào mắt hần.

"Chàng cảm thấy, ta đưa lễ vật này là để nhục mạ chàng sao?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

Hần lắc đầu, "Nàng sẽ không như vậy." Điểm ấy hần không chút nghi ngờ.

"Chàng biết ta sẽ không như vậy, nhưng vẫn cảm thấy bị sỉ nhục, phải không?"

Nhẹ nhàng kéo tay nàng xuống, nắm trong tay, hấn cúi đầu, ôn nhu vuốt ve.

Đó chính là vấn đề của hấn, bởi vì hấn tự biết xấu hổ, khi ngồi ở trên ghế bình thường, cho dù hành động bất tiện, nhưng bên ngoài hấn vẫn giống người thường, chỉ khi nào ngồi trên cái ghế kia, giống như nói người trong thiên hạ rằng hấn là người tàn phế, đem phần tự ti nhất của chính mình lộ ra...

"Doãn Thức Câu, nhìn ta!"

Hấn từng chút, chậm rãi ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt nàng. Chỉ có nàng, dám đối với hấn vô lễ như vậy, hơn nữa đúng lý hợp tình kiêu ngạo như vậy.

"Chàng nghe rõ ràng cho ta, không ai có thể nhục nhã chàng, có thể nhục nhã chàng, chỉ có chính chàng thôi." Đàm Chiêu Quân nghiêm túc nói: "Hai chân tàn thì thế nào? Thực mất mặt sao? Phải cam chịu, bản thân chỉ được ở trong phòng không thể gặp người sao?"

"Đàm cô nương..."

Một tay nàng chạm nhẹ vào môi của hấn.

"Hiện tại ta không muốn nghe chàng nói, chàng ngoan ngoãn nghe cho ta! Ta cho chàng biết, về sau ta muốn cuộc sống như thế nào." Nàng nghiêm túc nhìn hấn.

"Về sau, ta muốn cùng chàng chơi cờ, vẽ tranh; ta muốn cùng chàng xem sổ sách công văn buôn bán, chàng dạy ta làm ăn buôn bán như thế nào; khi ta muốn giáo huấn hai đệ đệ không ra gì kia của chàng thì chàng phải

ủng hộ ta, cùng ta đứng trên một trận tuyến; chàng không thể luyện võ, có thể dạy ta, ta sẽ luyện, về sau ta sẽ bảo vệ chàng; ta còn muốn chàng phân ra hơn phân nửa công việc cho đệ đệ chàng, dành ra nhiều thời gian theo ta tản bộ, ngắm hoa, đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh), còn muốn cùng ta ra phố, tham gia chương khánh (các lễ hội quan trọng như lễ thành lập, chúc mừng, ...), cho dù là tết đầu năm hay tết hoa đăng, tết đầu mùa, đoàn ngộ hay đua thuyền rồng, lễ Vu Lan, lễ thần linh, Trung thu ngắm trăng, ..., ta đều không cho chàng bỏ qua, trừ phi ta lười xuất môn."

Doãn Thức Câu trong lòng chua xót, hốc mắt có chút nóng lên, nàng vừa nói, trong đầu hần liền nghĩ đến hình ảnh kia, nếu có thể làm được thì thật hay bao nhiêu, nếu sớm gặp được nàng, trước khi mình bị phế, hần nhất định sẽ không chút do dự cùng nàng làm bất cứ việc gì nàng muốn, nhưng bây giờ... đã quá muộn.

"Không cần nói chàng làm không được!" Nàng vừa lớn tiếng quát, đứng lên, đi đến mở ra ghế có bánh xe kia, đem nó đưa đến trước mặt hần. "Có nó, chàng sẽ làm được!"

Doãn Thức Câu trừng mắt nhìn cái ghế, giống như nó là vật quái dị có thể ăn thịt người, thân mình căng thẳng, không thể nhúc nhích, ngay cả hai tay cũng không thể duỗi ra được.

"Thức Câu." Nàng mềm mỏng khẽ gọi tên hần.

Cả người hần chấn động, giương mắt nhìn nàng, rõ ràng thấy mắt nàng đầy vẻ ôn nhu.

"Ta hy vọng nhất là thời điểm chúng ta báỉ đường, chàng có thể "chính mình" cùng ta báỉ đường." Nàng hướng hần vươn một bàn tay, ôn nhu nói nhỏ, "Thử cho ta xem, được không?"

Mình và nàng báỉ đường, ngồi trên cái ghế kia?

Trùng mắt nhìn cái ghế quái dị kia, lại nhìn thấy tay nàng vươn đến trước mặt hắn, Doãn Thức Câu đột nhiên híp mắt lại, thấy tay nàng từ lòng bàn tay đến đầu ngón tay đầy các vết thương nhỏ.

"Có chuyện gì xảy ra với tay nàng?" Hắn bắt lấy tay nàng, vội vàng hỏi.

Nàng cố tình bình thản nói không kiêng dè. "Có chút chi tiết thợ thủ công không biết xử lý như thế nào, chỗ máu chốt là ý tưởng của ta, bản thiết kế là do ta vẽ, chỉ có ta biết chính xác là như thế nào, cho nên ta cùng bọn họ nghiên cứu, tự hỏi làm như thế nào, những thứ này là do không cẩn thận để các mảnh gỗ quẹt làm cho bị thương."

"Vì ta..." Hít một hơi thật sâu, Doãn Thức Câu cố đè xuống sóng nhiệt xông lên hốc mắt, lại kiềm chế không được lòng tràn đầy kích động.

Hắn đã đoán được nàng vì sao gầy yếu tiêu tụy, vì sao vẻ mặt mệt mỏi, đã nhiều ngày nàng là đi sớm về trễ, mất ăn mất ngủ vì hắn làm cái ghế này có thể làm cho hắn hành động tự do, mà ngay cả cửa võ đường cùng sườn dốc, cũng đều là mới được sửa lại để cho hắn ngồi trên cái ghế kia có thể tự do ra vào.

"Đứa ngốc, liên vì ta, hao hết tâm tư như vậy, nàng thật sự... thật là ngốc..."

"Mới không phải vì chàng đâu!" Hường hắn nhăn cái mũi, nàng ngồi lên cái ghế có bánh xe, chuyển động bánh xe, ở bốn phía hắn chuyển vài vòng, lại dùng thành quả hai ngày này luyện tập, đến tại chỗ xoay quanh, sau đó không sai chút nào đứng ở trước mặt hắn.

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn nàng kiểm soát cái ghế một cách lưu loát, không nghĩ tới ghế này có thể chuyển động trôi chảy như vậy.

"Ta là vì chính ta, ta không phải đã nói muốn chàng theo giúp ta làm rất nhiều việc sao?" Nàng nở nụ cười, đứng dậy đem ghế có bánh xe đến bên cạnh hắn."Thử cho ta xem, được không?"

Nhìn cái ghế một hồi, hắn mới khàn giọng nói: "Ta không biết ngồi lên như thế nào."

"Việc này đại khái cần luyện tập, nhưng bây giờ..." Nàng dừng lại, giương mắt nhìn hắn. "Ta gọi Giang Dung vào, có thể chứ?"

Hít sâu vài hơi, Doãn Thức Câu mới chậm rãi gật đầu.

Đàm Chiêu Quân vui sướng, xúc động giương tay ôm lấy hắn, gập đôi mắt kinh ngạc của hắn mới đỏ mặt buông ra, chạy đến cửa gọi người vào.

Nhìn bộ dáng nàng cao hứng, giấy dựa trong lòng Doãn Thức Câu đột nhiên tiêu tán hết, nghĩ bộ dạng nàng mới vừa rồi linh hoạt kiểm soát chuyển động ghế, không tự chủ được trong đầu hiện lên cảnh tượng hắn và nàng cùng nhau tản bộ, ngắm hoa, đập thanh, cùng làm nhiều chuyện tốt.

Trong lòng hắn bắt đầu có chờ mong. Không phải không khả năng, phải không?

Bích Liễu sơn trang gần đây bốn phía tu sửa, ngày đêm đầy nhanh tốc độ, đem tất cả cầu thang và chướng ngại nơi bậc cửa loại bỏ, không phải chỉ đổi thành bằng phẳng mà hơn nữa tạo thành sườn dốc nhẹ, thuận tiện để trang chủ "Tòa giá" (ngồi điều khiển) đi chung quanh, mà nơi đầu tiên hoàn thành chính là Hạnh viện cùng Hà viện.

Chuyện thành thân đồng thời cũng được chuẩn bị bưng bưng khí thế, nghe nói, chờ ngày sơn trang tu sửa hoàn thành cũng chính là ngày trang chủ thành thân.

Vì thế, mọi người đều vội loay hoay sút đầu mẻ trán, ngay cả Đàm Chiêu Quân cũng không ngoại lệ, bởi vì nàng phải đi khắp sơn trang, ghi lại tất cả những chỗ cần chỉnh sửa, dẫn đo suy tính một chút, phụ trách vẽ ra thiết kế.

Bề bộn nhiều việc, nhưng luôn luôn có lúc kết thúc, tựa như hiện tại.

Chỗ cuối cùng trong bức tranh đã hoàn thành, Đàm Chiêu Quân quăng bút, đứng lên, cả người ngã lên giường êm bên cửa sổ.

"Ta mệt chết đi được, mệt mỗi quá mệt mỗi quá nha!" Nàng ghé vào trên giường hét lớn. "Thu Phong, giúp ta xoa bóp một chút, cổ của ta giống như muốn đứt ra rồi."

"Tiểu thư, người vẽ suốt một đêm nha, thậm chí ngủ cũng không ngủ, không mệt mới là lạ đó." Thu Phong lăm bầm, đi đến trước giường mát xa cho chủ tử.

"Ta muốn hoàn thành nhanh một chút!"

Thu Phong giễu cợt. "Nhanh chút để đi tìm Doãn trang chủ, phải không?"

"Đúng vậy!" Nàng thành thật thừa nhận.

"Tiểu thư, nếu người thật sự lén lén lút lút lập gia đình như vậy, lão gia nếu biết nhất định sẽ rất đau lòng." Thu Phong thở dài.

"Có biện pháp nào đây, hiện tại cha ta đang trong đại lao mà!" Nàng đáp lời, lực đạo mát xa vừa vặn, làm nàng thoải mái nhắm mắt lại.

"Vậy cũng nên chờ cứu lão gia rồi sau mới thành thân cũng được mà. Cần phải vội vã như vậy, nhất định phải lập tức thành thân sao?" Nàng thật

sự không hiểu nổi, làm sao phải quyết định nhanh như vậy, tuyệt không giống Tam tiểu thư.

Từ từ nhắm hai mắt, nàng ngừ điệu chuyển trầm. "Thu Phong, chuyện này người không cần nhiều lời."

"Nhưng tiểu thư, Thu Phong rất lo lắng. Từ sau khi đi vào Bích Liễu sơn trang, người cũng trở nên không giống Tam tiểu thư mà Thu Phong từng biết."

Đàm Chiêu Quân nghi hoặc, "Có sao?" Ngoại trừ trước mặt Doãn Thức Câu, nàng ngẫu nhiên sẽ cố ý bày ra mỹ mạo bên ngoài của mình, không biết chính mình có cái gì không giống mình. Còn nghiêm trọng đến không giống mình trước kia, quá khoa trương đi?

"Đương nhiên là có, trước kia Tam tiểu thư đối với nam nhân luôn chẳng thèm ngó tới, nhưng bây giờ lại mỗi ngày hướng Hạnh viện chạy đi, chủ động quần quít lấy Doãn trang chủ, còn thay hẳn làm nhiều chuyện như vậy, trước kia Tam tiểu thư căn bản không có khả năng vì một người nam nhân trả giá nhiều như vậy."

"Đó là bởi vì ta thích hẳn" Nàng thoải mái trả lời. Tuy rằng quần quít lấy Doãn Thức Câu là vì kế hoạch sẵn chông cần đến, nhưng chuyện khác, hoàn toàn là xuất phát từ thật tình của nàng, hoặc cũng có thể nàng đã thích hẳn trước khi tiến hành kế hoạch này rồi.

"Tiểu thư, người thật không e lệ!" Người nói mặt mũi không hồng, người nghe lại đỏ mặt.

"Đây là sự thật, có cái gì thật kinh khủng sao?" Đàm Chiêu Quân ách xì một cái. "Được rồi, ta ngủ một chút, người không cần ở lại chỗ này."

"Vậy Thu Phong xin lui xuống." Lấy chăn bông đắp cho tiểu thư xong nàng mới lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Không khí bay tới mùi hoa tự nhiên, Đàm Chiêu Quân dần dần ngủ say...

"Này! Nha đầu!" Đột nhiên, một tiếng kêu to khàn khàn truyền đến.

Nghe tiếng, Đàm Chiêu Quân đột nhiên mở mắt ra, buồn ngủ toàn bộ tiêu tán, nhanh chóng từ trên giường bò dậy, đã nhìn thấy trên bệ cửa sổ một... lão nhân.

"Quý Đầu Tử! Sao người lại ở chỗ này?" Nàng kinh ngạc kêu. "Oa! Da mặt người hôm nay thật đẹp nha! Nếp nhăn đều biến đâu hết, cả khuôn mặt tìm không thấy một chỗ nhăn nha!" Nàng tỉ mỉ xem xét da mặt kia.

Quý Đầu Tử thật ra là tên hiệu nàng đặt cho hắc, ai bảo lúc trước hỏi hắc xưng hô như thế nào, hắc nói không nhớ rõ, dù sao bất kể là thật sự không nhớ rõ, hay là không muốn nói cho nàng biết cũng không quan hệ, chỉ là một cái xưng hô thôi, vậy đặt một cái là được.

Mà sở dĩ nàng gọi hắc là Quý Đầu Tử, cũng không quan hệ tuổi tác, mà là bởi vì hắc luôn lấm la lấm lét, luôn thích bày ra mưu ma chước quỷ.

"Người vào bằng cách nào? Thủ vệ Bích Liễu sơn trang coi như không tệ nha! Người không có bị người ngăn lại sao?"

"Làm ơn, Quý Đầu Tử ta là thần thánh phương nào, những tiểu quỷ đó ngay cả bóng dáng ta cũng không nhìn thấy." Quý Đầu Tử hừ lạnh nói, rất là oai.

"Phải rồi phải rồi, ngài thần công cái thế, thiên hạ đệ nhất, được rồi chứ?" Đàm Chiêu Quân đáp có lệ, tuyệt không tin tưởng, bởi vì ngoại trừ khinh công, nàng chưa từng gặp qua Quý Đầu Tử dùng qua võ công gì, nhưng thật ra dịch dung thuật số một. "Người đến tìm ta?"

Quỷ Đầu Tử búng lên trán nàng một cái: "Vô nghĩa, không tìm người thì ta đến đây làm gì?"

"Rất đau nha!" Đàm Chiêu Quân sờ trán kháng nghị. "Người tìm ta làm gì?"

"Nghe nói người phải lập gia đình?"

"Tin tức của người thật đúng là nhanh nha, sao người biết là ta?" Nàng còn tưởng rằng người ở bên ngoài chỉ biết là Doãn Thức Câu muốn thành thân mà thôi.

"Vốn không biết, bên ngoài chỉ truyền nói Bích Liễu sơn trang trang chủ muốn thành thân thôi, nhưng mà hiện tại ta đã biết." Hắc cười gian nói.

Đàm Chiêu Quân xoay người liếc một cái. "Cho nên?"

"Người đã sắp trở thành trang chủ phu nhân, còn nợ ta một cân trà Vân Đình đó!"

"Thì ra là đến đòi nợ" Nàng thở dài. "Được rồi, buổi tối hãy tới lấy" Xem ra phải tìm Doãn Thức Câu một chuyến mới được.

"Hả? Nha đầu, người thành thân là vì trả nợ sao?" Quỷ Đầu Tử đột nhiên hỏi.

"Lúc đầu là vậy, nhưng hiện nay không phải!" Nàng cũng không giấu diếm, nàng cùng Quỷ Đầu Tử là anh em kết nghĩa, thỉnh thoảng cùng nhau lập mưu chơi đùa, nhưng rất ít giấu diếm đối phương.

Quỷ Đầu Tử hì hì cười. "Vậy sao, nha đầu thích người ta."

"Đúng vậy, không được sao?"

"Được chứ, đương nhiên được, tiếp tục cũng không sao, nhưng thật ra tướng công tương lai của người suy cho cùng có được không vậy?" Nói xong lời cuối cùng, hắc lại bắt đầu có giọng điệu đùa cợt.

"Nghe nói là được, nhưng vẫn phải đợi đêm động phòng hoa chúc mới biết được." Xong pha giang hồ đã lâu, nàng đối với lời này đã sớm thờ ơ. "Người muốn ở Hàm Dương chơi bao lâu? Có muốn ta gọi người chuẩn bị phòng cho người ở lại hay không?"

"Không cần chuẩn bị phòng, ta quen lấy trời làm nhà, chờ lấy được trà Vân Đình, uống xong rượu mừng của người sẽ đi." Quý Đầu Tử vội khoát tay cự tuyệt.

"Được rồi." Đàm Chiêu Quân cũng không miễn cưỡng hắc. "Bên cạnh ta hiện không có ai thân thích, có người ở đây, ta cũng cảm thấy an tâm."

"Xú nha đầu, người đừng hại ta phải khóc đó!" Quý Đầu Tử giả bộ xoa xoa cái mũi. "Quên đi quên đi, tiếp đón đã xong, ta đi thôi!" Nói vừa xong, nhanh như chớp, người đã không thấy đâu.

Trừng mắt nhìn, Đàm Chiêu Quân thở dài một hơi, một lần nữa lại nằm xuống giường, nhưng buồn ngủ đã sớm mất hết.

"Quên đi, đi Hạnh viện."

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 8.1

"Ta muốn một cân Trà Vân Đỉnh." Vào Hạnh viện, Đàm Chiêu Quân liền đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát nói.

Doãn Thức Câu đang cúi đầu phê duyệt sổ sách, nghe tiếng, chỉ gật gật đầu, liền mở miệng phân phó Giang Dung.

"Giang Dung, đi lấy một cân trà Vân Đỉnh lại đây."

"Trang chủ, tiểu nhân lại chỗ tổng quản lấy được không?" Bởi vì trà Vân Đỉnh ở chỗ tổng quản là loại kém nhất nhưng đương nhiên so với các loại trà khác, trà Vân Đỉnh này vẫn còn hơn rất nhiều.

"Không cần, lấy ở chỗ ta."

Đàm Chiêu Quân tò mò. "Như thế nào? Trà Vân Đỉnh cũng có phân biệt sao?"

"Chỗ Trang chủ là xuân trà của năm nay, chỗ tổng quản đều là hạ trà, còn lại chỗ Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia là đông trà."

"Vậy thu trà đâu?" Nghe nói Trà Vân Đỉnh là một năm bốn mùa đều có thể thu hoạch.

"Thu trà dùng để lễ tặng, đã sớm không còn."

"Oh, thì ra là vậy!" Kỳ thật vừa nghe như vậy, đại khái nàng đã hiểu là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cố ý hỏi.

"Cấp bậc Trà Vân Đình chia làm bốn loại, cao cấp nhất chính là xuân trà, sau là đông trà, sau đó là thu trà, cuối cùng là hạ trà." Giang Dung thật thà cứ ào ào giải thích.

"À! Cho nên ta chỉ xứng uống hạ trà, ý tứ người là vậy phải không?" Nàng cười mị mị xoa nắn ngón tay.

"Ờ..." Giang Dung nhất thời nghẹn lời, nhận được ánh mắt "đáng đời" của chủ tử, lại khóc không ra nước mắt. "Tiểu nhân... đi lấy trà, xuân trà." Nói xong, nhanh chân chuồn mất.

"Trực tiếp mang đến Hà viện, để trên bàn ta, cảm ơn." Đàm Chiêu Quân gọi với theo bóng lưng của hắn.

"Vâng!" Giang Dung hô đáp lại, người đã đi được một đoạn khá xa.

"Hi hi." Đàm Chiêu Quân thấy thế, nhin cười không được. Hừ hừ, hừ chết người!

"Giang Dung không có ý tứ kia, bởi vì sản lượng trà xuân cho tới nay đều rất ít, cho nên chỉ có ở chỗ ta."

"Ta biết hắn không ý tứ này." Nàng cũng không có tức giận, chỉ muốn trêu hắn một chút thôi. "Sản lượng xuân trà năm nay bao nhiêu?" Sản lượng ít nhưng cũng có chừng trăm cân đi?

"Tám cân."

"A?" Nàng vốn tưởng rằng mình nghe lầm, gặp Doãn Thức Câu cười yếu ớt gật đầu, mới xác định không có nghe sai. "Ít như vậy? Vậy chàng hỏi cũng không hỏi đưa một cân cho ta?!"

"Không cần thiết hỏi, nàng muốn thì cứ lấy, không sao." Hắn tâm tình tốt cười nói.

Nhìn hắn như vậy, ngược lại Đàm Chiêu Quân cảm thấy thật có lỗi, chủ động đem dụng ý nói cho hắn biết. "Ta là muốn tặng cho một anh em kết nghĩa của ta, võ công của ta là do hắn dạy."

"Là sư phụ nàng?"

"Không phải, không báỉ sư, hắn cũng chỉ dùng đầu lưỡi dạy ta mà thôi." Cho nên nàng mới nói chưa thấy qua võ công của hắn.

"Không sao, nàng muốn đưa, chắc phải có lý do."

"Chàng đã nói như vậy, ta cũng không khách khí." Nàng cười nhìn hắn. "Chàng đối với ta thật tốt."

Doãn Thức Câu cười với nàng, lại tiếp tục cúi đầu xem xét sổ sách buôn bán.

Tay chống cằm, nhìn hắn chăm chú bận rộn, không biết qua bao lâu, Đàm Chiêu Quân dần dần cảm thấy nhàm chán.

"Nghe nói Hoa vương hoa mẫu đơn ở trong vườn Mai trang hôm nay nở hoa rồi."

"Phải không?" Doãn Thức Câu thuận miệng đáp, một quyển sổ buôn bán đã được xem xong đặt xuống một bên, lại lập tức cầm một quyển khác, nhưng chưa kịp mở ra đã bị một cánh tay mảnh dẻ xinh đẹp đoạt lấy.

"Chiêu Quân?"

"Thức Câu, chàng có phải đã quên ta còn giận chàng hay không?" xếp lại quyển sổ vứt xuống một bên, nàng trừng hắn.

"Giận ta?" Doãn Thức Câu rất kinh ngạc. Vừa rồi không phải đang vui vẻ sao? Không phải nàng vừa nói "Chàng đối với ta thật tốt", bỗng dưng vô duyên vô cớ lại tức giận? "Vì sao?"

"Giỏi! Chàng căn bản không nghĩ ra ta tức giận cái gì đúng hay không?" Đàm Chiêu Quân lập tức trở nên giận dữ. "Ngày đó ở vô đường, ta không phải đã nói muốn chính chàng nghĩ sao? Chàng căn bản không quan tâm!"

Hắn lúc này mới chợt hiểu hiểu ra. "Thì ra là giận vì chuyện kia! Nhưng ta nghĩ... đã không còn việc gì rồi mà."

"Làm sao có thể không có việc gì! Chàng đã giải thích với ta rồi sao? Không có phải không? Chàng căn bản ngay cả vì cái gì làm ta tức giận cũng không biết!" Nàng hai tay vòng ngực, mặt phồng lên vì giận dữ.

Hắn có chút đau đầu. "Chiêu Quân, nàng cứ trực tiếp nói cho ta biết chuyện gì chọc giận nàng tức giận, không phải được rồi sao?"

"Không cần, chính chàng nghĩ xem chàng làm chuyện gì có lỗi với ta, tự mình nói ra." Nàng cố ý không nói, chính là rút bút trên tay hắn vứt xuống một bên. "Hiện tại, ta muốn đi Mai trang ngắm mẫu đơn."

"Ta phái hai gã hộ vệ cùng đi với nàng"

"Không, ta muốn chàng đi với ta."

Trên mặt Doãn Thức Câu hiện lên một tia khó xử.

Nàng thở dài: "Chàng vẫn không muốn ra ngoài sao"

"Không phải. Đúng vậy, mặc dù có chút nhút nhát, nhưng ta đã hứa với nàng nhất định sẽ làm." Ở trước mặt nàng, thừa nhận chính mình sợ sệt chỉ là một chuyện tự nhiên. "Nhưng thật sự ta phân thân không được, chờ ta xử lý xong công việc, chúng ta mới đi được không?" Hắn bất đắc dĩ nhìn một cái bàn đầy sổ sách.

"Không được." Nàng lập tức phủ quyết."Trừ phi đem việc làm ăn của Bích Liễu sơn trang bỏ đi, nếu không công việc của chàng vĩnh viễn đều làm không xong."

"Ít nhất để cho ta đem công việc trên bàn này xử lý tốt trước..."

"Đến lúc đó trời đã tối đen, ngắm hoa gì nữa!" Đàm Chiêu Quân cản môi, đột nhiên linh quang chợt lóe."Chỉ cần đem công việc trên bàn giải quyết xong, chàng sẽ theo ta ra ngoài phải không?"

"Ừ." Hắn gật đầu.

"Vây đơn giản!" Cười giảo hoạt, nàng lập tức quay đầu kêu to. "Giang Dung, đi tìm năm người lại đây." Một bên phân phó, một bên nàng cũng động thủ, liên tục rút ra mấy quyển sổ, xếp thành một đống đặt bên trái bàn.

"Dạ?" Vừa mới vào cửa Giang Dung nhìn phía chủ tử.

Doãn Thức Câu tuy rằng không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng vẫn gật đầu với Giang Dung, muốn hắn làm theo.

Đợi Giang Dung lĩnh mệnh đi ra ngoài tìm người, Doãn Thức Câu mới hỏi: "Chiêu Quân, nàng cần người đến tính làm cái gì? Bọn họ không có khả năng giúp ta phê duyệt các khoản sổ sách đó."

"Ta đương nhiên biết chuyện này, làm sao ta ngu đến như vậy được!" Đàm Chiêu Quân liếc hắn, thấy Giang Dung dẫn năm người bước nhanh gấp trở về, lập tức vui vẻngắc. "Toàn bộ các người lại đây, mỗi người chuyển một chồng, đem chúng trở về phòng ghi chép sổ sách giao cho Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia xử lý."

Doãn Thức Câu cuối cùng hiểu "Biện pháp giải quyết" của nàng.

"Chiêu Quân, Thức Hoa cùng Thức Kiêu bề bọn nhiều việc..."

"Nhưng không nhiều bằng chàng, hơn nữa bọn họ còn độc thân, không giống như chàng có vị hôn thê cần chăm sóc." Nàng đúng lý hợp tình chỉ huy người. "Chồng bên trái kia giữ lại, toàn bộ còn lại chuyển đi hết."

Vị hôn thê... Nghe nàng tự xưng như vậy, Doãn Thức Câu ánh mắt nhu hòa, biểu tình cũng mềm mỏng.

Nhìn trên bàn chồng chất như núi không đến ba lượt chuyển đi chỉ còn vài quyển nàng lựa ra, hắc nhin không được cười hỏi: "Cho nên, nhiều đó chính là công việc của ta hôm nay?"

"Đúng, chờ chàng theo ta ngắm hoa về, ta lại cùng chàng xử lý công việc." Đàm Chiêu Quân thực đầy nghĩa khí vỗ ngực.

Tưởng tượng Nhị đệ cùng Tam đệ thấy sổ sách này chuyển trở lại khi đó có thể sẽ có phản ứng gì, Doãn Thức Câu liền không nhin được muốn cười. "Thức Kiêu sẽ phát điên lên mất, ta nghĩ chúng ta nên nhanh chóng đi thôi."

"Giang Dung, nhanh chuẩn bị cho trang chủ." Đàm Chiêu Quân vui vẻ nhảy dựng lên, thấy Giang Dung vừa vặn trở về, lập tức phân phó."Ta cũng quay về Hà viện chuẩn bị, một khắc sau gặp tại cửa Hạnh viện."

"Được" Nhìn theo bóng dáng nàng nhảy nhót rời đi, Doãn Thức Câu lại không nhin được nở nụ cười.

Hắn biết hiện tại mỗi người đều vội vàng sút đầu mẻ trán, ngay cả nàng cũng giúp đỡ mọi người, đã nhiều ngày cùng hắn không đi ra khỏi cửa, mà phương thức hắn bồi thường cho nàng cũng chỉ là hết bận rộn công việc, cùng nàng chơi cờ.

Cũng bởi biết như vậy cho nên cho dù trong lòng hắn đối với ra ngoài vẫn cảm thấy không yên như cũ nhưng hắn vẫn đáp ứng nàng. Mà thấy bộ

dạng nàng vui vẻ, cho dù biết lần này ra ngoài chính mình sẽ trở thành tiêu điểm, thậm chí bị mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, hăn cũng không quan tâm.

"Trang chủ, tiểu nhân giúp ngài thay quần áo." Giang Dung đang cầm xiêm y, từ sau khi gặp chuyện không may, đây là lần đầu tiên trang chủ rời trang, ngay cả hăn cũng khẩn trương lên. "Trang chủ xin yên tâm, tuy rằng bên ngoài không giống trong sơn trang khắp nơi đều sửa lại sườn dốc, nhưng tiểu nhân cao lớn khí lực nhiều, cho dù gặp bất cứ cầu thang gì, tiểu nhân vẫn hoàn toàn nhấc ghế đưa lên được."

"Ừ, vậy làm phiền người, Giang Dung." Hăn gật đầu mỉm cười. Kỳ thật Giang Dung vốn là hộ vệ của hăn, sau khi gặp chuyện không may Giang Dung vẫn luôn tự trách ngày ấy không ở bên cạnh hăn, cho nên kiên trì ở lại làm người hầu của hăn, bắt đầu chăm lo cuộc sống hàng ngày của hăn, đối với Giang Dung mà nói, thật sự là đại tài tiểu dụng (khả năng nhiều nhưng chỉ sử dụng một ít thật là lãng phí). "Đợi lát nữa Thức Kiêu chắc sẽ đi qua, động tác chúng ta nhanh lên một chút."

Không đến một khắc, một hàng bốn người gặp nhau ở cửa vào Hạnh viện, chậm rãi từ cửa sau chuồn mất.

Cùng lúc đó, trong phòng ghi chép sổ sách đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó Doãn Thức Kiêu vọt ra, hướng Hạnh viện bay vút đến.

Chỉ tiếc, chậm một bước, Hạnh viện đã là vườn không nhà trống, không thấy bóng dáng một ai.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 8.2

Hắn lập tức lại xông tới Hà viện bên cạnh, cũng không thấy Đàm Chiêu Quân cùng tỳ nữ của nàng.

Hắn nổi giận thuận tay chop một người hầu ở Hà viện. "Người đâu?!"

"Tam thiếu gia là chỉ... Đàm cô nương sao?" Tỳ nữ xác nhận.

"Vô nghĩa! Nàng đâu? Có phải Trang chủ cùng nàng ở một chỗ hay không?"

"Đúng vậy, mới vừa rồi Giang Dung phụ đẩy ghế có bánh xe cho trang chủ, Thu Phong cũng đi theo, Đàm cô nương thì ở bên cạnh trang chủ, hai người nắm tay nhau thật chặt!" Tỳ nữ nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, nhin không được che miệng cười, đã quên tình cảnh của mình có bao nhiêu nguy hiểm."Đàm cô nương nói Hoa vương Mẫu đơn ở Mai trang rất cực nở hoa rồi, cho nên vừa rồi bốn người bọn họ từ cửa sau ra ngoài, muốn tới Mai trang ngắm mẫu đơn."

Doãn Thức Kiêu nhất thời ngẩn ra. Đến Mai trang ngắm hoa?

Cho nên, đại ca ngồi trên ghế có bánh xe kia... ra cửa?!

Đàm Chiêu Quân à Đàm Chiêu Quân! Coi như người giỏi!

"Tốt! Doãn Thức Kiêu ta thật sự phục người rồi!"

Cho dù mùa mẫu đơn sắp kết thúc, nhưng khắp nơi hoa mẫu đơn vẫn còn nở rộ như cũ, trên đường các mỹ nhân người người đều cài hoa, ganh

đua sắc đẹp, cử chỉ đấu hoa này thật là thú vị.

Kết quả, bọn họ không đến Mai trang ngắm mẫu đơn mà lại đi dạo trên đường.

Trong dự đoán, vô số ánh mắt có tò mò có kinh ngạc phóng lại hướng bọn họ, tất cả đều hướng về phía Doãn Thức Câu đi lại mà xem, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy thứ này, hơn nữa có người nhận ra Doãn Thức Câu, vì thế bắt đầu có người xì xào bàn tán, chỉ trỏ.

Doãn Thức Câu vẻ mặt kiên cường không chút thay đổi, Đàm Chiêu Quân cố tình như là không thấy gì hết, một tay lôi kéo tay hắn, thật vui vẻ thăm từng quây hàng, thỉnh thoảng hơi gập người hỏi ý kiến của hắn, nàng cười tươi xinh đẹp, bộ dáng cùng đôi mắt đẹp đầy trông đợi dần dần hấp dẫn những ánh mắt hiếu kỳ rời khỏi người Doãn Thức Câu, tình huống này làm cho hắn rất cục tháo buông lỏng một chút.

"Ai nha! Đây không phải Thức Câu hiền chất sao?" Đột nhiên, một thanh âm vang dội truyền đến, ngay sau đó một người đàn ông trung niên gạt đám người hai bên đi đến trước mặt bọn họ. "Hiền chất, đúng là người!"

Vẻ mặt Doãn Thức Câu vừa mới buông lỏng lập tức lại trở nên cứng nhắc.

Thanh âm căng thẳng, hắn khách khí chấp tay làm lễ. "Tư Mã tiên bối."

Tư Mã? Đàm Chiêu Quân chau mày, nghe có vẻ quen tai.

"Đã lâu không gặp người, từ..." Tư Mã Thịnh mang vẻ mặt nhớ lại.

"Thức Câu, vị này là?" Đàm Chiêu Quân không nhanh không chậm ngắt lời người mới tới đang chuẩn bị bắt đầu nói "Nhớ năm đó".

"A? Cô nương này..." Tư Mã Thịnh lúc này mới chú ý tới nữ nhân đứng ở bên cạnh, vốn khi bị ngắt lời đang rất không cao hứng nhưng khi chăm chú nhìn lên, thật giật nảy mình! Làm sao lại có cô nương đẹp như vậy, dù cho kiến thức hần rộng rãi, mỹ mạo giống như vậy vẫn hiếm thấy nha.

"Tư Mã tiền bối, vị này là hôn thê của văn bối; Chiêu Quân, vị này là Tư Mã tiền bối, Tư Mã phủ là võ lâm danh môn thế gia, đối với giang hồ võ lâm có cống hiến rất nhiều." Doãn Thức Câu giới thiệu hai người với nhau, vẻ mặt khẩn trương có chút hòa hoãn trở nên tương đối tự nhiên.

"Vị hôn thê" ba chữ rơi vào trong tai mọi người, tiếng bàn luận xôn xao kia càng thêm vang dội.

"Vậy cũng thật là, không nghĩ tới hiền chất có thể có giai nhân này, thật sự đáng mừng." Tư Mã Thịnh cứng mặt nhưng lập tức lại khôi phục khuôn mặt tươi cười. "Đúng rồi, buổi trưa ta ở Thụy Thăng tửu lâu bày biện mấy bàn tiệc rượu, mời hiền chất nhất định phải đến, rất hân hạnh được đón tiếp." Tư Mã mở to miệng mời, từ trong ngực rút ra thiệp mời đưa cho hắn.

Doãn Thức Câu nhìn thoáng sơ qua nội dung thiệp mời. "Thì ra là tiệc mừng Tư Mã tiền bối có thêm kim tôn (cháu trai), chúc mừng tiền bối."

"Ha ha, đứa con chẳng ra gì kia cuối cùng cũng làm được một chuyện cống hiến cho Tư Mã gia!" Tư Mã Thịnh ha ha cười không ngừng, theo vẻ mặt đó có thể nhìn ra được đây chỉ là lời nói khách sáo, người con "không ra gì" kia luôn làm cho hắn vô cùng hài lòng, vẫn rất lấy làm kiêu ngạo.

"Tư Mã tiền bối khách khí, theo phẩm chất bất phàm của Ấn huynh, Tư Mã tiền bối nên lấy làm kiêu ngạo mới đúng." Doãn Thức Câu cười nhạt đáp lời.

"Đâu phải, nếu không có sự cố kia, nhất định hiền chất so với Ấn nhi cũng có thành tựu, Ấn nhi cũng sẽ không có cơ hội cưới được Thủy Lăng..." Nói đến đây, biểu tình Tư Mã Thịnh đột nhiên có vẻ có chút xấu hổ, còn liếc Đàm Chiêu Quân một cái. "Không nói chuyện này, hiền chất nhất định phải tới biết không?"

"Đa tạ tiền bối, nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì hết, hiền chất không đến chính là xem thường ta!" Tư Mã Thịnh cường ngạnh ngắt lời của hắn.

"Việc này..." Doãn Thức Câu có chút khó xử, giương mắt nhìn vị hôn thê bên cạnh. Hắn thì không sao cả nhưng nếu nàng không bằng lòng, hắn cũng không muốn miễn cưỡng nàng. "Chiêu Quân?"

"Chàng làm chủ là được." Đàm Chiêu Quân lộ ra một cái mỉm cười xinh đẹp, nếu hắn sẵn lòng trước mặt mọi người tôn trọng nàng, nàng đương nhiên cũng sẽ cho hắn mười phần mặt mũi, hơn nữa...

Họ "Tư Mã", tên "Ấn", gọi lên trong trí của nàng, không phải là người cặp song sinh kia tức giận đến nghiến răng, nói chính xác là đối thủ một mất một còn của Doãn Thức Câu - Tư Mã Ấn đó sao?

Nếu nàng nhớ không lầm, vị tiền hôn thê của hắn gả cho người khác chính là Tư Mã Ấn.

Doãn Thức Câu chăm chú nhìn nàng, sau khi xác định nàng không có một chút miễn cưỡng mới gật đầu.

"Vẫn vậy rồi, cung kính không bằng tuân mệnh." Hắn hướng Tư Mã Thịnh chấp tay, nhận lời mời của hắn.

"Thật tốt quá, như vậy vào buổi trưa, tại Thụy Thăng tửu lâu, nhất định phải tới, người cùng Ấn nhi cũng đã rất lâu không gặp rồi, hôm nay

liền uống vài chén." Tư Mã Thịnh ha ha cười, sau vỗ vỗ vai hần mới cười lớn rồi đi.

Nhìn bóng lưng Tư Mã Thịnh, đáy mắt Đàm Chiêu Quân hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Ý trong lời nói của lão già kia làm nàng nghe xong rất không sáng khoái, cái gì gọi là "Nếu không có sự cố kia, nhất định hiền chất so với Ân nhi cũng có thành tựu"? Đây không phải muốn nói, nhi tử nhà hần so với Doãn Thức Câu là thành công sao?

Hừ! Đúng là một con cáo già!

Còn có, cái "Thủy Lăng" kia là vị tiền hôn thê của Doãn Thức Câu đúng không?

Bằng lời nói nửa chừng vừa rồi của con cáo kia mà nói..., nàng liền tin tưởng con cáo đó biết con của hần cưới vị hôn thê của "hiền chất" hần, như vậy cũng còn mặt mũi mời "hiền chất" đi uống rượu trắng tròn gì đó sao, rốt cuộc không biết hần đang tính làm gì nữa?

"Chiêu Quân, làm sao vậy?" Phát hiện nàng mặc dù vẫn duy trì mỉm cười, nhưng đáy mắt tựa hồ có chút không vui, Doãn Thức Câu săn sóc nói: "Nếu nàng không muốn đi, ta sẽ kêu Thức Hoa làm một cái lễ đi qua bồi tội, nàng không cần miễn cưỡng chính mình."

"Còn chàng?" Nàng hỏi lại, cúi đầu xem xét hần.

"Ta không sao cả, Tư Mã tiên bối là hảo hữu trước kia của cha ta, ta cùng Tư Mã Ân cũng là bằng hữu từ nhỏ đến lớn, nếu ra trang lại biết việc vui này, đi chúc một tiếng cũng là lễ nghi cần thiết." Hần nói tự nhiên không có một tia miễn cưỡng.

Đàm Chiêu Quân nhú mày nhìn hần, không nói.

"Làm sao vậy?" Hăn rốt cục phát hiện có gì không đúng.

"Chàng cùng Tư Mã Ẩn..." Nói một chút, phát hiện quanh mình tầm mắt tò mò dò hỏi, tất cả mọi người đều kéo dài lỗ tai muốn nghe bát quái mới nhất, mà nàng nhíu thành một đường chỉ nói: "Ta mệt mỏi, chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi một chút."

"Vậy đến Phẩm Hương phòng uống trà đi."

Một hàng bốn người tới cửa Phẩm Hương phòng làm ăn thịnh vượng, nhìn thấy cầu thang ở cửa vào cao, Giang Dung lập tức tính đem cả người và ghế nâng lên.

"Khoan đã!" Đàm Chiêu Quân ngăn lại hăn. "Người vào mời quản sự ra."

"Chiêu Quân?" Doãn Thức Câu cũng không hiểu.

"Lần này nghe ta." Nàng mỉm cười với hăn.

Giang Dung lập tức đi vào Phẩm Hương phòng. Chỉ trong chốc lát, quản sự Phẩm Hương phòng liền vội vàng vọt ra, phía sau còn đi theo vài người giúp việc, tất cả đều mang vẻ mặt kích động, vừa nhìn thấy người bên ngoài quả thật là trang chủ bọn họ, đôi mắt của người quản sự già lập tức hiện hồng.

"Trang chủ, thật là người. Tiểu nhân... tiểu nhân đã lâu không gặp người, người xem... tốt lắm, tốt lắm..." Thích quản sự kích động nói cũng nói không được đầy đủ.

"Thích lão, Thức Câu rất nhớ trà Mao Tiêm của người đó!" Doãn Thức Câu mỉm cười vuốt cằm.

Lời của hắc lập tức làm nước mắt Thích quán sự tuôn đầy mặt, một bên lau nước mắt, một bên vừa khóc vừa cười nói: "Hôm nay tiểu nhân sẽ vì trang chủ tự tay phao một bình Mao Tiêm, trà xuân năm nay vừa chế xong, vừa vận mời trang chủ đánh giá."

"Thích quán sự." Đàm Chiêu Quân rốt cục mở miệng.

Thích quán sự nghe tiếng, lúc này mới chú ý tới cô nương bên cạnh, này vừa thấy liền kinh ngạc nghĩ. "Này... vị này chính là phu nhân trang chủ tương lai?!"

"Đúng vậy, Thích lão, nàng chính là vị hôn thê của Thức Câu. Chiêu Quân, Thích lão là người chăm sóc ta từ nhỏ đến lớn, hắc phao trà là số một, lần khác mang chút Trà Vân Đình lại đây mời Thích lão phao một bình, nàng sẽ phát hiện so với trà mà nàng hiện nay đang uống ngon hơn gấp đôi."

"Ta rất chờ mong." Nàng ôn nhu cười yếu ớt, nhìn ra được Thích quán sự này đối với Doãn Thức Câu là thật tâm yêu thương tôn kính.

Nàng cúi đầu nhìn người bên cạnh, nhìn thấy hắc cũng vừa ngửa đầu cười với nàng, nàng hơi hơi đỏ mặt, vội vàng ngẩng đầu, nhìn tầm mắt hai người qua lại, Thích quán sự lộ ra tươi cười vui mừng.

"Thích quán sự, làm phiền người tìm hai tấm ván gỗ dài tựa vào trên cầu thang, để trang chủ thuận tiện ra vào."

"Sao?" Thích quán sự hồ nghi, lúc này mới thấy chủ tử nhà mình ngồi trên một cái ghế kỳ quái. "Thật là một cái ghế kỳ lạ, như vậy quả thật rất thuận tiện!" Thích quán sự một bên khen, một bên phân phó người giúp việc tìm tấm ván gỗ.

"Đây là phu nhân thiết kế cho trang chủ." Giang Dung đặc biệt nói.

"Sao? Là do phu nhân thiết kế?! Phu nhân, ngài thật sự quá lợi hại, quá thông minh!" Thích quản sự dốc sức tán thưởng, cũng theo sửa miệng xưng phu nhân.

Thu Phong nhin không được cũng bùng nổ."Tiểu thư là không ngủ không nghỉ mệt mỏi mấy ngày đêm, vẽ vài trăm bức vẽ, rốt cục cuối cùng mới hoàn thành đây." Những ngày kia làm nàng đau lòng muốn chết, nhưng tiểu thư cố tình không cho nàng nói.

"Thu Phong!" Đàm Chiêu Quân trừng mắt nhìn tỳ nữ liếc một cái.

Doãn Thức Câu nắm chặt tay nàng, nàng lập tức cúi đầu nhìn hăn trấn an."Mới không như Thu Phong nói khoa trương như vậy, đừng nghe lời nàng."

"Người ta mới không nói bậy đâu..."

"Người muốn ta đuổi người trở về sao?" Nàng nhẹ giọng uy hiếp.

Thu Phong mím môi, không dám nói nữa.

"Đến đây đến đây, tấm ván gỗ đến đây!" Nhóm người giúp việc mang hai tấm ván gỗ chạy trở về.

Đàm Chiêu Quân chỉ huy bọn họ đem tấm ván gỗ y theo độ rộng ghế dựa để cho ổn thỏa, lúc này mới bảo Giang Dung đem người đẩy mạnh lên.

Giang Dung dễ dàng đem ghế có bánh xe đẩy lên cầu thang, quả nhiên so với vận khí di chuyển cái ghế thoải mái hơn rất nhiều, tin tưởng trang chủ ngồi trên cũng có vẻ thoải mái.

"Thích quản sự." Đàm Chiêu Quân chưa cùng đi vào, ngược lại lại gọi Thích quản sự. "Làm phiền Thích quản sự y theo độ rộng như vậy, dùng đá tạo một cái sườn dốc, độ dốc cố gắng làm nhỏ một chút, nếu không gian

không đủ, có thể làm thành hình cung, hướng bên cạnh kéo dài..." Thấy vẻ mặt hần mờ mịt, giống như càng nghe càng không hiểu nàng đang nói cái gì, trong lòng nàng khe khẽ thở dài, tuy nhiên vẫn là cười nói: "Thôi như vậy, sau khi ta trở về sơn trang sẽ vẽ một bức thiết kế sai người đưa lại đây, đến lúc đó làm phiền Thích quản sự mời người làm theo, nếu ra vào dễ dàng, sau này trang chủ sẽ thường xuyên lui tới." Cuối cùng, nàng bỏ ra mỗi câu.

"Vâng, tiểu nhân nhất định lập tức mời người sửa lại!" Thích quản sự lập tức kích động đáp ứng.

Lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào, nàng lúc này mới theo quản sự đi vào. "Vào đi thôi, trang chủ chờ Thích quản sự phao trà ngon đó."

Đợi vào trà phòng, bọn họ chọn một góc yên lặng, sau khi ngồi vào chỗ của mình, Thích quản sự lập tức đi xuống chuẩn bị, nhóm người giúp việc lập tức đưa đến một cái bình phong, vì bọn họ làm một cái phân cách với bên ngoài, làm cho không gian bọn họ trở nên riêng tư.

"Cảm ơn chàng." Đàm Chiêu Quân đột nhiên nói.

Doãn Thức Câu vẽ mặt nghi hoặc. "Vì sao cảm ơn ta?"

"Cám ơn chàng vừa mới ở ngoài cửa buồng tay để cho ta xử lý." Hành vi của hắn cho mọi người thấy ý tứ rõ ràng, lời nói của nàng rất có trọng lượng, khẳng định thân phận trang chủ phu nhân của nàng.

Doãn Thức Câu ngượng ngùng nghiêng mặt, không tự giác lại thay đổi giọng điệu.

"Ta chỉ là không hiểu nàng muốn làm cái gì, mới không nói chuyện."

Nàng buột miệng cười. "Doãn trang chủ, chàng lại như vậy nữa, tự nhiên nhận lòng biết ơn thật khó khăn sao?"

Hắn then thùng, "Muốn nói cảm ơn, cũng là ta nên cảm ơn nàng, nàng làm cho ta rất nhiều..."

"Được rồi." Đàm Chiêu Quân ngắt lời hắn, cố ý làm bộ không được tự nhiên gãi gãi đầu. "Ta biết cảm giác của chàng rồi, như vậy thật sự làm cho người ta ngượng ngùng."

Doãn Thức Câu không khỏi bật cười, không hề kiêng dè những ánh mắt thăm dò xa cách nữa, buông lỏng xuống.

Thích quản sự chuẩn bị tốt trà cụ, tự mình pha trà cho bọn họ, chăm chú xem công phu thật đẹp, pha ra tới trà quả thực ngon hơn hẳn, sau đó hắn lại cùng Doãn Thức Câu nói chuyện phiếm trong chốc lát, bởi vì trong điểm bặt rộn lại đi xuống làm việc.

"Thu Phong, ta biết người không thích uống trà, không cần ở nơi này với ta, tự mình đi dạo một chút đi." Đàm Chiêu Quân nói, hướng Doãn Thức Câu vờn tay. "Đưa túi tiền cho ta"

Hắn cũng không hỏi nhiều, cởi xuống túi tiền giao cho nàng.

Đàm Chiêu Quân cười như không cười liếc mắt nhìn hắn, mới mở túi tiền ra, móc mấy khối bạc vụn đưa cho Thu Phong.

"Cầm, muốn mua gì không cần khách khí, đây là Doãn trang chủ thưởng cho người."

"A? Nhưng là... nô tì lại không quen nơi này sợ sẽ lạc đường..." Tiếp nhận bạc vụn, Thu Phong còn đang do dự.

"Giang Dung, người cùng Thu Phong cô nương đi đi." Doãn Thức Câu lập tức nói.

"Dạ, trang chủ." Giang Dung lĩnh mệnh, biết ở chỗ này trang chủ không cần hầu hạ.

"Đi thôi!" Đàm Chiêu Quân đẩy tỳ nữ nhà mình.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 9.1

Rốt cục chỉ còn lại hai người, Đàm Chiêu Quân bưng chén lên, khẽ nhấp hớp trà, tầm mắt ở trên mặt Doãn Thức Câu đảo một vòng, nhìn thẳng mắt hần khẽ cười.

"Chàng có vấn đề muốn hỏi ta sao?" Nàng chủ động mở miệng.

"Ừ." Doãn Thức Câu gật đầu. "Chiêu Quân, nàng biết Tư Mã Ấn phải không?"

"Từ miệng Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia nghe được một ít." Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm. "Ta nghĩ chàng đại khái cũng đoán được bọn họ nói cái gì, có muốn bổ sung không?"

Trầm mặc một hồi lâu hần mới chậm rãi mở miệng.

"Ta cùng hần vốn là bạn tốt, nhưng không biết bắt đầu từ đâu khi nào, hần liền cạnh tranh mọi chuyện với ta, mặc kệ ta làm cái gì, hần cũng sẽ làm theo, không thể không cùng ta bắt chước, cố tình..." Dừng lại, hần không nói thêm gì nữa.

"Cố tình lại luôn không bằng chàng, phải không?"

Hần thở dài, xem như ngầm thừa nhận.

"Kết quả bởi vì như thế, hần càng căm thù ta, sau ta mới biết được là do cha hần. Tư Mã tiền bối luôn cố ý lấy ta khích hần, như vậy oán khí tích lũy theo năm tháng cuối cùng thành thù."

"Còn chàng?" Đàm Chiêu Quân hỏi, Tư Mã Ẩn nghĩ như thế nào không quan hệ đến nàng, nàng chỉ muốn biết trong lòng hắn nghĩ như thế nào, nhất là sau khi Tư Mã Ẩn đoạt vị hôn thê của hắn.

"Ta đối với hắn không thù không oán."

Một tay chống má, Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu liếc xéo hắn."Phải không? Vậy... Thủy Lăng thì sao?"

Hắn kinh ngạc nhìn nàng."Làm sao nàng biết? Cũng do bọn Thúc Hoa nói?"

"Bọn họ không nhắc tới tên, do Tư Mã lão đầu vừa mới nói."

Hắn nhíu mày."Chiêu Quân, Tư Mã tiền bối là tiền bối danh vọng trong chốn võ lâm, nàng không nên..."

"Thủy Lăng là vị hôn thê của chàng." Nàng ngắt lời hắn, không muốn nghe hắn giảng lý lẽ.

"Là vị "tiền" hôn thê, vị hôn thê của ta họ Đàm tên Chiêu Quân." Hắn nhanh chóng cầm bàn tay mềm của nàng, không cho nàng rời đi hắn một chút. "Sau khi gặp chuyện không may nàng chủ động từ hôn, ta cũng không oán trách nàng, ngược lại còn nhẹ nhàng thở ra, nếu nàng sống chết phải gả cho ta, ngược lại ta mới phiền não, bởi vì ta vĩnh viễn không có khả năng thực hiện nguyện vọng của nàng."

"Nàng có hi vọng gì?"

"Nàng vẫn hi vọng ta có thể đi theo bước chân của cha ta..."

"Nàng hi vọng chàng chết sớm?" Nàng ngạc nhiên.

Doãn Thúc Câu nhin không được cười: "Không phải, nàng hi vọng ta có thể giành được vị trí minh chủ võ lâm, để nàng trở thành minh chủ phụ

nhân."

"Nhưng chàng lại xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, không chỉ không thể đi được, cũng từ đó không thể luyện võ."

"Không phải, cho dù không phát sinh ngoài ý muốn, ta cũng không thể làm theo ý nàng ấy được." Hãn lắc đầu. "Bởi vì khi cha ta mất, trước linh đường cha, ba huynh đệ chúng ta liền ở trước mặt mẹ thê, đời này sẽ không giao thiệp với giang hồ, mặc kệ việc võ lâm, bởi vậy cho dù ta không biến thành như vậy, cũng không thể hoàn thành hi vọng của nàng."

"Cho nên chàng là tự từ bỏ, không có oán hận?"

"Đúng vậy."

"Vậy tại sao hai đệ đệ của chàng lại nói, sau khi chàng bị từ hôn còn định mời vị tiền hôn thê đến phủ một chuyến, kết quả người ta đưa tới một phong thư, làm chàng bị đả kích trầm trọng, từ đó về sau chân không bước ra khỏi nhà, đưa ra quyết định suốt đời không thành thân?"

Lúc này đôi Doãn Thức Câu ngạc nhiên. "Ta không có quyết định này, nếu không thì nàng là gì?"

"Được, vậy phong thư bị chàng thiêu hủy viết những gì?" Chân không bước ra khỏi nhà là sự thật, lá thư này nhất định xúc phạm tới hãn!

"Sự tình đã qua, cũng đừng nhắc lại." Hãn không muốn nhắc lại chuyện quá khứ, bởi vì thật sự đã qua.

Nàng cũng không ép hỏi. "Được rồi, ta không hỏi nội dung, chỉ hỏi chàng còn để ý chuyện ma quỷ viết trong thư không?"

"Đã không thèm để ý." Hãn lắc đầu, mỉm cười với nàng. "Ta không thể phủ nhận, lá thư đó thật làm tổn thương người, câu chữ đó vẫn khắc sâu

trong trí nhớ của ta như cũ, thế cho nên lúc gặp nàng, thời điểm biết mình yêu nàng nhưng ta vẫn dậm chân tại chỗ, nhưng bây giờ ta đã thoát ra, hiện tại ta có nàng, như vậy đã đủ."

"Thật sự không thèm để ý nữa?"

Hắn cười. "Nếu còn để ý mà nói..., ta sẽ không muốn cưới nàng, sẽ không ở đây."

"Xem ra công lao ta không nhỏ." Đàm Chiêu Quân ngạo nghễ ngẩng cằm.

Thấy bộ dáng nàng cố tình ngạo mạn thật đáng yêu, hắn nhin không được cười. "Không phải không nhỏ, mà toàn bộ đều là công lao của nàng."

"Cho nên, cho dù lát nữa đến tiệc rượu mừng trăng tròn gì đó, cũng sẽ không thành vấn đề phải không?"

Thì ra quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy, là vì nàng đang lo lắng cho hắn!

Thật là khiến người ta cảm động.

"Sẽ không, Tư Mã tiền bối hắn ..."

"Là một con cáo già." Đàm Chiêu Quân tiếp lời. "Hắn là người khởi xướng, ở trong lòng nhĩ tử gieo xuống mầm mống oán hận ghen tị, còn giả mù sa mưa (ý nói giả bộ) nói cái gì "nếu không có sự cố kia, so với Ấn nhi hiền chất nhất định cũng có thành tựu "." Nàng bắt chước giọng điệu Tư Mã Thịnh nói. "Ta không biết Tư Mã Ấn kia có thành tựu đến mức nào, nhưng ta không cho rằng cùng thế hệ chàng hiện nay, có ai có thành tựu có thể thẳng được Doãn trang chủ Bích Liễu sơn trang."

Doãn Thức Câu nghe vậy, trong lòng cảm thấy một dòng nước ấm áp, theo máu chảy toàn thân, ngay cả hốc mắt cũng nóng lên.

"Nàng như vậy... làm cho ta thật sự rất khó nghĩ ra, ta rốt cuộc đã làm chuyện gì chọc nàng tức giận." Hãn cố ý nói sang chuyện khác, cũng muốn giải quyết chuyện này.

Đàm Chiêu Quân quả nhiên giận tái mặt, hếch môi lên.

"Chàng giỏi vẽ vời lắm phải không?" Nàng rốt cục nói cho hãn biết.

"Đúng vậy, nhưng..." Chờ đã, trong lòng hãn hiện lên một chút bất an. Chẳng lẽ...

"Nghĩ ra rồi sao?" Nàng lạnh giọng, ngay cả ánh mắt đều bị che kín một mảnh lạnh như băng.

Việc này Doãn Thức Câu chắc chắn xác định, nàng... thật sự rất tức giận.

Đây là lần đầu tiên hãn thấy được sự tức giận của nàng, mà hãn, đời này cũng không muốn nhìn thấy nàng lại một lần nữa dùng ánh mắt lạnh như băng như vậy nhìn hãn.

"Chiêu Quân, nàng... đã biết?"

Tránh tay hãn ra, nàng lạnh như băng nói: "Biết cái gì? Biết chàng thích là mỹ nhân trong bức tranh kia phải không? Vẫn biết Đàm Chiêu Quân ta chẳng qua là vật thay thế cho một bức họa sao?"

"Không phải!" Hãn lo lắng giải thích.

"Chàng dám nói ta và mỹ nhân chàng vẽ đấy không giống sao?"

"Các nàng rất giống, gần như cùng một diện mạo, nhưng mà người trong bức tranh còn trẻ..."

Nàng cố ý bơi móc. "Cho nên chàng chê ta lớn tuổi?"

"Không phải như vậy! Các nàng rất giống là sự thật, nhưng ta ngay cả mình khi nào thì vẽ, tại sao lại vẽ bức tranh kia cũng không nhớ rõ nữa." Doãn Thức Câu lo lắng thúc ghế đến bên cạnh nàng, lại lần nữa nắm thật chặt tay nàng, không cho nàng giãy ra.

"Chàng không nhớ rõ?" Đàm Chiêu Quân kinh ngạc. "Vì sao?"

"Bởi vì sự cố xe ngựa kia làm cho ta mất đi một ít trí nhớ, bức họa kia đã tồn tại trước sự cố khoảng một tháng, mà ta mất đi trí nhớ của khoảng nửa năm, ngay cả sự cố xảy ra như thế nào cũng không nhớ rõ."

Thì ra hẳn không chỉ mất đi mẫu thân, mất đi hai chân, mất đi võ công, mất đi vị hôn thê, mà còn mất đi trí nhớ!

Sự cố kia đã cướp đi rất nhiều thứ của hẳn.

"Hãy nghe ta nói." Doãn Thức Câu dường như sợ nàng không nghe, vội vã giải thích. "Ta thừa nhận ba năm này mỗi khi nhìn bức họa kia, trong lòng có chút rung động, thậm chí ở trong mộng đều mộng cảnh tượng trong bức tranh, cũng không phủ nhận lần đầu ở Hạnh viện thấy nàng thì từng có ảo giác, nhưng sau cùng nàng tiếp xúc, ta mới hiểu rõ nàng hơn, càng biết nhiều về nàng, lại càng yêu thích nàng, loại tình cảm khắc sâu này là thật, cùng việc thích mờ mịt người không thật trong bức họa kia hoàn toàn khác nhau, nàng, Đàm Chiêu Quân, vĩnh viễn không có khả năng trở thành bất luận vật thay thế của kẻ nào!"

Đàm Chiêu Quân trong lòng rung động. "Cho dù ta tùy hứng, ngạo mạn, điêu ngoa, cố tình gây sự, bộ dạng nào chàng cũng thích?"

Hắn khó xử nói: "Ta lo lắng nói thật, nàng sẽ thẹn quá thành giận."

"Ta chỉ nghe lời nói thật, về phần có thẹn quá thành giận hay không, ta không bảo đảm." Nàng lại cố ý tùy hứng, dùng lỗ mũi hừ khì.

Thấy thế, Doãn Thức Câu nhin không được nhếch miệng nở nụ cười. "Ta cảm thấy nàng như thế nào cũng thật đáng yêu, giống như bây giờ vậy."

Lời này vừa nói ra, đỏ ửng chậm rãi nổi lên mặt của nàng.

"Chàng... mắt chàng có tật xấu sao!" Đàm Chiêu Quân quả thực thẹn quá thành giận, nâng tay đánh hắn.

"Nhưng ta thật sự cảm thấy như vậy! Quả thật bộ dạng nàng thẹn quá thành giận cũng rất đáng yêu, khuôn mặt đỏ au, cực kỳ xinh đẹp." Phát hiện nàng dao động, Doãn Thức Câu cuối cùng thả tâm, cũng cố ý náo loạn tâm tình của nàng.

"Chàng còn nói! Chàng còn nói!" Thấy hắn nhìn nàng không nháy mắt, ánh mắt kia nồng đậm tình yêu làm cho mặt Đàm Chiêu Quân càng đỏ. "Không được nhìn ta nữa!"

"Nhưng nàng thật đẹp, ta không muốn dời tầm mắt."

"Chàng!" Lời này làm mặt nàng gần như muốn cháy, không thèm nghĩ nữa, nàng trực tiếp đem mặt vùi vào trong ngực của hắn. "Như vậy chàng sẽ không nhìn thấy nữa."

Doãn Thức Câu ngẩn ra, chợt cúi đầu nở nụ cười, nâng tay ôm vai của nàng.

"Trở về ta muốn nhìn bức họa." Nàng rầu rĩ nói.

"Được." Hắn đồng ý. "Đừng giận ta nữa, được không?" Nhẹ giọng khẩn cầu.

"... để ta suy nghĩ lại xem." Kỳ thật nàng đã không còn giận hằn.

Hắn cười nhẹ, nghe ra ý tứ thật sự của nàng.

"Bộ dạng nũng nịu này của nàng cũng rất đáng yêu." Hắn ở bên tai nàng lặng lẽ nói.

Mặt Đàm Chiêu Quân đỏ rùng rục nhất thời chôn càng sâu, "Chàng còn nói!" Người này!

"Chiêu Quân."

"Có chuyện gì?" Giọng điệu có chút yếu ớt.

Doãn Thức Câu mỉm cười, biết nàng then thùng.

Nhưng nếu muốn xấu hổ, khiến cho nàng càng xấu hổ luôn đi.

Hắn một tay nâng cằm nàng, chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng, ôn nhu hôn lên môi nàng.

Thu Phong mua một đồng ăn vặt trở về định dùng với trà, đứng ở sau tấm bình phong, thỉnh thoảng thăm dò, không dám tiến lên quấy rầy, khuôn mặt cũng đỏ bừng, cuối cùng bị Giang Dung ở một bên kéo ra xa hai bước.

Vì thế hai người liền đứng ở đằng kia đưa lưng về phía bình phong, vừa ăn đồ ăn vặt, một mặt giúp hai chủ tử... canh chừng!

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 9.2

"Hồng Môn Yến" đã gần đến giờ. (cụm từ "Hồng Môn Yến" xuất phát từ dạ tiệc Hồng Môn - một sự kiện nổi tiếng năm 206 TCN nơi tướng quân Hạng Vũ ám sát đối thủ Lưu Bang đại khái mang ý nghĩa bữa ăn ngon trước khi chết, giống như tử tù thường được cho ăn một bữa ngon trước khi bị hành quyết).

"Trang chủ, người thật sự muốn đi?" Giang Dung phụ đẩy ghế có bánh xe ra khỏi Phẩm Hương phòng nhưng vẫn không yên lòng.

"Giang Dung, người thực nhiều lời!" Trả lời là Đàm Chiêu Quân, bọn họ không biết thì ra Giang Dung cũng có tính gà mẹ.

"Phu nhân, người không biết, những người đó ..."

Nàng cười. "Có ta ở đây, không thành vấn đề!"

Thu Phong nhin không được lắm bầm. "Tiểu thư, ta muốn nói có người ở đây mới có vấn đề lớn nha."

"Không ai muốn nói chuyện với người, người câm miệng." Nàng tức giận trừng mắt nhìn tỳ nữ.

"Ô, người ta không có nói lung tung, tiểu thư bộ dạng đẹp như thế này, nếu người giang hồ ngấm trúng tiểu thư thì làm sao bây giờ? Chúng ta khoa chân múa tay làm sao có thể kháng cự được người ta dù chỉ một chiêu, Giang Dung bảo hộ trang chủ, nên không thể bảo hộ tiểu thư được!" Thu Phong ủy khuất nói.

"Chính ta có thể tự bảo vệ bản thân!"

"Bằng công phu mèo quào của người sao!"

"Quý Đầu Tử nói hẳn dạy ta bộ công phu này tên là "gậy ông đập lưng ông", là một loại dùng yếu đối mạnh, quyền pháp của ta sẽ mạnh lại không dùng nhiều lực, là công phu thích hợp cho các cô nương học phòng thân." Tuy Đàm Chiêu Quân nói như vậy, nhưng cũng không thể nào tin hoàn toàn vào lời nói của Quý Đầu Tử được.

"Lời nói của Quý Đầu Tử kia có thể tin không? Ta thấy tiểu thư giống như đang khiêu vũ, ta đã xem tiểu thư đánh nhau qua, nắm tay tiểu thư rồi ràng mềm nhũn." Nàng tuyệt không xem trọng.

"Đó là bởi vì quả đấm của người mềm nhũn!"

"Công phu Tiểu thư mới thật là khoa chân múa tay."

Đàm Chiêu Quân tức giận. "Người thực phiền nha! Nếu người sợ ... trở về thì được rồi!"

Doãn Thức Câu cùng Giang Dung hai người bất đắc dĩ làm khán giả, chủ tớ này thật đúng là thích đấu võ mồm.

"Thu Phong, người không cần lo lắng, Tư Mã gia trên võ lâm rất có địa vị, trường hợp này sẽ không có người dám gây sự." Cuối cùng Doãn Thức Câu thật sự xem không được, quyết định ra tiếng ngăn lại chủ tớ này càng âm ỹ cảm tình càng tốt này.

"Có nghe thấy không?!" Đàm Chiêu Quân hừ một tiếng. "Từ giờ trở đi, người muốn đi cùng thì ngậm chặt miệng lại cho ta, chỉ cần nói thêm một chữ, ta lập tức đuổi người trở về Lạc Dương!"

Thu Phong bĩu môi, cuối cùng không tình nguyện lắm ngậm chặt miệng.

"Đi thôi!" Sau khi trừng trị tỳ nữ, Đàm Chiêu Quân vui vẻ nói, vô cùng thân thiết kéo tay Doãn Thức Câu, hai người đi song song.

Trên đường vẫn rộn ràng như cũ, tầm mắt mọi người ném trên người bọn họ cũng vẫn như cũ không ít, nhưng bọn họ đã không thèm để ý.

"A? Tiểu thư ..." Đột nhiên, Thu Phong lại lên tiếng.

Đàm Chiêu Quân lập tức uy hiếp."Thu Phong, người muốn ta đuổi người về nhà sao?"

"Không phải đâu! Tiểu thư, ngài xem cửa hàng kia." Nàng chỉ vào một cửa hàng tên "Châu Ngọc Các". "Ngài xem, cầu thang bọn họ đặt thêm hai tấm ván gỗ kia!"

"Sao?" Đàm Chiêu Quân kinh ngạc nhìn qua, quả nhiên thấy cầu thang trước cửa chủ quán cho đặt thêm hai tấm ván gỗ giống như Phẩm Hương phường. "Thức Câu, đó là cửa hàng của Bích Liễu sơn trang sao?"

"Không phải." Hắn cũng hơi kinh ngạc.

Đàm Chiêu Quân cảm thấy hứng thú hỏi: "Bán cái gì?"

"Châu Ngọc Các giữ độc quyền về các loại đồ, trang sức bằng ngọc." Đây cửa hiệu lâu đời ở Hàm Dương thành cho nên hắn biết.

"Ông chủ cửa hàng này thật thông minh nha! Nếu người ta đã "cung nghênh" chúng ta, dù sao cách Hồng Môn Yển cũng còn một chút thời gian, đi vào đi dạo đi!" Nàng cười nói.

Vì thế, bọn họ đi vào Châu Ngọc Các, sau đó, ông chủ cửa hàng thông minh kiếm được một khoản kim ngạch so với một năm thu vào của năm

trước còn nhiều hơn, cực kỳ kính cẩn tiễn thần tài ra về.

"Những đồ trang sức ngọc này, tiểu nhân sẽ cẩn thận đưa đến Bích Liễu sơn trang."

"Đúng rồi, ông chủ Lưu, sau này ta sẽ đưa một bức thiết kế sửa chữa cửa đến Phàm Hương phường, nếu người cũng cần thì..., có thể đến Phàm Hương phường tìm Thích quán sự hỏi." Trước khi đi, Đàm Chiêu Quân còn ngoái đầu nhìn lại cười khẽ.

Lưu lão bản cao hứng vái chào."Đa tạ phu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ đến hỏi, đa tạ Doãn trang chủ, phu nhân!"

Đàm Chiêu Quân cúi đầu mỉm cười với Doãn Thức Câu, tiếp tục hướng Thụy Thăng tửu lâu đi đến.

"Làm chàng phải tốn kém rồi." Dọc theo đường đi, nàng thấp giọng nói.

"Không quan trọng, việc nàng đã làm cho ta so với chuyện kia thì nhiều lắm." Hắn áp chế kích động trong lòng.

"Hi hi, chàng có thể đoán được bao nhiêu ngày nữa, tất cả cửa hàng trên đường đều sẽ đặt thêm tấm ván gỗ hay không?" Đàm Chiêu Quân trêu đùa.

"A, ta chỉ có thể nói ba chữ."

Nàng liếc xéo hắn."Ba chữ nào? Không khả năng sao?"

"Không phải, là "tận lực mua"."

"Ha ha, vậy chàng cần phải mang theo đồng lớn ngân phiếu bên người mới được." Nàng ha ha cười.

"Trang chủ, phu nhân, đến." Giang Dung ngừng lại, nhẹ giọng nhắc nhở bọn họ.

Đàm Chiêu Quân nhìn phía tửu lâu bên phố hoa lệ khí phái, chỉ thấy ở đại môn dán một tờ giấy hồng, viết "Tư Mã phủ tiệc rượu trăng tròn".

"Cả tửu lâu đã được bao hết?" Nàng có chút giật mình.

"Hẳn là vậy." Doãn Thức Câu bình tĩnh nói. "Vào thôi."

Thu Phong hỏi: "Tiểu thư, có muốn gọi người đến đặt tấm ván gỗ không?"

"Không cần, ngày hôm nay nơi này chúng ta không phải là nhân vật chính, Doãn trang chủ cùng giai nhân như ta đã đủ làm cho người ta ghen tỵ, nếu lại đoạt phong thái người ta, nhất định sẽ bị ghi hận trong lòng." Nàng cúi đầu cười ngọt ngào với Doãn Thức Câu. "Chàng nói đúng không, Doãn trang chủ?"

Doãn Thức Câu nhin không được bật cười. "Nàng nói đều đúng."

"Hi hi, ta nói đương nhiên đúng." Đàm Chiêu Quân kiêu ngạo nâng cằm, nghĩ đến hẳn nói hẳn cảm thấy bộ dạng nàng kiêu ngạo thực đáng yêu, nhin không được trên mặt lại là một tầng mỏng choáng váng.

Nàng hờn dỗi liếc hẳn một cái, mới chuyển hướng Giang Dung. "Giang Dung, giao cho người."

"Vâng" Giang Dung lĩnh mệnh. "Trang chủ, ngồi yên."

Cả người vận khí, hẳn đem nội lực đặt trên hai tay, nắm chặt bắt tay, tiếp theo nháy mắt liền mang cả người cùng ghế nâng lên, đưa lên cầu thang, trực tiếp qua cửa, mới đặt bánh xe ghế xuống.

"Oa!" Đàm Chiêu Quân hô nhỏ. "Trông thật dễ dàng."

"Khách quan chờ một chút." Tiểu nhị chạy bàn thấy có người vào cửa, vội vàng tiến lên. "Xin lỗi, ngày hôm nay Thụy Thăng tửu lâu đã được Tư Mã phủ bao hết, mời chư vị ..."

Đàm Chiêu Quân đem thiệp mời đưa cho tiểu nhị.

"A? Nhưng mà ..." Tiểu nhị tiếp nhận thiệp mời, có chút không biết làm sao, quay đầu nhìn phía bàn trong. "Các vị xin đợi một lát, tiểu nhân đi một chút sẽ trở lại, đi một chút sẽ trở lại."

Nhìn theo tiểu nhị hốt ha hốt hải chạy đi, bốn người không hiểu ra sao.

"Mọi người cảm thấy xảy ra chuyện gì?" Đàm Chiêu Quân trầm giọng hỏi.

""Sao lại thế này" đều không sao cả, "Ký đến từ, tặc an chi" ("đã đến rồi thì cứ thoải mái ở lại" ngụ ý là Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó)." Doãn Thức Câu như trước vẫn duy trì mỉm cười nhẹ nhàng.

"Ở trên đường, Tư Mã lão đầu nói là "giữa buổi trưa" phải không?" Đàm Chiêu Quân hơi hơi khom người, ở bên tai hẩn hởi nhỏ.

Doãn Thức Câu gật đầu, đã buông tha cho việc sửa đúng xưng hô của vị hôn thê.

Nàng nhẹ giọng nói: "Hiện tại vừa đúng giữa buổi trưa? Bên trong đã ngồi đầy tân khách, không nghĩ tới giang hồ nhân sĩ đều đúng giờ như vậy"

"Đó là bởi vì trên thiệp mời viết thời gian, là buổi trưa vừa đến nhập tiệc." Hẩn đã sớm phát hiện.

"A?" Đàm Chiêu Quân sửng sốt, nháy mắt lý giải, cắn răng nói nhỏ. "Quả nhiên, ta nói lão gia hỏa kia là một con cáo, không có tâm địa tốt,

khó trách tiểu nhị ca vẻ mặt lúng túng bởi vì không còn chỗ ngồi!"

"Ai nha, hiền chất, cuối cùng các người cũng đã đến đây!" Tư Mã Thịnh hô lớn, vẻ mặt hân hoan theo tiểu nhị đi tới.

Doãn Thức Câu mỉm cười. "Xin lỗi, Tư Mã tiên bối, văn bối đến chậm."

Tân khách bên trong quảng đến rất nhiều ánh mắt, có người không nhận ra Doãn Thức Câu, có người nhận ra hắn, cũng có rất nhiều người ánh mắt dừng trên mặt Đàm Chiêu Quân, vẻ mặt kinh ngạc.

"Tư Mã tiên bối, đây là lễ gặp mặt tặng cho kim tôn của người, chút lễ vật nhỏ bày tỏ sự tôn kính." Doãn Thức Câu đem đồ trang sức ngọc vừa mới mua ở Châu Ngọc Các đưa qua.

"Hiền chất đến chính là vinh hạnh cho chúng ta rồi, còn tặng lễ gì nữa!" Tư Mã Thịnh ha ha cười nhận lấy, thuận tay giao cho người đi theo bên cạnh.

"Văn bối nghe nói tiên bối muốn mua một khối ngọc bội thăng long, vừa vặn mới vừa rồi nhìn thấy ở Châu Ngọc Các liền mua, tuy rằng có thể không như ý tiên bối muốn."

Tay Tư Mã Thịnh lập tức cứng đờ, lập tức thu hồi hộp, vừa mở ra thấy, tức thì mở to mắt, cơ mắt hơi hơi co rúm, một hồi lâu mới cười lên.

"Thật sự là xinh đẹp, quả thật không giống như ý ta lắm, nhưng mà có chút tương tự, hiền chất hao tâm tốn trí như vậy, ta nhận, về sau trăm ngàn đừng tốn kém như vậy." Hắn ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đến, ta đã để chỗ cho hai vị, ngồi cùng bàn chúng ta, đến lúc đó hiền chất cũng có thể cùng Ân nhi tâm sự nhiều, uống vài chén."

"Đa tạ." Doãn Thức Câu chấp tay.

Tư Mã Thịnh xoay người dẫn đường, chỗ trống giữa các bàn cũng không lớn phải lách chen qua.

"Trang chủ." Giang Dung mới đẩy hai bước, liền không thể đi tới được nữa.

Đàm Chiêu Quân cười xinh đẹp, ở bên tai Doãn Thức Câu căn răng nói nhỏ. "Là ý của con cáo này!"

"Các vị hảo hán, xin khê di động một chút để cho Doãn trang chủ đi qua." Tiểu nhị vội vàng tiến lên nói với mọi người.

"Làm cái gì?"

"Bản thân bất tiện thì nên đến sớm một chút! Hiện tại mới đến là như thế nào? Lớn lắm sao?"

"Làm gì phiền toái người khác!"

"Thật có lỗi thật có lỗi, xin thông cảm, đa tạ." Tiểu nhị lau mồ hôi, cúi đầu cúi người.

"Sao lại thế này?" Tư Mã Thịnh cuối cùng quay đầu lại đi tới. "Ai nha! Thật sự xin lỗi, hiền chất, là ta sơ sót."

Doãn Thức Câu vẫn như cũ cười nhẹ. "Tiền bối xin đừng nói như vậy, là Thức Câu mang đến phiền toái cho người."

"Này thật đúng là ..." Tư Mã Thịnh nhìn "công cụ thay đi bộ" của hắn, lắc đầu, xoay người đối với giang hồ nhân sĩ cao giọng nói: "Các vị, đây là hiền chất của ta chính là trang chủ Bích Liễu sơn trang, tin tưởng các vị đang ngồi ở đây vẫn còn người nhớ rõ đi? Hiền chất bởi vì ngoài ý muốn bị thương, hai chân tàn phế, hành động bất tiện, liền làm phiền các vị thông cảm, di động một chút để cho hắn đi qua."

Doãn Thức Câu đứng lúc cầm tay Đàm Chiêu Quân, ngẩng đầu đối với nàng nhẹ nhàng lắc đầu ngăn lại sự tức giận của nàng.

Đàm Chiêu Quân quả thật thiếu chút nữa bùng nổ. Con cáo già này! Lần khác nàng nhất định phải chinh hắc đến chết!

"Tiền bối, không cần làm phiền các vị giang hồ hảo hán, nếu không phiền toái..., ngay tại bàn cạnh cửa xin dịch một ít chỗ trống cho chúng ta là được." Hắc không nhanh không chậm nói.

"Việc này ... Hiền chất, nhưng ta đã dành chỗ đặc biệt cho các người!"

"Như vậy thuận tiện hơn, xin tiền bối tha lỗi." Hắc như trước mỉm cười.

"Được rồi, chúng ta sẽ dọn chỗ nơi này." Dựa vào bàn bên cạnh cửa, có hai đại hán phút chốc đứng lên, chỉ huy người ngồi cùng bàn. "Tư Mã trang chủ, bàn này người liền chọn bốn vị ra để bọn Doãn trang chủ ngồi đi."

"Hiền chất ... Ai! Được rồi, hiền chất đúng thật là không được tiện." Tư Mã Thịnh giống như vô hạn tiếc hận. "Hoài Hương công tử, Dao Cầm tiên tử, Bán Chân lão cùng Túy Yên Khách, nếu không chê mời cùng lão phu sang bên này."

Rất nhanh, bốn người rời đi, trống ra bốn vị trí.

"Doãn trang chủ mời ngồi, vị cô nương xinh đẹp này cũng mời ngồi."

"Đa tạ." Doãn Thức Câu bảo Giang Dung ngồi vào bên cạnh Thu Phong, đem hai vị cô nương kẹp giữa bọn họ.

"Tại hạ Dao Bá, đây là huynh đệ ta Kiếm Cuồng, Doãn trang chủ còn nhớ huynh đệ chúng ta không?" Dao Bá nói chuyện phiếm, còn đôi mắt

thỉnh thoảng lại liếc phía Đàm Chiêu Quân.

"Đương nhiên nhớ rõ, năm năm trước gặp qua một lần, món gà ngâm rượu của hai vị là món gà có vị ngon nhất mà Thức Câu từng ăn qua, đến nay khó quên." Hắc mím cười, không để lại dấu vết hơi nghiêng thân, giống như cùng Đào Bá đối mặt trò chuyện với nhau, kì thực là ngăn trở ánh mắt đối phương dừng ở trên người Đàm Chiêu Quân.

"Ha ha ha, Doãn trang chủ có trí nhớ tốt." Đào bá vui vẻ cười to. "Không giới thiệu một chút vị đại mỹ nhân bên người này là ai sao?"

"Chiêu Quân cô nương là vị hôn thê Thức Câu." Doãn Thức Câu hơi cao giọng, chấp tay lấy lễ nói: "Thành thân thì Bích Liễu sơn trang chuẩn bị mấy trăm bàn tiệc, ba ngày ba đêm không tắt lò, mời chư vị đang ngồi ở đây đến uống ly rượu nhạt."

"Ha ha, chúc mừng chúc mừng, Doãn trang chủ có thể lấy được mỹ nhân như vậy, thật sự là phúc khí tốt."

Đàm Chiêu Quân vẫn duy trì mím cười, dưới bàn tay nhẹ nhàng cầm tay của hắc, lập tức cảm giác được hắc quay lại nắm thật chặt.

Nàng nghiêng đầu kiều mỹ cười với hắc, lấy hắc thật sự vẻ vang, cho nên... chuyện mấy trăm bàn tiệc, ba ngày ba đêm không tắt lò, liền tạm thời không cùng hắc so đo, trở về rồi hãy nói.

Phía bên này hãy còn náo nhiệt, phía bên chủ bàn kia đã có một ánh mắt mang theo hận ý xuyên qua mọi người bắn thẳng đến trên người Doãn Thức Câu.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 10.1

May mắn là ngồi ở cạnh cửa, cho nên khi yến hội chấm dứt, đám người Doãn Thức Câu thực thuận lợi đi trước một bước.

Vừa ra đến đường lớn, Đàm Chiêu Quân lập tức gầm nhẹ vài tiếng, phát tiết một chút cơn tức trong lòng đọng lại.

"Ta đã nói con cáo già kia không có ý tốt, quả nhiên bị ta đoán trúng." Nàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. "Còn có, tên Tư Mã Ẩn kia bị làm sao vậy? Chúng ta đã cưỡng gian vợ của hắn hay là đã giết con hắn sao, cứ luôn dùng đôi mắt trừng chúng ta?" Về phần "vị tiền hôn thê" Doãn Thức Câu không ra gặp người, có lẽ còn đang ở cử đi.

"Được rồi, đừng tức giận." Doãn Thức Câu nắm tay nàng, ngữ điệu vẫn như cũ thật yên lặng.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn. "Chàng... cũng không tức giận sao?"

"Không có gì để tức giận, khi ta đã không thèm để ý, hai chân sẽ không là nhược điểm của ta." Hắn nắm tay nàng. "Nàng cũng đừng tức giận, nhìn nàng tức giận, ta còn có vẻ để ý hơn."

"Chàng cũng đã không để ý, ta đây cũng không còn tức giận cái gì, coi như là nhìn tròng xiếc khi đi, cảm tạ phụ tử cáo ra sức diễn xuất." Nàng cuối cùng khôi phục tươi cười.

"Tiểu thư, các người xem!" Thu Phong đột nhiên kêu to. "Thật nhiều tấm ván gỗ!"

Sao? Không phải chứ?

Phóng tầm mắt nhìn lại, hai bên ngã tư đường, thậm chí có hơn một nửa chủ quán ở cửa đặt thêm tấm ván gỗ, này...

"A a a? Đúng rồi, mới vừa rồi chúng ta đi ra khỏi Thụy Thăng tửu lâu, hình như... cũng rất thuận lợi nha! Giang Dung không có thi triển thần lực." Đàm Chiêu Quân đột nhiên nghĩ đến.

"Đúng rồi! Cũng không chú ý." Thu Phong cũng nói.

"Ha ha, vừa mới nói phải vài ngày sau, kết quả hiện nay không đến hai canh giờ, Doãn trang chủ thu hút hơn phân nửa cửa hàng, thật sự là sức quyến rũ khôn cùng nha!" Đàm Chiêu Quân nhin không được trêu chọc.

"Cái này làm sao bây giờ?" Doãn Thức Câu có chút phiền não rồi. "Mỗi cửa hàng đều phải vào dạo một vòng sao?"

"Chàng điên ư? Chờ chúng ta đi dạo xong mỗi một cửa hàng, trời đã tối rồi."

"VẬY..." Hắn giương mắt nhìn nàng, ẩn nhẫn ý cười.

"Đương nhiên là chuẩn!" Đàm Chiêu Quân lập tức nói. "Giang Dung, dẫn đường trở về sơn trang hướng nào có vẻ hẻo lánh một chút."

"Vâng" Giang Dung lập tức di chuyển, đẩy ghế chui vào ngõ nhỏ.

Doãn Thức Câu cười nói: "Kỳ thật ta không sao, tiêu chút bạc không sao cả."

"Chàng không sao cả, nhưng ta có!" Đàm Chiêu Quân bước chân nhanh hơn đi theo. "Thật là, nhất định là ở Châu Ngọc Các ra tay quá lớn. Đúng rồi, cái lễ vật trăng tròn kia thật không phải là lão cáo già muốn mua lại mua không nổi sao?"

"Chuyện đó không quan trọng." Doãn Thức Câu không nghĩ muốn không nề mặt, liền nói sang chuyện khác. "Giang Dung, không cần thiết nhanh như vậy, chậm lại."

"Vâng"

"Ôi... hu hu..... suyễn chết ta." Thu Phong đuổi kịp thở hổn hển. "Chúng ta là đang... chạy nạn à..."

"Chiêu Quân, có khỏe không?" Doãn Thức Câu quan tâm hỏi vị hôn thê cũng thở không ra hơi.

"May mắn... Ta làm cái ghế bánh xe này thực chắc chắn." Nàng thở phì phò, nghiêng đầu nhìn bốn phía. "Con đường nhỏ này quả nhiên thực hẻo lánh, không có người khác, tốt lắm."

Tốt lắm?

Đang lúc ba người nghỉ hoặc thì Đàm Chiêu Quân phút chốc trực tiếp ngồi trên chân Doãn Thức Câu.

"Được rồi, như vậy sẽ không mệt mỏi." Nàng cười ngọt ngào.

Doãn Thức Câu không được tự nhiên đỏ mặt. "Chiêu Quân..."

"Dù sao không có người thấy." Ở trong ngực hẩn tìm vị trí dựa vào, nàng thoải mái nhắm mắt lại.

Doãn Thức Câu đang muốn gọi nàng, cúi đầu lại thấy vết thâm trên mắt nàng. Ban đêm nàng lại không ngủ?

Hẩn lập tức phân phó. "Giang Dung, đem cái gói chứa áo choàng kia cho ta."

Giang Dung lập tức khom người lấy ra áo choàng.

Doãn Thức Câu mở ra áo choàng, nhẹ nhàng choàng trên người nàng. "Nàng nghỉ ngơi đi, lúc về đến nhà ta sẽ gọi." Hãn ôn nhu nói.

"Ừ." Lồng ngực của hãn quá mức thoải mái, nàng vừa nhắm mắt lại liền không mở ra được rồi, chỉ cúi đầu đáp, rất nhanh liền ngủ.

"Giang Dung, nhẹ một chút thôi." Doãn Thức Câu nhỏ giọng nói.

"Vâng." Giang Dung cũng hạ giọng.

Thu Phong nhỏ giọng ở một bên giải thích: "Tiểu thư suốt đêm vẽ thiết kế sửa chữa sơn trang."

Hãn cũng đoán là như thế.

Đau lòng thở dài, Doãn Thức Câu thay nàng đắp kín áo choàng, ôn nhu đem nàng ôm vào trong ngực.

"Trang chủ!" Không bao lâu, Giang Dung đột nhiên khẩn trương hô nhỏ, người cũng chợt lóe che ở trước mặt hãn.

Doãn Thức Câu bình tĩnh, giương mắt thấy người cản phía trước, không tiếng động, nhìn chăm chú cận kề, nhận ra người hơn ba năm không thấy Tư Mã Ẩn.

Không, mới vừa rồi ở trong Thụy Thăng tửu lâu, từ rất xa đã nhìn thấy.

"Ấn huynh, chúc mừng hoan hỉ có được lân tử (con trai quý)." Hãn chấp tay chúc.

Tư Mã Ẩn lại cắn răng, phần nộ chất vẫn: "Vì sao?!"

"Ấn huynh lời này có ý gì?"

"Người vì sao lại xuất hiện? Ta thật vất vả làm người biến mất ba năm, người vì sao không chết già trong Bích Liễu sơn trang đi?" Tư Mã Ẩn rống giận, trong mắt sung huyết tràn đầy phẫn hận.

"Đừng nhúc nhích." Phát hiện người trong lòng đã muốn tỉnh dậy, Doãn Thức Câu ôm chặt nàng, không cho nàng cử động, thấp giọng nhắc nhở.

Khó khăn mới làm Đàm Chiêu Quân nghe lời bất động, nhưng toàn thân cảnh giới, theo lời Tư Mã Ẩn mới vừa nói..., làm nàng sinh ra liên tưởng không tốt.

"Ẩn huynh mới vừa rồi câu nói kia là có ý gì?" Doãn Thức Câu trầm giọng hỏi: "Người làm cho ta biến mất ba năm, là có ý gì?"

"Người còn không hiểu sao?" Tư Mã Ẩn khinh miệt cười, oán hận trừng mắt.

"Là người... tạo ra sự cố xe ngựa?"

"Đã sinh Tư Mã Ẩn ta, sao lại sinh Doãn Thức Câu người? Từ nhỏ, người chính là mũi nhọn trên lưng ta, luôn đâm vào ta, để cho ta ngồi không yên, gối đầu ngủ không an, từ rất sớm rất sớm trước kia, ta đã rất muốn giết người! Rất nhiều lần, ta đều có cơ hội giết chết người, ta nhẫn xuống, nhưng cuối cùng lại chứng minh ta sai lầm rồi! Người đáng chết! Thật sự đáng chết!"

"Người rõ ràng có năng lực, lại cứ muốn đi làm cái người làm ăn đầy hơi tiền, người vũ nhục ta vất vả cần cù luyện võ, liều mạng, vất hết óc nghĩ tại võ lâm chỉ tranh được một vị trí nhỏ nhoi, điều này chẳng lẽ không thể hận?!"

"Mỗi người có chí riêng, người đây cũng không hiểu sao?!" Doãn Thức Câu cắn răng.

"Chỉ người không thể!" Tư Mã Ẩn rống giận, như là tựa như phát điên từng bước tới gần bọn họ. "Ta cuối cùng liều mình cùng người tranh giành cùng người đoạt, mỗi lần thời điểm khi đắc ý rốt cục thắng được người, sẽ lập tức phát hiện, thì ra ta sở dĩ có thể được đến là bởi vì người không cần! Bất kể là địa vị võ lâm, hoặc là Phan Thủy Lăng, tất cả đều bị người vứt bỏ như giày cũ, ta lại đắc ý tưởng ta thắng, điều này chẳng lẽ không thể hận?!"

"Cho nên, người liền tạo ra sự cố xe ngựa?" Doãn Thức Câu lạnh giọng chất vấn. "Người làm sao bởi vì chuyện như thế mà làm ra chuyện mất đi nhân tính này? Chính người hại chết mẹ ta."

"Vậy thì thế nào? Là do người sai! Tất cả đều là lỗi của người! Nếu như không có người, chuyện gì cũng sẽ không phát sinh!" Khuôn mặt của hắn vạm vỡ, trên mặt lộ vẻ dữ tợn và hận ý. "Người hôm nay là cố ý mang theo nàng đến khoe khoang sao? Khoe ra vị hôn thê của người so với Phan Thủy Lăng đẹp hơn trăm ngàn lần, cười nhạo ta nhặt người đàn bà người không cần còn coi như trân bảo, đúng hay không?!"

"Thu Phong, lập tức mang trang chủ cùng phu nhân rời đi, nơi này để ta xử lý!" Giang Dung hạ giọng nói.

"... Được... được, ta..." Thu Phong kích động bắt lấy cái bắt tay của ghế bánh xe, tính đem các chủ tử lôi đi.

"Giang Dung, người không phải là đối thủ của hắn." Doãn Thức Câu một tay ngăn lại bánh xe, mới cúi đầu khẽ gọi. "Chiêu Quân."

Đàm Chiêu Quân ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn hắn. "Chàng tính làm như thế nào?"

Doãn Thức Câu ngó nghiêng nhìn nàng, biết mình lần này chạy trời không khỏi nắng.

Quyết tâm giấu nỗi đau trong lòng, hắn cười với nàng.

"Ta yêu nàng, nàng có biết không?" Hãn nói nhỏ, ở môi nàng ẩn xuống một cái hôn, không đợi nàng phản ứng đem nàng ném cho Giang Dung. "Giang Dung, mang theo phu nhân nhanh chóng quay trở về trang."

"Không!" Đàm Chiêu Quân không dám tin trọn to mắt.

"Trang chủ, người..."

"Đây là mệnh lệnh!" Doãn Thức Câu cố ý nói: "Giang Dung, đây là người nợ ta, ba năm trước đây người chèn ép trong cương vị hộ vệ, để cho ta biến thành như vậy, hiện tại người phải trả ta, nghe theo mệnh lệnh của ta, mang nàng quay về trang!"

"Ta không cần! Chàng dám đem ta đuổi đi, ta không muốn." Đàm Chiêu Quân tức giận đến hô to.

"Trang chủ..." Giang Dung vẻ mặt buồn bã thảm thiết, bắt lấy phu nhân đang giãy dụa.

"Giang Dung, nàng... là mạng của ta." Doãn Thức Câu nâng tay bắt lấy cánh tay Giang Dung, run sợ nói: "Lần này, xin người bảo vệ tốt mạng của ta!"

"Không cho phép!" Đàm Chiêu Quân kịch liệt giãy dụa. "Chàng không thể đối với ta như vậy! Chàng muốn làm cái gì? Chàng không thể động võ được." Nước mắt nóng hổi chảy ra từ hốc mắt của nàng.

"Đi mau!" Doãn Thức Câu không nhìn nàng, trực tiếp hạ lệnh.

"Trang chủ..." Giang Dung lộ vẻ xúc động, "Dạ! Tiểu nhân tuân mệnh!" Hãn xoay người, dùng một tay kia thuận kéo Thu Phong, bay vút rời đi.

"Ta không đi! Ta không đi!" Đàm Chiêu Quân liếc mình giãy dụa, gỡ tay kiềm chế ở trên lưng, đối với Doãn Thức Câu càng cách càng xa hô to, "Doãn Thức Câu! Không cho phép chàng làm chuyện điên rồ, có nghe thấy không?! Thức Câu!"

"Vô dụng." Tư Mã Ẩn cổ quái nở nụ cười. "Cho dù hiện tại người để nàng đi, tương lai có ngày ta sẽ bắt đến nàng, trừ phi cả đời nàng tránh trong Bích Liễu sơn trang không ra khỏi cửa."

"Nàng không quan hệ đến ân oán giữa chúng ta!"

"Vậy cứ cho là nàng xui xẻo, ai bảo nàng cùng với người có quan hệ, trở thành vị hôn thê của người. Người không biết ta chính là thích đoạt vật của người sao?" Tư Mã Ẩn cười đến điên cuồng.

Doãn Thức Câu lớn tiếng cảnh cáo. "Người nếu dám động nàng, ta sẽ không bỏ qua người!"

"Người?" Tư Mã Ẩn ngửa mặt lên trời cười to. "Doãn Thức Câu, Doãn trang chủ vĩ đại, võ công của người không phải đã mất hết sao? Người có thể làm gì ta?"

Võ công hãn không có mất hết, võ công và nội lực của hãn đều còn, nhưng mà không thể sử dụng, nếu không rất có thể gân mạch sẽ đứt đoạn mà chết, nhưng mà hãn ít nhất còn có thể xuất chiêu, đối với Tư Mã Ẩn cho là võ công hãn đã bị phế đi, một chiêu liền đủ!

Đem hết toàn lực vào một chiêu, cùng Tư Mã Ẩn đồng quy vu tận, chỉ cần có thể bảo vệ Chiêu Quân thì tốt rồi, nàng có lẽ sẽ áy náy, sẽ tự trách, sẽ thương tâm, nhưng thời gian là thuốc hay chữa khỏi hết thảy, nàng cuối cùng cũng sẽ buông tay được, dù sao nàng chỉ là một người vô tội bị hãn liên lụy.

Cho nên, hẳn cuối cùng có thể làm, cũng chỉ có như vậy, sự tình do hẳn mà ra, cũng nên từ hẳn mà chấm dứt.

Cơ hội chỉ có một lần! Doãn Thức Câu đề cao cảnh giác, vận sức chờ tấn công.

"Người thoát nhìn giống như không kiên nhẫn sống, ta liền tốt bụng một chút thành toàn cho người." Tư Mã Ẩn bày thế, "Ta nghĩ chỉ cần một chưởng, có thể chấm dứt tính mạng yếu ớt của người."

"Dừng tay ..." tiếng quát to bén nhọn đột nhiên truyền đến, Doãn Thức Câu đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Đàm Chiêu Quân đã giãy khỏi Giang Dung, không biết như thế nào đã thi triển khinh công vội trở lại.

"Không được lại đây!" Hẳn kinh hoảng hô to.

"Tới thì tốt! Ta liền trực tiếp bắt nàng, tuy rằng giết chết nàng rất đáng tiếc, nhưng mà trước mặt của người cướp đi "mạng của người", loại khoái ý này, ta nhịn không được muốn ném thử." Tư Mã Ẩn cười âm ngoan.

"Tư Mã Ẩn, người muốn gì cứ trực tiếp đối phó với ta!" Hẳn giận đỏ mắt. Giang Dung đâu? Vì sao để nàng giãy ra? Vì sao không đem nàng trở về?!

"Người để lại cuối cùng, yên tâm, sẽ không để cho người đợi lâu." Tư Mã Ẩn phi thân lên, lướt hướng Đàm Chiêu Quân bay nhanh đến.

"Không ..." Doãn Thức Câu lập tức vận nội lực, nhưng nháy mắt tiếp theo, huyết đạo hoàn toàn bị chế trụ, chỉ thấy một lão nhân gia từ sau ghế hẳn chui đến trước mặt hẳn, cười hì hì hướng hẳn giơ một cái thế tay chớ có lên tiếng.

Quỷ Đầu Tử cười hì hì nhìn phía Đàm Chiêu Quân, ngưng tụ nội lực giương giọng kêu, "Nha đầu! Hồi quang phản chiếu nội công tâm pháp tăng

thứ hai, ra quyền!"

Đàm Chiêu Quân nghe thấy thanh âm của hắc rõ ràng từng chút, tiếp theo trong nháy mắt như cũ theo lời đánh ra một cái nắm tay mềm mại, ngay mặt nghênh hướng Tư Mã Ẩn vận đủ mười thành nội lực chưởng vang trời.

"Chiêu Quân ..." Doãn Thức Câu buồn bã thảm thiết rống to, nháy mắt tiếp theo, nội lực phá tan huyết đạo, cả người hắc mang ghế vọt lên, trực tiếp bay vút hướng hai người.

"Ai nha! Không tốt!" Quỷ Đầu Tử ảo não gọi, vội vã phi thân đuổi theo.

Hết thấy đều cùng một thời điểm phát sinh, đồng thời lúc Doãn Thức Câu phi vọt lên, chưởng vang trời đúng từ nắm tay mềm mại, nhưng làm người ta ngoài ý muốn là, trong nháy mắt tiếp theo Tư Mã Ẩn phun ra một ngụm máu, thừa nhận chính mình mười thành nội lực đã bị phế, đổ về phía sau, ngửa mặt lên trời té trên mặt đất, hơi thở mong manh.

"Thức Câu!" Đàm Chiêu Quân không để ý tới hắc, cũng không còn tâm tư ăn mừng công phu của chính mình không phải mèo quào, nhưng kinh hoảng khi nhìn người hướng nàng xông đến như bay, không có nghĩ lại lấy châu chấu đá xe.

"Nha đầu tránh mau!" Quỷ Đầu Tử hô to, mới xuất hiện tới trước, sớm một bước che ở phía trước nàng, tay tiếp được ghế bánh xe của Doãn Thức Câu, theo lực đạo hóa giải đi nội lực ẩn chứa kia, đồng thời đem ghế dựa buông, nâng tay lấy tốc độ sét đánh nhanh như chớp điểm đại huyết quanh thân Doãn Thức Câu, chặn lại nội lực đang chạy tán loạn trong cơ thể hắc, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Chiêu ..." Phốc một tiếng, Doãn Thức Câu phun ra một ngụm máu, nhưng hắc không rảnh bận tâm chính mình, lo lắng muốn biết nàng có

mạnh khỏe hay không. "Chiêu Quân ... Nàng..."

"Ngu ngốc! Chàng là đại ngu ngốc! Chàng muốn chết hả?" Đàm Chiêu Quân bổ nhào vào trước người hắn, kinh hoảng cầm lấy tay áo thay hắn lau đi máu tươi, nước mắt tuôn như mưa: "Làm sao chàng có thể như vậy ... Làm sao có thể đối với ta như vậy? Chàng thật sự muốn chết đúng hay không, chàng muốn bỏ lại ta mà đi tìm chết."

"Nha đầu, hắn sẽ không chết, ta vừa kịp lúc hóa giải hết chân khí trong cơ thể hắn." Quỷ Đầu Tử ở một bên trấn an.

Đàm Chiêu Quân còn sững sờ, thần trí còn chưa quay về. "Thật sự?"

"Thật sự thật sự, không chết được." Quỷ Đầu Tử gật đầu cam đoan.

Chân nàng lúc này mới mềm nhũn, ngã ngối xuống đất.

"Chiêu Quân, nàng như thế nào? Có bị thương hay không?" Doãn Thức Câu vội vàng hỏi, tuy rằng ngực nặng nề đau, nhưng biết nội thương rất nhỏ.

Đàm Chiêu Quân cũng không để ý đến hắn, chậm rãi đứng lên, trên mặt vẫn như cũ mang theo nước mắt, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

"Vợ chồng vốn cùng nhau như chim rừng, lúc đến đại nạn đều tự bay, phải không?" Nàng lạnh lùng nhìn hắn. "Nếu Doãn trang chủ vội vã muốn thôi ta như vậy, ta đây cần gì phải tự mình đa tình, muốn cùng chàng đồng sinh cộng tử?"

"Chiêu Quân ..." Trong lòng run lên, hắn lại thấy ánh mắt nàng như thế! "Không phải, chuyện này...đều do ta mà ra, ta không thể liên lụy nàng..."

"Nói dối!" Nàng rống to. "Ta nói rồi ta có thể bảo vệ mình, vì sao không tin ta?!"

"Bởi vì quá quan tâm sẽ bị loạn, bởi vì ... Ta sợ nàng bị thương, nếu vậy để cho ta so với chết càng thống khổ hơn." Doãn Thức Câu lấy lòng vươn tay đến nàng. "Chiêu Quân, ta ..." Khóe miệng tràn ra một tia máu, thân mình hắt loáng một cái ngã xuống.

CHIÊU QUÂN SĂN CHỒNG

Phức Mai

www.dtv-ebook.com

Chương 10.2 - [Hoàn]

"Thức Câu!" Thấy thế, Đàm Chiêu Quân rớt cuộc bất chấp tức giận, lập tức nhào tới ôm lấy hắn: "Thức Câu? Thế nào? Không phải nói không có chuyện gì sao? Tại sao lại nôn ra máu? Quỷ Đầu Tử, sao lại thế này?!"

"Đại khái là bị nội thương, hơn nữa cảm xúc quá mức kích động, tâm hoảng ý loạn, chân khí rối loạn, nội thương càng trầm trọng rồi." Quỷ Đầu Tử thoải mái nói một hơi.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên phải cho hắn an tâm tĩnh dưỡng! Bảo trì tâm tình vui vẻ là nhiệm vụ hàng đầu."

"Ta ... không có việc gì, Chiêu Quân ... là ta không đúng, nàng... đừng tự trách..." Doãn Thức Câu hơi thở có chút suy yếu, hắn cũng không có bị nghiêm trọng như vậy, chỉ là bị một lượng khí vô hình đánh trúng ngực, giải tỏa khí tích tụ nơi ngực, đem máu ứ phun ra, chính là không biết tại sao đột nhiên toàn thân lại vô lực.

"Được rồi, đừng nói nữa, hiện tại ta không giận chàng." Nàng vội vã trấn an. "Chàng ngồi đi, chúng ta trở về."

"Giang Dung ... bọn họ đâu?"

"Bị ta dùng mê dược hôn mê rồi, vừa mới ngã vào bên đường."

Doãn Thức Câu thật sự không biết nên nói cái gì, đành phải nhắm mắt lại. "Chờ một chút nhớ phái người đem bọn họ khiêng trở về, lại cho người thông báo Tư Mã Thịnh đến đem Tư Mã Ấn trở về."

"Thức Câu, chàng không có ý định báo thù sao?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

"Nàng đã thay ta báo thù." Doãn Thức Câu giương mắt, ôn nhu nhìn nàng, nâng tay khẽ vuốt má nàng. "Cám ơn nàng, luôn làm nhiều như vậy cho ta."

Nàng cố ý trừng hăn. "Ta đã nói rồi, có ta ở đây, không thành vấn đề!"

"Ta có vấn đề." Quý Đầu Tử đột nhiên nhắc tay.

"Người có vấn đề gì?"

"Ta đã cứu mạng hai vị, các người phải báo đáp ta." Hăn ngay tại chỗ đòi ân tình.

"Một năm đưa người một cân Trà Vân Đình, đủ rồi chứ?"

"Cái gì? Một năm một cân? Không nghĩ tới đường đường Bích Liễu sơn trang trang chủ hơn nữa đệ nhất mỹ nhân Đàm Chiêu Quân, hai cái mạng thế nhưng chỉ trị giá một cân Trà Vân Đình." Quý Đầu Tử cứ lắc đầu.

Xưa nay Đàm Chiêu Quân không chịu thua thiệt: "Quý Đầu Tử, không cần ở nơi này làm trò, một năm một cân, sống đến già, có tới già, loại đãi ngộ này ngay cả hoàng đế cũng không có, nên thỏa mãn, nếu không chịu..., ta đẹp, người cũng không có biện pháp gì ép được ta."

"Hừm hừm! Đừng giận như vậy! Một cân thì một cân, nhưng mà ta muốn là trà xuân, bằng không ít nhất cũng phải là đông trà, biết không?"

"Được rồi, đã biết."

Ngày mười bảy tháng năm, Bích Liễu sơn trang công trình tu sửa thuận lợi hoàn công.

Ngày này, chiêm trống vang trời, Bích Liễu sơn trang trang chủ cưới vợ - thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Trong lúc chú rể đi vào Hà viện, chuẩn bị nghênh đón tân nương tới đại sảnh bái đường, thì một phong thư từ Lạc Dương được đưa đến, Đàm Chiêu Quân lập tức vén hi khăn lên vội vã mở ra xem.

Nhìn trong thư viết tin tức tốt, nàng vui vẻ nhào vào trong lòng chú rể, chủ động ngồi trên chân của hắn, đem lá thư này giao cho hắn.

"Vận đen nhà chúng ta cũng sắp qua nhanh thôi." Nàng vui vẻ nói.

Doãn Thức Câu nhìn nội dung thư, biết được trong nhà nàng ở Lạc Dương hết thấy mạnh khỏe, khốn cảnh Đàm gia dường như cũng có người âm thầm tương trợ, sắp được giải quyết tốt đẹp.

Hắn nên vì nàng vui vẻ, cũng thật sự vì nàng vui vẻ, nhưng trong lòng có một cỗ tâm tình bất an khác hình thành.

So với quý nhân theo lời đại tỷ nàng trong thư, hắn hình như không vì nàng làm thứ gì, ngược lại đều là nàng vì hắn trả giá, cho dù có, cũng chỉ là cầm giấy nợ của Đàm gia mà thôi.

"Chàng không vui?" Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu nhìn hắn.

"Ta đương nhiên vui vẻ, chỉ là phát hiện ... ta thật không có tài cán vì nàng làm cái gì, cảm giác mình so ra kém vị quý nhân kia theo như trong thư của đại tỷ."

"Chàng muốn vì ta làm cái gì phải không?" Nàng đột nhiên cười.
"Chàng có thể vì ta làm một việc."

"Chuyện gì?"

Nàng theo túi trong vạt áo rút ra hiệp ước cùng cặp song sinh kia ký kết vẫn mang theo bên người.

"Chuyện thứ nhất, chàng có thể giúp ta đem phần hiệp ước này hủy bỏ."

Doãn Thức Câu nghi ngờ mở ra, khi hần lần lượt nhìn nội dung thì sắc mặt từ khiếp sợ, chậm rãi trở nên tái nhợt, cuối cùng đau kịch liệt giương mắt nhìn nàng."Đây là ... cái gì? Đây Nàng là bởi vì ..."

Híp lại mắt, nàng nhẹ giọng cảnh cáo. "Chàng muốn nói cái gì tốt nhất nên cân nhắc, một khi nói ra khỏi miệng sẽ không thu về được!"

Doãn Thức Câu chấn động, nhìn con mắt nàng trong sáng vô tư, suy xét cảnh cáo của nàng, cảm xúc khiếp sợ mới chậm rãi bình phục lại.

"Nhìn đến thứ này, khiếp sợ là chuyện đương nhiên, cho dù ta bởi vì vậy hoài nghi cái gì, cũng hần là phản ứng bình thường." Hần thở dài, trán giãn ra. "Nhưng mà ... Ta tin tưởng nàng, hết thấy những nỗ lực nàng dành cho ta, không phải một tờ hiệp ước có thể sai khiến được, tất cả đều xuất phát từ thật tình của nàng."

"Coi như chàng thông minh." Đàm Chiêu Quân hừ hừ, chủ động cong môi hôn hần. "Nếu chàng hoài nghi ta, hôm nay cũng không cần bái đường."

Doãn Thức Câu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu nhà ta xem ra hần là không có việc gì, phần hiệp ước này vốn không cần thiết tồn tại rồi, qua một thời gian nữa, chúng ta có thể trả hết nợ những giấy nợ này." Nàng cố ý nói.

"Phần hiệp ước này vốn không cần thiết tồn tại." Doãn Thức Câu lập tức đem hiệp ước xé bỏ. "Ta cũng sẽ đi tìm Thức Hoa, lấy bản của bọn họ xé bỏ, như vậy giao ước liền hủy bỏ."

"Cho nên ... Ta không cần gả cho chàng." Đàm Chiêu Quân nói xong, bắt đầu từ trên đùi hăn đứng lên.

Doãn Thức Câu lập tức nắm lấy tay nàng phản bác. "Sai lầm rồi, hiệp ước hủy bỏ, nàng không cần tuân thủ ước hẹn ba năm muốn ta hưu thê."

Đàm Chiêu Quân nghe vậy, lúc này mới cười. "Được rồi, xem bản thân chàng tràn đầy tự tin, cho chàng thông qua cửa này."

"Thì ra nàng đang khảo ta à!" Hăn bừng tỉnh đại ngộ.

"Chuyện thứ hai, trên thư đại tỷ ta nói, bây giờ còn không thể trở về, chờ khi có thể trở về thì nàng sẽ viết thư cho ta biết, đến lúc đó, chàng phải theo ta trở về ở một khoảng thời gian."

Hăn khẳng khái nhận lời. "Đây là đương nhiên."

"Chàng xác định có thể? Còn công việc thì sao?" Nàng cố ý hỏi.

"Thức Hoa cùng Thức Kiêu cần tôi luyện nhiều." Trong lúc đó phảng phất nghe thấy thanh âm Thức Kiêu kháng nghị, bọn họ ... đang ở bên ngoài sao?

"Bọn hăn thật sự cần. Tốt, chuyện thứ ba, muốn hoàn thành là phi thường khó khăn, từ xưa đến nay, có thể làm được cũng không có nhiều người, chàng xác định muốn nhận điều kiện này của ta sao?"

"Nói đi!" Hăn đáp không chút do dự.

"Nghe kỹ, ta muốn chàng hứa hẹn, cả đời yêu ta, chiều chuộng ta, bao dung ta, hơn nữa theo ta đến cuối cùng."

Doãn Thức Câu cười. "Ta hứa."

"Đáp ứng đơn giản như vậy, giống như làm cho người ta không thể tin phục đâu!"

Ánh mắt hần tràn đầy thâm tình nhìn nàng.

"Bởi vì với ta mà nói, chuyện này lại rất đơn giản, đơn giản đến giống như hô hấp vậy."

Rất cảm động nha! Đàm Chiêu Quân bày ra một cái tươi cười tuyệt mỹ.

"Như vậy, điều kiện thứ tư, hôn ta."

"Ta rất thích điều này." Hần lập tức hôn cánh môi hồng nộn kia.

Bên ngoài Hà viện, Thu Phong cùng Giang Dung ngăn trở tất cả mọi người muốn đến thúc giục.

"Các người không thể đi vào." Thu Phong thật hết sức có trách nhiệm đứng ở cửa ngăn lại.

Doãn Thức Kiêu trừng mắt xú nha đầu to gan lớn mật này, mở giọng rống to rõ ràng, "Đại ca! Giờ lành đã đến, các người còn muốn bao lâu nữa? Động phòng phải đợi đến sau bái đường mới được, huynh hiện tại đừng bị đại tẩu ăn mất"

Một trận cười vang lên, mọi người cười không thể kiềm lại, cười vui truyền khắp toàn bộ Bích Liễu sơn trang, tin tưởng, tương lai nhất định sẽ tốt đẹp hơn.

Kết thúc

Hai tháng sau thành thân, Đàm Chiêu Quân mới rốt cục nhớ tới nàng chưa thấy qua bức tranh mỹ nhân kia của trượng phu.

Vì thế Doãn Thức Câu lấy ra bức tranh mỹ nhân phủ đầy bụi giao cho nàng.

"A? Đây..." Nhìn người trong bức họa, nàng kinh ngạc há miệng, một hồi lâu vẻ mặt cổ quái nhìn phía phu quân. "Đây là ta."

"Là nàng?" Hắn cũng rất kinh ngạc.

"Hình như là ta lúc mười lăm, mười sáu tuổi. Ta nhớ chỗ này ở Hạnh Hoa Lâm, ta ở đây luyện võ, kỳ quái, chỗ này bình thường ít người tới, làm sao chàng lại ở chỗ ấy?"

"Ta mất đi nửa năm trí nhớ, không nhớ rõ." Doãn Thức Câu nhìn nàng. "Cho nên là nàng, từ đầu tới đuôi đều là nàng, có lẽ đoạn mộng ngắn này của ta thật không phải là mộng, mà là trí nhớ ta."

"Nếu lúc trước chàng đã yêu thích ta, vì sao không ra mặt?" Đàm Chiêu Quân lăm bằm lâu bầu, bởi vì hắn mất đi trí nhớ, hỏi cũng như không hỏi.

"Ta lấy cá tính ta suy đoán khả năng." Doãn Thức Câu đem nàng ôm vào trong lòng. "Bởi vì khi đó ta còn có hôn ước trong người, lấy cá tính của ta, cho dù khi đó đã muốn yêu nàng... Không, phải nói là đã yêu nàng, ta càng không có thể đi trêu chọc, cho nên ta sẽ về trước để giải quyết vấn đề của mình, chờ giải quyết xong, lại tiến đến theo đuổi nàng."

Đàm Chiêu Quân gật đầu, hắn đích xác sẽ làm như vậy. "Kết quả không nghĩ tới sự cố xe ngựa làm chàng mất đi trí nhớ, chỉ để lại bức họa này."

"Hiện tại trong lòng nàng sẽ không luôn có một vương mắc chứ!"
Doãn Thức Câu mỉm cười.

"Ta mới không có!" Nàng mới không thừa nhận. "Đúng rồi, chờ lúc chúng ta quay về Lạc Dương, ta sẽ mang chàng đến hạnh Hoa lâm một lần nữa, không chừng chàng sẽ nhớ ra cái gì."

"Đồ đạc này nọ đều sắp xếp xong chưa?"

"Thu Phong đã sắp xếp tốt rồi, nàng ấy, khẩn cấp muốn trở về rồi." Uốn người trong lòng trượng phu, Đàm Chiêu Quân thỏa mãn thở dài. "Nhận được thư đại tể, ta rất kinh ngạc nha, không nghĩ tới đại tể cùng nhị tể cũng đã thành hôn."

"Nàng cũng vậy!" Doãn Thức Câu cười ôm sát kiều thê.

"Đúng vậy, ta cũng vậy." Đàm Chiêu Quân cũng cười khẽ. "Đại tể nói nhị tể đang chuẩn bị về nhà rồi, một nhà chúng ta rất cục đoàn viên."

"Còn ta đâu rồi, đừng quên ta đó." Hắc vội vàng nhắc nhở.

"Sẽ không quên chàng đâu." Nàng ngửa đầu hôn hắc.

_____ Hoàn _____

Follow với bình chọn cho mì lấy động lực đăng bài nha ~ Love u <3

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Màn](#)

[Chương 1.1](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 2.1](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 2.3](#)

[Chương 3.1](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 3.3](#)

[Chương 4.1](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 4.3](#)

[Chương 5.1](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 6.1](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 6.3](#)

[Chương 7.1](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 8.1](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 9.1](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 10.1](#)

[Chương 10.2 - \[Hoàn\]](#)